virtual-project.eu

NU SCOATE UN SUNET

DAVID JACKSON

DAVID JACKSON

NU SCOATE UN SUNET

Original: *Don't Make a Sound* (2018)

Traducerea:
GRAAL SOFT

virtual-project.eu

2019

PARTEA ÎNTÂI

1.

— Ce pui la cale?

Cuvintele îl luară prin surprindere. Dar apoi Malcolm Benson își aminti motivul chicotitului pe care nu și-l putu reprima.

Se întoarse de la chiuvetă, cu zâmbetul încă întipărit pe chip.

Așezată la masă, Harriet ține o cană de ceai cu grijă între mâinile ei mici. Era cana ei preferată – cea cu Snoopy. Avusese grijă ca pe aceea să i-o dea în dimineața asta deosebită. Sprâncenele îi erau arcuite în acel fel duios, special. Unul dintre lucrurile care îl atrăseseră la ea cu treizeci de ani în urmă.

Scutură spuma de săpun de gălbenele, apoi își atinse cu un deget latura nasului.

— Nu-i așa că ai vrea să știi? spuse el.

Harriet lăsă cana jos pe suportul de pahare din rafie.

— Pui ceva la cale.

— Mereu pun ceva la cale, spuse el. Știi asta. Planuri și urzeli.

Îl privi cu ochi strălucitori.

— Ce este?

— Va trebui să aștepți. Se întoarse din nou cu fața la chiuvetă. Își înmuie mâinile în spumă. Știa că se va uita fix în ceafa lui, încercând să-i citească gândurile.

— Ziua mea este abia peste o lună, spuse ea cu un aer degajat.

El rămase tăcut.

— Asta e? Are ceva de-a face cu ziua mea?

O privi peste umăr. La cincizeci de ani era încă inocentă ca un copil și plină de admirație.

— *Este* un cadou. Dar nu pentru ziua ta. Nu putea să aștepte atâta vreme.

— Malcolm, acum mă tachinezi. Spune-mi. Te rog!

Sperase să mai tragă puțin de timp, dar n-ar fi fost corect față de ea. În plus, el era la fel de entuziasmat ca și ea să scoată totul la lumină. Ținuse secretul pentru el mult prea mult timp.

— Bine, spuse el. Așteaptă aici.

Își scoase mănușile și își dădu jos șorțul. În timp ce se îndrepta spre ușa de la bucătărie, o văzu pe Harriet cum bătea din palme de nerăbdare.

Zâmbi în timp ce merse până în camera mică ce îi servea drept birou și înapoi. Era un moment important pentru amândoi. Încununarea unui efort uriaș și a unei răbdări imense. Se opri înainte să intre din nou în bucătărie.

— Închide ochii. Nu trișa.

— Bine, spuse ea. Nu mă uit. Promit.

El intră pe ușă, cu cadoul în brațe. Harriet stătea cu mâinile la ochi. Degetele îi tremurau imperceptibil.

— Bun, spuse el. Acum poți să te uiți.

Harriet își dădu încet mâinile la o parte. Pe chipul ei se citi mai întâi nedumerire și apoi uimire când văzu cartea mare, legată în piele.

— Este… este albumul.

Malcolm încuviință. Știa că Harriet era pe cale să izbucnească în plâns și deja simțea cum o lacrimă îi ajunsese în colțul ochiului.

Își ridică privirea și o întâlni pe a lui.

— Nu se poate!

— Ba da.

— Ai găsit unul?

Malcolm zâmbi.

— Doamne Dumnezeule, spuse ea. Dumnezeule, arată-mi, arată-mi, arată-mi!

Harriet trase un scaun exact lângă al ei. Malcolm se așeză și puse albumul pe masă, între ei.

— Ești pregătită pentru asta? întrebă el.

— Malcolm, știi cât de mult mi l-am dorit. Deschide-l. Malcolm deschise albumul unde se afla semnul de mătase. Chipul lui Harriet era luminat de strălucirea reflectată de pagină. Își duse mâna la gură, iar lacrimile începură să-i curgă pe dosul palmei.

— Sper că astea sunt lacrimi de bucurie, spuse Malcolm.

Nu putu decât să dea din cap în timp ce continuă să se minuneze de comoară. E mai frumos decât orice zi de naștere.

Întinse mâna și dădu pagina. Suspină. Malcolm se uita la ea în timp ce Harriet se afunda în visare. O privi cum plângea, zâmbea și râdea în timp ce dădea pagină după pagină. Își dori să poată face asta pentru ea în fiecare zi.

Începură să curgă întrebările. Harriet voia cât mai multe informații, până la ultimul detaliu. Malcolm se simțea uneori presat, dar făcu tot posibilul să îi răspundă.

Când ajunse la ultima pagină, Harriet deschise din nou la prima. Atinse ușor cu degetul fotografia fixată acolo. Malcolm știuse că aceasta îi va plăcea cel mai mult.

O umbră de îndoială i se așternu pe chip.

— Nu mă tachinezi, nu-i așa, Malcolm? Vreau să zic, e sigur?

— O, da. Vezi cât de ocupat am fost. Uită-te la fotografii. Totul este aranjat.

— Totul e aranjat? Când? În curând?

Malcolm își frecă bărbia.

— Ei bine, asta e partea mai dificilă. Lucrurile astea necesită timp. Vezi tu, e o chestiune de logistică.

Harriet se întristă.

— Ah.

— Așa că m-am gândit… M-am gândit că în seara asta. Ar fi suficient de repede pentru tine?

Harriet făcu ochii mari. Era extaziată și nu-i venea să creadă.

— Malcolm! Îl luă în brațe, trăgându-l în căldura ei.

— Malcolm, ești un bărbat uimitor. Te iubesc.

În cele din urmă îi dădu drumul.

— N-o să fie periculos, nu? Adică ești sigur că poți face asta?

El îi luă mâinile și le strânse într-ale lui.

— N-o să fie ușor. Nu mai sunt așa de tânăr. Dar da, pot s-o fac.

Ea îl îmbrățișă din nou. Își întoarse privirea spre album, și atunci își dădu seama. Și apoi îi veni o idee și își ridică privirea spre tavan.

— Putem să-i spunem? Putem să-i spunem lui Daisy?

— Nu văd de ce nu, tu?

* * *

Daisy îi auzi urcând la etaj, așa că lăsă jos creionul și se ridică. Știa cât de mult le plăcea când îi aștepta așa.

Scria o poveste despre un șoarece. Nu fusese niciodată bună la scris povești și nu știa prea multe despre șoareci, așa că era o provocare destul de mare. Spera să le placă ce scrisese. Mai târziu va mai rezolva niște fracții și apoi va citi. Va fi o zi plină.

În cele din urmă ușa se deschise și când cei doi intrară, ea se îndreptă și mai mult.

Observă cât de mult zâmbeau în dimineața asta. De fapt probabil că nu-i văzuse niciodată mai fericiți. Se întrebă ce ar putea însemna asta.

— Bună, Daisy, spuse Malcolm.

— Bună, tati, răspunse ea.

Malcolm și Harriet se așezară zâmbind în fața ei la birou.

— Avem niște vești pentru tine, spuse Malcolm. Ceva de care suntem foarte entuziasmați.

Daisy nu răspunse. Nu știa cum ar trebui să răspundă. Aștepta răbdătoare.

— Nu vrei să știi ce e? întrebă Harriet.

Daisy încuviință din cap, deși nu era sigură că voia să știe.

Harriet se uită la Malcolm și îi făcu semn să îi dea vestea. Malcolm se aplecă în față peste masă. Se apropie atât de mult, încât Daisy putu să îi vadă punctele negre de pe nas.

— O să ai… Malcolm se opri, lăsând o pauză de efect – o surioară!

Harriet se agită pe scaunul ei. Aplaudă puțin de încântare.

Daisy totuși nu știa cum să reacționeze. Știa că vor să fie la fel de euforică, dar cumva nu simțea asta.

Văzând că sunt cu ochii ațintiți asupra ei, deschise gura, dar nu ieși niciun cuvânt.

— Ce crezi despre asta? spuse Malcolm. Nu-i așa că e minunat? Gândește-te la toate lucrurile pe care le puteți face împreună.

— Poți să-i arăți jucăriile tale, spuse Harriet. Poți să-i citești și poți să-i explici cum funcționează totul. Cel mai bun lucru este că nu vei mai fi doar tu. Nu vei mai fi singură niciodată. Cât de grozav e?

Pentru că nu voia să-i supere, Daisy căută cu frenezie în minte să spună ceva important.

— Cum o cheamă? întrebă ea.

Malcolm se uită la Harriet. Harriet se uită la Malcolm.

— Bună întrebare, își spuseră unul celuilalt.

— Se numește Poppy, spuse Harriet. Un nume de floare, ca al tău. Și e și blondă ca tine. Și are doar șase ani. Este adorabilă și sunt sigură că o vei iubi.

Se întoarse din nou spre Malcolm.

— Nu-i așa, tati?

Se pierdură din nou unul în ochii celuilalt, dându-i lui Daisy ocazia să-și formuleze următoarea întrebare.

— Când? Când vine?

— Altă întrebare excelentă, spuse Malcolm. Ține-te bine, Daisy – e destul de repede! Ce zici de diseară?

Daisy simți cum ceva dinăuntrul ei se revoltă și se luptă să nu arate.

— În seara asta?

Își dădu seama prea târziu că în voce se distingea un ton negativ. Văzu cum buzele lui Malcolm tremurară ușor în timp ce se străduia să-și păstreze zâmbetul.

— Da, Daisy. Diseară. Nu te deranjează, nu?

— Nu, tati, spuse repede. Vreau să spun… mă întrebam doar unde va dormi.

Malcolm se uită spre pat. Se încruntă, de parcă nu s-ar fi gândit până acum la această problemă.

— Ei bine, mă tem că va trebui să împărțiți patul acela pentru o vreme. Vom rezolva cumva.

— Detalii, detalii, spuse Harriet. Nu ne facem griji despre astfel de lucruri în casa asta. Totul va fi bine. Va fi mai mult decât bine. O să fie cel mai bun lucru care s-a întâmplat vreodată!

Lui Daisy i se păru că Harriet va exploda de bucurie. Că se va rupe brusc la cusături și va stropi pereții și tavanul.

Alungă gândul. Se uită spre povestea ei încercând să-și distragă atenția.

— Deci, spuse Malcolm, astea sunt veștile noastre minunate. Știam că vei fi încântată, Daisy.

Daisy nu știa cuvântul „sarcasm”, dar tonul vocii lui Malcolm îi spunea că nu reacționa așa cum voia el.

— Nu vă faceți griji, le spuse ea. Sunt mare. O să am grijă de Poppy.

Încercă să sune cât mai pozitivă și mai sinceră. Părea să funcționeze.

— Bine, atunci te lăsăm să-ți faci temele, spuse Harriet. Vin mai târziu să văd cum merge. Ridică din deget. Nu te aștepta să te ajut prea mult azi, totuși. Nu știu nici măcar dacă vin sau plec, chiar nu știu.

Ieșiră din cameră, aproape plutind pe norul pe care îl creaseră. Daisy îi privi cum pleacă și așteptă să se închidă ușa. Așteptă zgomotul familiar care se auzea mereu, sunetul aspru care lăsa un ecou în pieptul ei.

Sunetul zăvoarelor trase.

Era singură din nou. Își petrecea atât de mult timp singură. Din cauza asta o parte din ea chiar credea că o să fie minunat să mai fie un copil aici.

Dar nu ar dori soarta asta nimănui.

Se uită în jur. Uneori se întreba cât de mult i-ar lua unui musafir să își dea seama care este adevăratul scop al acestei camere dacă nu ar fi zăvoarele de afară. Ar vedea patul în alcov în partea opusă ușii. La stânga, ar vedea etajerele cu cărți, jucării și un televizor cu ecran plat. Lângă acestea, dulapul cu sertare pe care se afla o casă de păpuși și mai multe jucării. În mijlocul camerei, o masă pliantă și scaune de plastic.

Aparent nimic neobișnuit.

Dar apoi s-ar putea întreba unde sunt dulapurile mari de haine. De ce, în locul acestora, într-un colț se află o chiuvetă mică și ceva ce seamănă cu o perdea de duș în altul. Iar dacă s-ar uita dincolo de acea perdea ar fi probabil surprins să vadă că ascunde nu un duș, ci o comodă veche și murdară.

Și dacă ar vrea să aducă puțină lumină naturală în această cameră întunecată și ar încerca să tragă draperiile, ar descoperi în spatele lor ferestrele acoperite cu scânduri de lemn bătute în cuie.

În momentul acela și-ar putea da seama în sfârșit că acesta nu este doar un dormitor, ci o cameră cu *de toate.*

Este o celulă de închisoare.

Daisy învățase să nu se plângă adulților despre situația ei. Oamenilor cărora le spunea mami și tati, dar care nu erau părinții ei adevărați.

„Acesta nu era un loc în care să aduci alt copil, se gândi ea. Nu era nici locul în care să aduci *acest* copil”.

Nu era sigură de cât timp se afla aici, dar avea o vagă idee. De curând fusese forțată să își sărbătorească cea de-a zecea aniversare. Și știa că avea șapte ani când fusese răpită.

Asta însemna că de trei ani era captivă în această cameră.

2.

— El este?

Detectivul sergent Nathan Cody urmări degetul detectivului local Megan Webley care arăta spre țintă. Prin geamul murdar văzu o siluetă care se apropia de ei pe trotuar, cu mâinile băgate adânc în buzunare și cu gulerul ridicat pentru a se apăra de frig.

— Nu. Nu e el.

La radio cânta Ed Sheeran. Cody bătea cu degetele pe volan în ritmul muzicii. Se uită în vitrina magazinului de lângă mașină. Era plină cu lenjerie intimă sumară. Își dori să fi parcat puțin mai în spate.

— Dar acesta? spuse Webley.

Cody oftă.

— Nu. O să mă întrebi despre fiecare tip care va trece pe lângă noi?

— Dacă te întreb, va fi vina ta.

— De ce vina mea?

— A fost ideea ta, nu? În plus, ai spus că o să apară la ora cinci fix și deja au trecut trei minute.

— O să vină. Ai răbdare.

Webley își încrucișă brațele la piept afectată.

— Mi-e frig și sunt obosită și mi-e foame. N-am mâncat de prânz azi.

— Nu ești singura. A fost o goană nebună spre tribunal, nu?

— Ai fost foarte bun, apropo. La tribunal.

— Crezi?

— Da. Avocatul și-a găsit nașul acolo. Vedeam cum îi curgea transpirația de sub perucă, îngâmfatul naibii.

Arătă spre el, ridicând sprâncenele.

— Am observat că ai purtat o cravată nouă cu ocazia asta.

Zâmbind, Cody se îndreptă de spate și o aranjă.

— Da. Îți place?

— Nu.

— Oh.

După o scurtă pauză, Webley continuă:

— Nu ți-e dor de vremurile de demult?

Cody simți cum îl iau căldurile. Bănui că va aduce vorba despre vremea când formau un cuplu. Atunci când ea avea un cuvânt de spus cu privire la ce cravate urma să poarte.

— Care vremuri?

— Când lucrai sub acoperire. Ți-e dor de partea asta?

Pfu, se gândi Cody.

— Da, uneori. Dar și așa e OK.

— Te gândești vreodată să te transferi înapoi?

— De ce? Te-ai săturat de mine?

— Nu. Doar mă întreb. Era o parte importantă din viața ta.

Clătină din cap.

— Mă îndoiesc. Încă îmi plac misiunile ocazionale, dar nu cred că aș putea să fac din nou asta cu normă întreagă.

— Din cauza a ce s-a întâmplat?

Cody se gândi cu atenție înainte să răspundă. Era o întrebare firească totuși. Pentru majoritatea oamenilor, experiența a patru bărbați cu măști de clovn care rup bucăți din trupul tău și apoi îți ucid partenerul cu cruzime ar fi suficient să-i convingă să caute alte domenii de activitate.

— Da, dar nu doar pentru motivele evidente. Să fiu sincer, m-am gândit că mutarea la Investigații Criminale va fi temporară, dar mi-a deschis ochii. Am crezut că îmi va lipsi munca de la UC[1], dar nu

e așa. Îmi place echipa noastră și îmi place munca pe care o facem.

— Dar totuși nu ar fi la fel dacă nu aș fi și eu aici, nu? îi zise ea zâmbind, arătându-și gropițele.

Înainte să răspundă, lui Webley îi sună telefonul. Ea se uită la ecran.

— Footlong, anunță ea, apoi răspunse.

Cody se uită în oglinda retrovizoare la mașina fără însemne parcată la câțiva metri în spatele lor. Distinse chipul detectivului Neil „Footlong" Ferguson, luminat de propriul telefon. Lângă el se afla unul dintre ceilalți detectivi, Jason Oxburgh.

Webley ascultă, apoi se întoarse spre Cody.

— Vrea să știe cam cât ar trebui să stăm aici. Vrea să știe dacă CHIS[2]-ul tău pentru operațiunea asta este de încredere.

În limbajul polițiștilor, CHIS este o Sursă Umană de Informații sub Acoperire. Un informator.

— Spune-i că informațiile mele sunt ireproșabile, spuse Cody, și trebuie să aibă puțin mai multă încredere.

Webley transmise mesajul, apoi ascultă câteva secunde înainte de a închide.

— Ce a spus? întrebă Cody.

— Nimic.

— Haide, ce a spus?

— A întrebat dacă faci tot posibilul să-mi ții de cald aici. Cody se întoarse, clătinând din cap a disperare, dar se gândi că fierbințeala care îi revenea în obraji ar trebui să fie mai mult decât suficientă pentru a le ține de cald amândurora.

Se bucură că atenția îi fu distrasă când observă o mișcare prin parbriz.

— Hopa, hopa, spuse el.

— Ce este? spuse Webley. El e?

Cody continuă să privească. Văzu o femeie la bancomat. Avea poșeta în mână, dar larg deschisă. Un bărbat tânăr într-un trening negru se grăbea în spatele ei.

Cody deschise geamul.

— Fitzy, treci aici!

Tânărul tresări. Veni spre mașină cu mâinile în buzunar.

— Bun, domnule Cody. Ce mai faceți? Se aplecă și se uită la pasager. Bun așa, iubire.

Cody trebui să-și înghită zâmbetul. Știa că lui Webley nu-i plăcea să i se spună „iubire”.

— Ce mai faci, Fitzy?

Fitzy ridică din umeri.

— Nimic.

— Nu părea să fie nimic. Mi s-a părut că ai căpătat un interes brusc față de femeia aceea de la bancomat.

— A, ea! Nu, doar o supravegheam, știi ce vreau să zic? Îmi făceam datoria de bun cetățean. Nu cred că își dă seama că sunt anumiți oameni pe aici care ar putea profita de o astfel de situație. Știi ce vreau să zic?

— Sigur că da, Fitzy. Mă bucur să aud asta. O să te propun pentru premiile Mândria Marii Britanii. Poți să pleci. Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum este să te fugăresc pe străzi.

Fitzy nu se mișcă.

— Ce se întâmplă aici, totuși?

— Nimic care să te privească pe tine, spuse Cody.

Fitzy zâmbi, arătând o gaură unde ar fi trebuit să fie unul dintre incisivi.

— Aștepți cale liberă să o duci pe doamna acolo? Arătă în spatele lui, spre magazinul de lenjerie. E în regulă, să știi. Sunt timpuri moderne. Nu trebuie să te simți jenat, știi ce vreau să zic?

Webley se aplecă spre geamul deschis al lui Cody.

— Nu sunt doamna lui. Acum pleacă, înainte să te săltăm.

Fitzy ridică mâinile în semn de predare.

— Bine, iubire. Eram doar prietenos.

Atunci începură rotițele să se învârtă în mintea lui Fitzy. Se uită pe stradă spre cealaltă mașină fără însemne.

— Ei sunt cu tine, nu? Ce se întâmplă? O să faceți o razie la magazinul de chiloți cu dantelă?

— Ceva de genul ăsta, spuse Cody. Acum du-te și deranjează pe altcineva, Fitzy. Și nu intra în belele.

Fitzy ridică din umeri și plecă. Ajuns lângă mașina lui Footlong, le făcu pasagerilor cu mâna.

Cody închise geamul.

— Dumnezeule, spuse Webley. Mi-ar prinde bine ceva de băut după asta. Vrei?

— Nu.

— De ce nu?

— E februarie. Nu beau în februarie.

— Nu bei în nicio nenorocită de lună. Pun pariu că nu ai băut nimic nici de Crăciun.

— Sunt sigur că ai băut tu suficient de mult pentru amândoi, răspunse el.

Dar Webley avea dreptate: nu băuse de Crăciun. Își petrecuse Crăciunul singur, în apartamentul său. În timp ce toți ceilalți tranșau curcani, trăgeau cu artificii și se îmbătau, el mânca un curry încălzit la microunde și își îngrijea o gleznă scrântită la datorie. Nu îi spusese asta lui Webley, desigur. Îi spusese că și-a petrecut timpul cu părinții și cu fosta logodnică, dar, în realitate, aceștia nu păruseră prea dornici să împartă spiritul sărbătorilor cu el.

— Haide, spuse Webley. O să ne distrăm.

— Nu, sunt obosit. Vreau doar să-mi întind picioarele.

— Iisuse, Cody. Parcă ai fi bunica mea și chiar și ea mergea la tai chi și la bingo în fiecare săptămână. Ești sigur că nu ai nouăzeci și șase de ani de fapt?

— Altă dată, Megs. Bine?

Ea îi zâmbi.

— Ce e? întrebă el.

— Megs. Așa îmi spuneai mereu când eram împreună.

— Scuze.

— Nu. E drăguț.

Fierbinți din nou. Cody fu recunoscător când telefonul lui Webley se trezi din nou la viață.

Webley răspunse la apel. Ascultă. Spuse:

— Footlong iar. Crede că ar trebui să lăsăm totul baltă. Spune că…

— A venit, spuse Cody.

— Ce?

Cody arătă cu degetul.

— Intră acum.

Privi cum un bărbat brunet băgă o cheie în ușa unui magazin, o deschise și dispăru înăuntru.

Cody se dădu jos din mașină.

— Pornim! spuse Webley la telefon.

Cei patru detectivi se adunară pe trotuar, apoi se îndreptară în direcția magazinului.

Cody deschise ușa. Înăuntru, bărbatul pe care îl așteptaseră se întoarse și îi privi pe nou-veniți.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă bărbatul.

Cody ascultă zgomotele care se auzeau din camera din spate. Inspiră mirosurile.

Salivă de poftă.

— Patru porții de pește cu cartofi, te rog. Poți să faci pentru mine crusta extra-crocantă?

* * *

Cody făcu uz de funcție și insistă să mănânce în mașina lui Footlong. Mâncarea era excelentă, compania chiar și mai bună, dar când reveni subiectul unei ieșiri la bere, Cody refuză. Se întoarse singur în apartamentul său.

Locuia la ultimul etaj al unei clădiri în stil georgian de pe strada Rodney, deasupra unui cabinet stomatologic. Cabinetul era închis acum, iar Cody era singur în clădire. Ar fi putut să își invite colegii aici. Ar fi putut sugera să cumpere niște alcool pe drum. Ar fi putut să pună niște muzică.

Nu făcuse niciunul dintre aceste lucruri.

În bucătărie puse ibricul pe foc, își goli buzunarele și își scoase jacheta și cravata. Când ceaiul fu gata, se așeză la bar.

Se gândi la Webley. În ultimele săptămâni fuseseră câteva ocazii când ea sugerase să meargă să bea ceva. Uneori se întreba dacă ea avea vreun plan, dar apoi se temea că era prea arogant. Probabil că era doar prietenoasă.

În plus, existau bariere. Erau prea multe lucruri în calea lor. Unul ar fi slujba. Cody și Webley trebuia să lucreze împreună, să se bazeze unul pe altul.

Apoi mai erau partenerii. Bun, foștii parteneri. Cody nu credea că erau mari șanse ca fosta lui logodnică să îl primească înapoi, dar se aștepta ca Webley să se împace din nou cu iubitul ei. Se despărțiseră abia de Crăciun. Mai aveau timp să se împace.

Și apoi, desigur, era cealaltă chestiune. Lucrul despre care nu putea să vorbească.

Webley îl abordase puțin mai devreme. Evenimentul care îl determinase să renunțe la munca sub acoperire. Știa cât de traumatizant fusese pentru el. Cum dusese la coșmaruri groaznice, halucinații și pierderea controlului.

Ceea ce nu știa ea era că ei se întorseseră în viața lui.

Clovnii.

Îl contactaseră. Îi trimiseseră mesaje ciudate.

Fuseseră chiar și aici, în apartamentul lui.

De la Crăciun păstraseră tăcerea, dar știa că se vor întoarce. Și atunci când se va întâmpla asta, nu va fi frumos.

Acesta era adevăratul motiv pentru care nu îi putea permite lui Webley sau oricui altcuiva să se apropie prea mult.

3.

Malcolm se uită la ceas. Mai avea de așteptat câteva minute. În curând se va face ora patru și atunci decisese să intre.

Credea că patru dimineața era o oră bună. Atunci majoritatea oamenilor dorm adânc. Nimeni nu aude nimic. Și dacă da, se întorc pe partea cealaltă și adorm imediat la loc.

Totuși Harriet va fi trează. Va fi prea entuziasmată să doarmă. Va sta cocoțată la fereastra dormitorului, așteptându-l cu nerăbdare să se întoarcă.

Se afla pe un drum pustiu. O intrare cu multă verdeață și duplexuri aproape de Otterspool Promenade. Nu prea erau șanse de trafic aici la această oră a dimineții.

Malcolm mai parcase aici înainte, la diferite ore din zi. Se uitase la cine venea și cine pleca. Făcuse nenumărate fotografii și filmări. Ascultase localnicii vorbind în timp ce treceau pe lângă duba lui, nepăsători față de bărbatul care stătea în spate, dincolo de ferestrele fumurii.

Da, își făcuse temele. Tone. Nu poți grăbi lucrurile astea. Nu dacă vrei să meargă totul cum trebuie.

Știa că sunt doar cei trei în această casă. Poppy și părinții ei, Craig și Maria. Pe la ora opt, Craig va ieși din casă, se va urca în Mondeo și va pleca la serviciu. Maria și Poppy vor ieși câteva minute mai târziu și vor pleca în cealaltă mașină, un Polo roșu. Casa va fi goală mare parte din zi, până la ora patru, când Maria se va întoarce cu Poppy.

Dar lui Malcolm nu-i era de folos o casă goală. Avea nevoie de ce se afla înăuntru. Avea nevoie de Poppy.

Se gândise la alte opțiuni. De exemplu știa la ce școală mergea Poppy. Stătuse de mai multe ori în fața școlii, căutând ocazii.

Ar fi fost prea riscant. Maria sosea mereu la timp, înainte să sune clopoțelul. Și profesorii stăteau cu cei mici la locul de joacă, dându-le

drumul numai când apărea un părinte de partea cealaltă a porților.

A încercat și să le urmărească la magazine. Maria nu-și scăpa niciodată fiica din ochi. În cea mai mare parte a timpului se țineau de mână. Ar fi fost imposibil s-o răpească pe Poppy în aceste circumstanțe.

Așa că acesta era singurul mod în care putea s-o facă. Nu fără pericolele evidente, desigur, dar lui Harriet i le prezentase mai puțin amenințătoare. Nu ar trebui să-și facă griji despre astfel de lucruri. Nu e nevoie să-i înăbușe nerăbdarea.

Nu era ca și cum avea multe opțiuni. Da, sunt mulți alți copii care ar fi mult mai ușor de luat – era mereu uimit de cât de neatenți și nepăsători erau unii părinți –, dar niciunul dintre ei nu se potrivea rolului. Candidații precum Poppy nu apăreau prea des. Trebuia să fie ea și trebuia să fie acum.

Era ora patru dimineața.

Coborî din dubă, luând cu el geanta neagră sport care se afla pe locul pasagerului. Închise ușa dubei cât de ușor putu, lăsând-o descuiată. Apoi merse spre casă, pe alee.

Nu se opri, nu ezită. Cu cât petrecea mai puțin timp aici, cu atât mai bine. Merse direct spre poarta de lemn care închidea drumul spre partea din spate a proprietății. Poarta era închisă și zăvorâtă, dar pentru el era ușor să sară gardul. Poate că avea cincizeci de ani, dar se menținea într-o formă destul de bună.

Înainte să continue, desfăcu zăvorul de la poartă, pentru ca evadarea să fie mai ușoară. Apoi așteptă și ascultă, ca să fie sigur că sosirea lui trecuse neobservată.

Abia când fu mulțumit înaintă în grădină, stând lipit de pereți ca să evite activarea senzorilor de lumină. Casa nu era nouă. Probabil de la sfârșitul anilor treizeci. Avea o seră, dar chiar și asta trebuie

să fi fost adăugată cu cel puțin douăzeci de ani în urmă. Ceea ce era o veste bună pentru Malcolm.

Malcolm era instalator. Acum nu profesa prea mult – doar câte o reparație ocazională de boiler, sau mutarea unui calorifer. Acum era un om de familie, cu angajamente.

În tot acest timp învățase multe – nu doar în specialitatea lui, dar și în altele. Lucrase cu multe firme de construcție și companii care montau geamuri duble și care apelaseră la serviciile lui. De-a lungul timpului acumulase ceva cunoștințe despre sisteme de securitate. Mai ales știa cum să treacă de ele.

Malcolm puse geanta pe pământ și o deschise. Scoase dinăuntru primele instrumente de care avea nevoie: o țeavă scurtă de metal care se potrivea perfect peste broasca ieșită în afară a ușii de la seră.

Peste câteva secunde scoase broasca. Dură încă un minut să bage o șurubelniță în gaură și să retragă barele încuietorii.

Și apoi intră.

Se afla în casa altcuiva. Locul în care se simțeau cel mai în siguranță.

Și nu bănuiau nimic.

4.

Poppy se trezi.

Nu știa cât e ceasul. De fapt, ea nu prea știa să citească ceasul. Credea că ar trebui să învețe în curând, pentru că de Crăciun primise un ceas Disney și nu-l folosise încă. Totuși nu credea că e timpul să se trezească. Părinții ei se trezeau mereu primii și încă îi auzea sforăind în camera alăturată.

Era foarte întuneric aici. Nu-i plăcea întunericul. Se temea că noaptea ies monștrii. Și șobolanii. Și hoții. Chiar în Ajunul Crăciunului o speriase ideea

unui străin care cotrobăia prin sufrageria lor, aducând cadouri sau nu.

Se gândi să aprindă lumina. Dar pentru că nu avea o veioză pe noptieră, ar fi însemnat să se dea jos din pat și era prea frig pentru asta. Și prea înspăimântător. Și, în plus, dacă ar fi aprins lumina, probabil că nu ar mai fi putut adormi la loc.

Așa că închise ochii și începu să se gândească la lucruri frumoase, așa cum o învățase mămica ei.

Se gândi la prietenii ei de la școală. Se gândi la cât de mult au râs alaltăieri când unul dintre băieți și-a rupt pantalonii.

Era pe cale să ațipească…

Dar se trezi imediat când auzi un zgomot.

Cel puțin crezu că auzise un zgomot.

Clipi des, dar nu văzu nimic. Ridică capul și privi în jos, de-a lungul patului, spre perete. Draperiile din camera ei nu erau foarte groase, așa că putea să vadă conturul ferestrei. Dar putea să distingă și o siluetă pe marginea ei și acum se întreba ce ar putea fi. Încercă din răsputeri, dar nu putu să vadă ce bloca lumina slabă.

„Nu e nimic”, își spuse în sinea ei. „A fost mereu acolo. Dacă mă scol din pat și aprind lumina, o să văd că sunt doar jucării sau mobilă”.

Dar, cu cât se uita mai mult la formă, cu atât mai mult credea că se mișcă.

Nu foarte mult. Doar câțiva milimetri. La stânga și apoi la dreapta. De parcă…

De parcă era cineva acolo, încercând să stea nemișcat ca o statuie, dar nu prea reușea.

Poppy se băgă sub plapumă. Îl căută cu mâinile pe Huggles, ursulețul ei de pluș, și îl trase spre ea, strângându-l la piept.

„Ești prostuță”, își spuse în sinea ei. „Nu e nimeni acolo. Este doar o formă care nu se mișcă. Și dacă începi să strigi după mami și tati, se vor supăra foarte tare pe tine pentru că i-ai trezit”.

Dar acum nu putea să doarmă. Nu până când nu știa sigur. Nu până când își putea dovedi că în camera ei nu se afla un monstru sau un hoț.

„Dă-te jos din pat, acum”, își ordonă. „Du-te la întrerupător și aprinde lumina să vezi cât ești de prostuță. Haide!”

Dădu la o parte cuvertura. Se ridică. Se uită din nou spre fereastră.

Și nu mai… văzu…

Nimic.

Nu mai era nicio formă acolo. Ceea ce ar fi fost o alinare ultima oară când se uitase după ea. Dar nu acum. Pentru că acum știa că forma se mutase. Sigur fusese acolo înainte și acum în mod sigur nu mai era. Deci se mișcase. Și simți și un miros aici. Un miros străin.

Deschise gura, gata să strige.

Strigătul nu se auzi. Fu oprit de ceva care îi astupă gura și nasul. Se simțea ca o cârpă – rece și umedă. Și putea. Mirosul acela ciudat, dar foarte intens acum. Încercă din nou să strige, dar nu-i ieși decât un zgomot înăbușit.

Ridică brațele. Lovi inutil pe cineva – sau ceva – mare și puternic în spatele ei. Dădu din picioare, dar se încurcă în cearșaf. Și în tot acest timp mirosul pătrunse în ea. Îi intră în creier și gândurile i se încețoșară repede. Uită de ce se panicase și o cuprinse un calm ciudat.

Întunericul și tăcerea deveniră totale.

* * *

Când se trezi din nou, își dădu seama imediat că se afla pe bancheta din spate a unui vehicul în mișcare. Auzi zgomotul motorului, simți fiecare denivelare de pe drum. Avea mâinile și picioarele legate și mișcarea o arunca dintr-o parte în alta ca pe o jucărie și i se făcu greață.

Și plânse.

Totul era dincolo de puterea ei de înțelegere. Nu pricepea nimic. Știa doar că fusese luată din patul ei, de la părinții ei, din casa ei. În mintea ei era

doar frică – o groază copleșitoare față de situația în care se afla acum.

Încercă să strige după mămica ei, dar avea gura acoperită cu un fel de bandă lipicioasă. Încercă iar și iar să strige singurul cuvânt care i-ar fi adus alinare și confort. Mereu funcționase în trecut. Când cădea și se lovea, sau când era speriată, unul dintre părinți întotdeauna venea la chemarea ei.

Dar nu și de data asta. Nimeni nu venea să o liniștească.

Cu fiecare minut care trecea, își dădea seama că se îndepărta din ce în ce mai mult de familia ei. Nu avea nici cea mai vagă idee cât timp fusese inconștientă. Ar putea fi oriunde acum. S-ar putea să nu-și mai revadă niciodată părinții.

Și ce se va întâmpla la finalul călătoriei sale? Cine a luat-o și ce vrea să facă cu ea?

Întrebările fără răspuns îi sporiră panica. Îi era frig și tremura și simțea că îi vine rău de atâta plâns. Se rugă ca acest coșmar să se termine.

Duba se opri cu un scârțâit de roți. Auzi zgomotul unei frâne de mână trase. Motorul tăcu. O ușă se deschise și se închise. Se auziră pași îndepărtându-se de vehicul.

Trecură câteva secunde. Poppy începu să se întrebe dacă nu cumva fusese abandonată. Lăsată să moară în duba înghețată.

Dar apoi se auziră pași apropiindu-se de ea. Mânerul ușii din spate a dubiței se mișcă. Ușa se deschise și lumina slabă a stelelor și a lunii și a felinarelor îi inundă mica închisoare. Își întoarse capul să se uite afară. O siluetă o privi înapoi. O femeie. Nu era mama ei. Mult mai bătrână decât mama ei. Dar blândă. Cel puțin asta era impresia pe care i-o lăsă. Femeia avea înfățișarea cuiva care își vede copilul pentru prima oară. O privire plină de… dragoste.

Poppy voia s-o implore s-o ajute. Dacă i-ar fi scoasă banda de pe gură, ar implora cât de bine ar putea ea. I-ar promite femeii orice în schimbul

întoarcerii ei acasă. I-ar promite să nu facă nicio prostie toată viața ei, dacă ar fi dusă în siguranță în brațele părinților săi.

Femeia zâmbea. Era un zâmbet cald, mângâietor. Întinse o mână și o mângâie pe Poppy pe păr. Mângâierea caldă era primul semnal de încurajare pe care îl primise Poppy și încercă să se agațe de acel sentiment.

— Atât de drăguță, șopti femeia. Atât de frumoasă. Sunt așa de fericită.

Poppy se întrebă de ce era fericită femeia. Era oare ca lupul din povestea cu Scufița Roșie? Urma să înfulece masa care îi fusese adusă?

Dar femeia părea mult prea drăguță pentru asta. Îi amintea lui Poppy de porcușorul de Guineea al prietenei sale. Mic și timid, cu ochi mici și strălucitori și obraji umflați. Mâna femeii trecu prin părul lui Poppy, pe frunte, peste ochi.

— Liniștește-te acum, spuse ea. Nu trebuie să-ți fie teamă. Ești în siguranță aici. Vom avea grijă de tine.

Palma îi era moale și caldă. Blocă toată lumina și Poppy se simți brusc incredibil de obosită. Începu să creadă că poate acești oameni nu voiau să-i facă rău. Oricare ar fi fost scopul lor, nu voiau să-i facă rău.

Și apoi brusc simți o înțepătură dureroasă în braț și toate temerile îi ieșiră din nou la suprafață pentru câteva secunde înainte să se scufunde cu totul în întuneric.

5.

Maria detesta diminețile reci și întunecate. Când pornea alarma, mereu părea prea devreme să se trezească. I-ar fi prins foarte bine încă o oră în pat. Se întoarse pe partea cealaltă, închise ochii și simți chemarea viselor ei recente.

Patul se mișcă în timp ce Craig se dădu jos. Aprinse veioza de pe noptieră fără niciun avertisment. Ea gemu.

Craig o plesni peste șold.

— Mișcă-te, soldat. Nu știi că e război?

— Cu respect, colonele, spuse ea, poți să mă pupi în fund.

Craig râse sănătos. Părea mult prea vesel și degajat. I se părea nedrept ca el să arate atât de proaspăt în timp ce ea ar putea să se facă ghem și să intre în hibernare timp de o lună sau două.

Poate că era o chestiune de vârstă, se gândi ea. Peste câteva zile o să facă treizeci de ani. *Treizeci!* Era deja antică. Lăsa în urmă încă un deceniu. Nu prea avea ce să sărbătorească.

Gemu din nou, dar cumva reuși să-și adune energia pentru a se da jos din pat. Avea atât de multe de făcut și atât de puțin timp. „Pentru Craig totul e bine”, își spuse. „Nu are nevoie decât să intre la duș două minute, să arunce pe el hainele pe care i le călcase, să înghită un castron de cereale și să plece. Eu, pe de altă parte, trebuie să pregătesc două femei – pe mine și pe Poppy – și asta durează mult mai mult timp”.

Își puse o pereche de papuci pufoși. Traversă camera și luă pe ea halatul aflat pe spătarul unui scaun. Auzi sunetul dușului pornit.

Căscă și se târî pe holul răcoros. În ciuda încălzirii centrale, iarna casa nu părea niciodată suficient de călduroasă.

Prima surpriză fu relativ blândă.

Ușa lui Poppy era larg deschisă. Ea nu o lăsa niciodată atât de deschisă. Nici nu o închidea complet. Îi plăcea să o țină întredeschisă câțiva centimetri.

Curioasă, Maria se îndreptă spre camera lui Poppy. Era încă întuneric înăuntru, draperiile erau trase. Maria intră și aprinse lumina de la perete. Se așteptă la un mormăit nemulțumit, dar nu se auzi nimic.

— Poppy, dragă, e vremea să…

Și apoi Maria văzu patul.

Patul gol. Patul cu cuvertura pe podea și cearșaful mototolit. Patul în care nu se afla Poppy.

Se simțea și un miros aici. Un miros necunoscut. Ceva ce se putea întâlni într-un spital.

Huggles, ursulețul de pluș, zăcea pe podea într-o poziție ciudată, ca a unei victime în urma unui accident, cu ochii negri deschiși îndreptați spre Maria, condamnând-o, parcă, pentru că nu apăruse mai devreme.

Maria se întoarse pe hol.

— Poppy! strigă ea.

Niciun răspuns. Se auzea doar cântatul fals al lui Craig în baie.

Poate în celălalt dormitor. Poate că Poppy avusese o noapte agitată și avusese nevoie de o schimbare de peisaj care să o ajute să doarmă. Deschise ușa de la al treilea dormitor. Patul era neatins. Nimeni nu dormise aici noaptea trecută.

Se întoarse pe hol și coborî scările.

— Poppy! Poppy!

Dușul se opri.

— M-ai chemat? strigă Craig.

Ea îl ignoră. Grăbi pasul până la baza scărilor, fără să primească vreun răspuns de la fiica ei.

— POPPY!

„În sufragerie. Poate că doarme pe canapea. A mai făcut asta când era bolnavă.

Dar de ce nu m-a chemat? Dacă îi e rău, de ce nu a venit să mă trezească?”

Nu e nici în sufragerie.

— POPPY!

Ajunse în bucătărie. „Dar de ce ar fi în bucătărie și nu ar răspunde când o strig?”

Însă nici acolo nu era nimeni. Unde este? Unde ar putea să se ascundă? De ce nu răspunde?

Prin bucătărie. În sera cu scaunele de răchită goale și canapeaua de două locuri neocupată și…

Ușa deschisă.

Mariei îi sări inima din piept. Era ceva în neregulă. Ușa aceea era încuiată noaptea. Cheia era mereu scoasă din broască și pusă sus pe un dulap. Poppy nu ar fi putut să ajungă la cheia aceea. Nu ar fi putut deschide ușa. Ce naiba se întâmplă aici?

Ieși afară, în dimineața cețoasă. Copacii goi arătau scheletici și amenințători. Nici măcar păsările nu păreau dornice să cânte.

— Poppy! Poppy!

Singurul răspuns veni de la câinele unui vecin. Maria se întoarse și se uită înapoi spre casă. „Mi-a scăpat ceva?" se întrebă ea. „Exagerez sau este la fel de rău pe cât pare? Este acesta începutul unui coșmar?"

Deodată văzu gaura din ușă, unde ar fi trebuit să fie broasca.

— O, Dumnezeule! O, Dumnezeule!

Știu. Cineva intrase în casă. Cineva intrase cu forța și… și…

Ocoli casa. Văzu poarta de lemn – poarta care avea mereu zăvorul tras noaptea – și care acum era larg deschisă.

— POPPY!

Chemările ei se transformară acum în țipete – țipete frenetice, panicate. „Un cuvânt", gândi. „Un singur cuvânt, sau chiar un strigăt de durere. Orice ar fi suficient. Orice care mi-ar spune că ești încă aici, cu mine.

Dacă e aici, pot s-o fac bine. Dar dacă nu este…"

Maria traversă grădina din față. Ieși afară, în stradă. Acum plângea. Își strânse părul, neștiind ce să facă. Nu te poți pregăti pentru asta. Nu ai cum să fii pregătită pentru situația în care copilul tău…

A fost răpit.

„Așa este. Asta s-a întâmplat aici. Frumoasa mea Poppy a fost răpită".

O voce se auzi din spatele ei. Craig, care alerga pe alee. Nu înțelegea ce-i spune. Nu își dădea

seama de privirile vecinilor care apăreau în pragurile ușilor, alertați de strigătele ei disperate. Toate astea erau irelevante acum. Nu conta decât o singură persoană.

Și aceasta dispăruse.

6.

Daisy se trezi la zgomotele zăvoarelor trase de la ușa dormitorului său. Se ridică și își frecă ochii de somn.

Aprinseră lumina când intrară. Mai întâi Harriet, radiind de fericire. În spatele ei, Malcolm, ducând în brațe un copil.

Copilul părea mort. Un copil adormit s-ar fi trezit de la zdruncinături, dar acesta era ca o păpușă din cârpe. Brațele și picioarele îi atârnau și se legănau. Avea ochii închiși, dar gura era larg deschisă. Era greu să-și dea seama dacă respira.

Daisy se întrebă dacă și ea arătase așa când fusese adusă aici. Uneori își dorea să nu se fi trezit niciodată din acea stare profundă de inconștiență.

— Bună, Daisy, spuse Harriet. Uite ce ți-am adus. Ți-am spus, nu? Mereu ne ținem de promisiuni.

Malcolm se aplecă puțin, pentru ca Daisy să privească mai bine fata. Părea atât de fragilă, cu atât de puțină esență.

— Doarme? întrebă Daisy.

— Da, spuse Harriet. Un somn foarte special. Se va trezi în curând, totuși. Ne-am gândit că poate ai vrea s-o supraveghezi pentru noi. Poți să ne dai de știre când se trezește. Ești de acord cu asta?

Daisy se simți nesigură. Nu mai avusese grijă de un alt copil până acum, mai ales de unul care părea aproape mort, ca acesta. Dar știa că nu era bine să fie negativă.

— Bine, spuse ea.

— Dă-mi voie s-o pun pe patul tău, spuse Malcolm.

Daisy se dădu jos din pat și se duse la căpătâi, uitându-se cum fata era așezată ușor pe saltea, cu capul pe pernă.

Harriet trecu în fața soțului său și se aplecă să o sărute pe nou-venită pe frunte.

— Ne vedem în curând, Poppy, spuse ea.

Cei doi se întoarseră spre Daisy.

— Avem încredere în tine că vei avea grijă de noua ta soră, spuse Harriet. Așa vei face, nu?

Daisy dădu din cap.

— Da.

— Ne spui când se trezește, bine?

Încuviință din nou.

— Bine, atunci.

Ieșiră din cameră, cu ochii ațintiți spre Poppy. Harriet făcu ușor cu mâna spre pat înainte să închidă ușa.

Și apoi zăvoarele fură trase la loc și copiii rămaseră singuri.

Daisy rămase pe loc, holbându-se la silueta încremenită a fetiței de șase ani. Părea micuță, dar probabil Daisy nu fusese cu mult mai mare când o aduseseră aici.

Făcu un pas înainte, apoi altul. „O soră”, se gândi. „Seamănă puțin cu mine. Probabil e ca și cum m-aș uita la o fotografie cu mine de acum trei ani”.

Gândul îi săgetă ochii. Trei ani fără părinții ei, fără familie, fără prieteni. Trei ani fără să fi văzut o singură rază de soare.

Își ridică un braț și se uită la cât de palidă îi era carnea. Apoi se aplecă și îl puse lângă al lui Poppy. Diferența era uimitoare. În comparație, se simțea ca o fantomă.

Pe încheieturile fetei erau semne: urme roz unde fusese strânsă de frânghie. Pe Daisy o săgetă încă o amintire cu semnele ei de când fusese legată în mod asemănător.

Mâna ei o atinse ușor pe Poppy. Se retrase când simți cât de rece era. Daisy se sui la loc în pat. Trase cuvertura peste amândouă, apoi se cuibări lângă Poppy.

— Te rog, nu muri, șopti ea. Te rog, nu muri.

7.

O inspirație lungă și tremurătoare. Apoi un geamăt care se transformă într-un strigăt de uimire și teamă.

Daisy încercă s-o țină pe Poppy aproape, s-o aline, dar copila se retrase și se ridică. Scană camera necunoscută, apoi își privi colega de pat.

— Cine ești? întrebă Poppy.

— Mă numesc Daisy, spuse ea. Nu știu cum să răspundă altfel. Nu părea în regulă să îi spună că era noua ei soră. Nu se cunoșteau suficient de bine.

— Unde e mămica mea?

— Eu… nu știu. Nu știu de unde ai venit.

— Vreau la mămica mea.

— Știu, dar… O să am grijă de tine, promit.

Dădu să o îmbrățișeze, dar Poppy se desprinse dezgustată.

— Nu te vreau pe tine. Nu-mi place de tine. Vreau să merg acasă.

Se dădu jos din pat.

— Mami! strigă ea. Mami!

Daisy se duse după ea și o apucă de brațe.

— Taci, Poppy, spuse ea. Nu striga. Nu le place când strigi.

Dar Poppy nu ținu cont de sfaturi.

— Mami! Tati! Unde sunteți?

Se smulse din strânsoarea lui Daisy. Se îndreptă spre ușă. Trase de clanță, fără niciun rezultat.

— Dă-mi drumul! Nu vreau să fiu aici. Vreau acasă.

Daisy simți cum îi creștea tensiunea. Credea că va fi mai ușor de atât. Crezuse că Poppy ar asculta-o pe colega ei de cameră mai mare și mai înțeleaptă. Dar se părea că Poppy era încăpățânată. Avea o independență care putea atrage pericolul.

— Poppy, te rog. Trebuie să încetezi. Sunt reguli aici. Trebuie să ne supunem regulilor.

— Vreau acasă!

Începu să lovească ușa cu picioarele goale. Inima lui Daisy tresări cu fiecare lovitură. Alergă, o cuprinse pe Poppy cu brațele și o târî la o parte. Poppy răspunse cu și mai multe lovituri, de data asta în tibiile lui Daisy. Începu să alerge prin cameră ca o tornadă devastatoare. Dărâmă scaunele, aruncă temele lui Daisy pe podea, trase cărțile de pe rafturi, smulse acoperișul de pe o casă Lego.

— Poppy! Nu! Te rog.

Și apoi Daisy auzi pașii care urcau scările. Se îndreptă spre ușă și apoi înapoi spre Poppy și își dădu seama cât de limpede era întipărită frica pe chipul ei. Văzu cât de ușor o citi Poppy, cât de brusc abandonă traseul distrugerii.

Zăvoarele se traseră și ușa se deschise. Harriet și Malcolm intrară într-o tăcere solemnă, tulburătoare. Mai întâi o fixară cu privirile pe Daisy și forța acestora o împinse înapoi în colțul camerei.

— Am crezut că o să ne anunți când se trezește, spuse Malcolm. Vocea lui era calmă, liniștită, dar Daisy știa bine că era o amenințare mascată.

Privi spre butonul de pe perete, prin intermediul căruia își chema îngrijitorii.

— Eu… Aveam de gând. Îmi pare rău. Poppy era… era foarte supărată. Încercam s-o ajut.

Toate capetele se întoarseră spre Poppy. În ochii ei se citea sfidarea. Respira sacadat de furie și din cauza efortului.

— Așa e, Poppy? întrebă Malcolm. Erai supărată? De ce?

— Pleacă, spuse Poppy. Nu te vreau. Vreau la mămica și la tăticul meu. Vreau acasă.

Malcolm îi zâmbi.

— Nu fi așa. E drăguț aici. Te vei obișnui și o să-ți placă. Poppy se uită la dreapta, văzu trei păpuși aliniate pe o bibliotecă. Le mătură pe podea.

— E de rahat aici. De rahat, de rahat, de rahat.

Daisy văzu cum fiecare înjurătură o lovi pe Harriet cu forța unui pumn.

Harriet nu suporta înjurăturile. Se întoarse spre soțul său.

— Tati, sper că nu o să-i permiți fiicei noastre să ne vorbească așa.

— Nu sunt fiica voastră, spuse Poppy. Și o să spun ce vreau. M-ați furat. O să-i spun tatei, și el o să te pocnească.

Harriet se uită în continuare fix la Malcolm, îndemnându-l să-și exercite autoritatea.

— Ei bine? spuse ea.

Daisy simțea cum adulții deveneau din ce în ce mai agitați. Malcolm își strângea spasmodic pumnii. Venele începuseră să i se umfle pe antebrațe și la tâmple. În curând va ceda.

Făcu un singur pas spre Poppy. Ea făcu un pas înapoi, menținând distanța dintre ei.

— Pleacă, spuse ea.

Malcolm ridică un deget.

— Poppy, trebuie să începi să te porți frumos. Ar trebui să ne fii recunoscătoare. Te-am adus aici ca să avem grijă de tine.

— Duceți-vă dracului! strigă ea.

Harriet își astupă urechile cu mâinile, ceea ce o încuraja pe Poppy să înjure și mai tare.

— Du-te dracului, du-te dracului, du-te dracului. Târfa dracului. Nenorocitul naibii.

— Oprește-o, tati, spuse Harriet. Oprește-o!

— Da, spuse Malcolm buimac. Da.

Cu spatele la perete, Poppy începu să țipe cât putu de tare. Malcolm privea undeva la dreapta lui

și lui Daisy i se păru că în ochii lui licărea teama. Știa că pereții camerei fuseseră izolați fonic, dar poate că nu perfect. Poate că țipătul ascuțit al unui copil mic putea ajunge până la vecini sau în lumea exterioară.

— Vino aici, te rog, Poppy.

Dar Poppy începu să alerge din nou. Se îndreptă spre ușă, dar Harriet îi blocă drumul. Alergă înapoi în mijlocul camerei, încercând să evite brațele întinse ale lui Malcolm…

Însă o prinse.

Malcolm o apucă de încheietură și o trase spre el. Ea începu din nou să țipe, dar Malcolm îi puse cealaltă mână la gură. Se smuci din strânsoarea lui puternică, însă strigătele îi fură înăbușite.

Malcolm își fixă privirea pe peretele opus, cu ochi sticloși.

Când vorbi, vocea îi era plată, fără emoție.

— Vezi tu, Poppy, aici sunt reguli. Nu suntem părinți duri. Suntem aici să te ajutăm. Vrem să te iubim. Dar și tu trebuie să ne ajuți la rândul tău. Trebuie să faci ce ți se spune.

Privirea lui Daisy se mută de la Malcolm, aflat în transa lui aproape hipnotică, în jos spre Poppy. Palma uriașă a lui Malcolm îi acoperea și gura, și nasul. Ea se lupta acum, nu să-l sfideze, ci ca să respire.

Din stânga lui Daisy, Harriet ieși din cameră în tăcere, închizând ușor ușa în urma ei. Știa cât de autoritar putea fi soțul ei.

Nu trebuia să fie martoră la asta.

— Copilul nepedepsit ajunge nepricopsit, așa spune zicala. Știi ce înseamnă asta, tânără Poppy? Înseamnă că a lăsa copiii să facă ce vor nu e bine pentru ei. Și trebuie să facem ce e bine pentru tine, înțelegi? Acum o să te doară, în aceste prime zile, dar în curând vei ajunge la vorba noastră. În curând te vei obișnui cu modul nostru de gândire. Și într-o zi vei vedea câtă dreptate am avut.

Își continuă monologul, aparent fără să bage de seamă că Poppy se înmuiase rapid în brațele lui. Agitația ei devenise doar o fluturare inutilă a unor membre moi. Ochii își pierdeau concentrarea și coordonarea.

Daisy îl mai văzuse pe Malcolm așa. În mare măsură se purta ca o ființă umană normală. În felul său putea să fie generos și de ajutor, deși cumva fără umor. Dar, în momente stresante, părea că trupul său era preluat de altă forță. Devenea lăcașul unei entități care nu mai respecta limitele a ceea ce era acceptabil. În acele momente, linia dintre pedeapsă și violență extremă devenea neclară.

Daisy știa exact de ce este în stare Malcolm în astfel de momente.

— Da, o să vezi, spuse Malcolm. Într-o zi sau două o să ne înțelegem cu toții perfect. Te vei întreba de ce te-ai agitat atât. Mama ta și cu mine suntem oameni drăguți. Vrem numai ce este mai bine pentru tine. Doar binele. O să vezi.

Dar Poppy nu vedea nimic. Leșinase. Fața ei căpătase o nuanță alarmantă de albastru. Trupul îi devenise moale ca o cârpă udă.

Picioarele lui Daisy se mișcară înainte să gândească. Nepăsătoare în fața pericolului ce o pândea, alergă prin cameră spre Malcolm, care ținea copila într-o îmbrățișare strânsă care părea să o fi lăsat fără suflare.

Daisy atinse ușor cu degetele dosul palmei lui Malcolm.

— Tati, spuse ea, dă-mi-o mie acum.

Malcolm flutură din pleoape. Privi încet spre Daisy.

— Ce?

— S-a liniștit acum. Las-o cu mine. O să-i explic eu regulile. N-o să mai facă prostii. Promit.

Malcolm se uită la copila din brațele lui de parcă abia acum își dăduse seama ce făcuse. Desfăcu strânsoarea, iar Poppy căzu pe podea. Își

ridică brațele deasupra capului, de parcă încerca să le țină cât mai departe posibil de copil. O expresie de durere îi contorsionă fața.

— Da, spuse el. Vorbește cu ea. Nu vom tolera un asemenea comportament în casa asta. Știi asta, nu-i așa, Daisy? Explică-i.

Daisy se lăsă pe covor. Puse o mână pe fața lui Poppy și începu s-o mângâie. Credea că era prea târziu și voia să plângă, dar își reținu lacrimile. În cameră fusese suficientă emoție. Nu voia să-l împingă pe Malcolm dincolo de limita pe care tocmai o atinsese.

— Da, tati, așa voi face. O s-o fac să înțeleagă. Nu-ți face griji.

Încă ametit, Malcolm lăsă brațele în jos și începu să meargă cu spatele spre ușă.

— Cheamă-ne, spuse el. Când e mai bine și puțin mai calmă, apasă butonul. Bine?

— Da, spuse Daisy, dar îi fu greu să rostească cuvântul. Vocea i se sparse. Masca i se sparse. Vru cu disperare să plângă, să țipe, să-i ordone monstrului să iasă din camera ei, din viața ei.

Continuă să se holbeze la Malcolm, respirând spasmodic, cu ochii plini de lacrimi. Păru să dureze o veșnicie până când el ieși din cameră.

Abia când auzi zăvoarele trase la loc își permise să plângă, în tăcere, desigur. Se aplecă aproape de Poppy, lăsând lacrimile calde să cadă pe pielea albăstruie a fetei. Se gândi la o poveste cu zâne pe care o citise odată, în care o singură lacrimă era suficient să aducă la viață o prințesă.

Se rugă să se întâmple la fel și acum.

8.

Lui Cody nu-i plăceau copiii.

În cazurile sale, adică. În general, copiii sunt minunați.

Dar nu și în cazurile lui. Nu atunci când erau victime. Aici ar fi trebuit trasă o linie. Adulții, cu toată înțelepciunea și înțelegerea lor, puteau să se snopească unii pe alții în bătaie dacă voiau. Dar să-i țină pe copii departe de asta. Să-i lase să se bucure de viață câțiva ani. Să-i lase să creadă că lumea este un loc pașnic și frumos, măcar pentru scurtă vreme.

Avea un sentiment neplăcut în privința acestui caz. Știa că și Webley, care stătea acum lângă el, simțea la fel. Că nu se va termina cu bine.

Desigur că nu o să le spună asta și celor doi soți care îi invitaseră în casa lor. Nu direct, oricum. Dar nici nu va simula un optimism nefondat. Nu îi va lăsa să-și facă speranțe, știind prea bine că cel mai probabil vor fi strivite din nou.

Era o casă frumoasă. Foarte ordonată și curată. Parchet și mobilă modernă. Flori proaspăt tăiate în vaze de sticlă.

Părea de neconceput că un demon vizitase acest loc. Lui Cody i se părea că ar fi trebuit să existe urme lăsate de un asemenea vizitator diavolesc. Un miros urât, poate, sau urme de gheare pe tapet. Un răpitor de copii nu ar trebui să poată să intre și să iasă nestingherit fără să lase o urmă clară din lumea cealaltă.

Se așezară în sufragerie. Craig și Maria Devlin se sprijiniră unul de altul într-un capăt al canapelei, fiecare având nevoie de alinare din partea celuilalt.

Prin fereastra mare, Cody văzu un polițist în uniformă, cu mapa în mână. Deja bătea la ușă, vorbind cu vecinii.

„Un singur martor”, se gândi Cody. Numai de asta aveau nevoie. O singură întrezărire a răpitorului, sau un vehicul. *Ceva* de la care să pornească. Dar avea sentimentul că azi norocul nu va fi de partea lor.

Începu ușor, parcurgând împreună cu cei doi evenimentele dimineții. Lucruri despre care polițiștii în uniformă i-au întrebat deja, dar

trebuiau confirmate. Când au observat că Poppy lipsește? Unde au căutat-o? Au auzit ceva în timpul nopții? Au observat vreun străin sau o activitate neobișnuită pe stradă în ultimele zile?

Întrebările erau standard, dar aceasta nu era o răpire ca oricare alta, iar el va trebui să aducă în discuție acest lucru.

— O să vi se pară o întrebare ciudată, spuse el, și s-ar putea să nu doriți să răspundeți, dar există cineva cunoscut – absolut oricine – care credeți că ar fi vrut s-o ia pe Poppy?

Confuzia care se citea pe chipurile lor nu era surprinzătoare.

— Poftim? spuse Maria. Cum adică, cineva pe care îl știm?

Cody se uită la caietul din mână, gândindu-se cum să reformuleze întrebarea.

— Voi fi sincer cu voi, acest caz este destul de neobișnuit. Majoritatea răpirilor de copii sunt opera unor oportuniști. Văd un copil lăsat singur în fața unui magazin, sau într-un parc, sau care se întoarce singur de la școală și acționează din impuls. Dar aici… e aproape ca și când ați fost țintiți.

Confuzia se transformă în șoc.

— Țintiți? spuse Craig. Nu cred… Adică cineva a dorit-o în mod special pe Poppy?

— S-ar putea să mă înșel, dar deocamdată așa pare. Cineva a făcut mari eforturi și și-a asumat multe riscuri ca să pătrundă în casa voastră în toiul nopții. Stricarea încuietorii ar fi creat ceva zgomot. Intrusul ar fi putut să trezească pe cineva – pe voi doi, pe Poppy, un vecin – și totuși a mers mai departe. Ca și când nu oricare copil ar fi fost bun, de parcă *trebuia* să fie Poppy. De aceea mă întreb dacă este cineva care o știe pe Poppy, deci cineva *cunoscut.*

Maria dădu din cap cu hotărâre.

— N-am întâlnit niciodată pe nimeni de genul acesta. Adică, aș ști, nu? Ar trebui să fii dement să

pătrunzi cu forța într-o casă și să furi un copil. Niciun om normal nu ar face asta.

Cody se uită la soțul ei.

— Domnule Devlin?

Craig păru aproape surprins că trebuia să răspundă.

— Nu. Sigur că nu. Este o întrebare ridicolă. Maria are dreptate. Nimeni nu este perfect – vreau să spun că toți am făcut lucruri de care ne este rușine, nu? Dar să răpești un copil… Adică, asta deja e cu câteva niveluri mai sus, nu? Deja vorbim despre psihopați.

Păru să-și dea seama ce spusese – că iubita lui fiică s-ar putea afla acum în ghearele unui maniac sadic – și o luă de mână pe Maria.

— Bun, spuse Cody. Poate nu un prieten, atunci, dar un străin? Cineva care s-ar fi putut afla recent în casa voastră? Un muncitor, poate? Un agent imobiliar? Un grădinar sau un spălător de geamuri? Un decorator? Cineva care ar fi putut petrece puțin timp în compania lui Poppy?

Craig clătină din cap. Păru uimit și puțin înspăimântat.

Cody continuă interogatoriul:

— Dar oameni cu care v-ați certat? Există cineva care ar avea vreun motiv să vă urască? Cineva pe care l-ați supărat în trecut, chiar dacă fără intenție?

Perechea se cufundă într-o tăcere sumbră. Cody simți că îi obosește.

— Bun, uite, spuse el. Îmi dau seama că vă dau mult de gândit. Nu trebuie să faceți asta acum. Nu vă grăbiți. După ce plecăm, încercați să vă aduceți aminte de toți oamenii care s-ar fi putut afla în casa voastră, sau care ar fi putut s-o vadă pe Poppy și care au aflat unde locuiți. Oricine ar vrea să se răzbune pe voi pentru orice motiv. Faceți o listă pentru noi. Puteți face asta? Și nu fiți precauți. Dacă nu sunteți sută la sută siguri în privința unei persoane, puneți-o pe listă. Este mai bine să

verificăm pe cineva decât să nu-l punem deloc pe listă. E în regulă?

Cei doi se uitară unul la celălalt, apoi la Cody.

— Da, spuse Maria. Dar este un gând oribil. Adică, cineva care a venit în casa noastră, cineva care a stat exact unde stați voi, ar fi putut avea astfel de gânduri cu Poppy. Și apoi faptul că s-a întors și… și…

Femeia își pierdu controlul. Se șterse la ochi cu un șervețel și începu să plângă încet. Craig o mângâie pe spate.

— Cu ce altceva vă putem ajuta? întrebă el. Trebuie s-o găsim.

— Știu, spuse Cody. Vom face tot ce putem, vă promit. Arătă spre fereastră. Chiar acum vorbim cu toți vecinii voștri să vedem dacă au auzit sau au văzut ceva noaptea trecută și dacă au observat străini în zonă. Aveți unde să mergeți pentru câteva ore?

— De ce?

— Vrem să aducem o echipă de criminaliști care să verifice casa. S-ar putea ca intrusul să fi lăsat indicii cu privire la identitatea sa. Știu că ați umblat prin toată casa, dar cu cât stați mai mult aici, cu atât cresc șansele să contaminați dovezi esențiale. Sunteți de acord cu asta?

Maria își trase nasul și ridică privirea spre soțul ei.

— Putem să mergem la mama, spuse ea.

Se întoarse spre Cody.

— E aproape, în Grassendale.

— Grozav. Ne vom mișca cât de repede putem, dar trebuie să fim minuțioși. Vă puteți întoarce imediat ce terminăm.

— Trebuie să o caut, spuse Craig. Nu pot să stau degeaba. Trebuie să o caut, chiar dacă nu fac decât să merg cu mașina.

— Înțeleg ce simțiți, spuse Cody. Dar ar fi mult mai bine dacă momentan lăsați căutările în seama noastră. Unul dintre lucrurile pe care le vom face

este să organizăm o conferință ca să alertăm presa locală. Vom aduce și unitatea canină ca să vedem dacă găsim vreo urmă. Vom avea nevoie de un obiect cu mirosul fiicei voastre. Cearșafurile, poate, sau o jucărie pe care o ținea mereu aproape de ea.

Maria se uită spre masă. Pe ea se afla un ursuleț de pluș.

— Este al ei? întrebă Cody.

Maria încuviință. Se ridică și traversă camera, apoi aduse ursulețul. Înainte să i-l dea lui Cody, își lipi fața de el și respiră adânc.

Cody își dădu seama atunci că jucăria se afla în cameră pentru că Maria o ținuse cu ea, aproape, de parcă ar fi fost fiica ei.

— Acesta este Huggles, spuse ea. Mereu îl ținea cu ea când era acasă. Dormea cu el în fiecare noapte. Îi va simți lipsa.

— Înțeleg.

Îi întinse ursul lui Cody. El îl luă, însă Maria nu-i dădu drumul imediat. Îl privi pe Cody direct în ochi.

— Eu vreau să fiu cea care i-l dă înapoi lui Poppy. Vreau să fiu acolo când i se luminează privirea la vederea lui. Promite-mi că vei face tot ce-ți stă în puteri ca acest lucru să se întâmple.

— Promit, spuse el. Dar era doar o promisiune să facă tot ce-i stătea în puteri. Nu era o promisiune să o aducă înapoi pe Poppy. Deja detesta momentul în care era posibil să trebuiască le spună acestor părinți iubitori că singura lor fiică nu se va mai întoarce niciodată acasă.

Maria îi încredință ursul lui Cody, apoi își reluă locul de pe canapea.

— Nu înțeleg, spuse Craig. De ce ar face cineva așa ceva? Ce motiv ar putea avea să ne-o ia pe Poppy? Nu suntem bogați, așa că… în timp ce vorbea, se uită la Cody cu o sclipire de optimism în ochi. Crezi că asta e? Crezi că vor să plătim ca să ne-o dea înapoi? Pentru că voi face asta. Voi

face cumva rost de bani. Dacă este o solicitare de răscumpărare…

— Nu cred că despre asta este vorba, spuse Cody. Cum ai spus și tu, nu sunteți bogați. Și, să fiu sincer, cred că ar fi luat deja legătura cu voi dacă despre asta era vorba. V-ar fi avertizat să nu implicați poliția.

Văzu cum sclipirea din ochii lui Craig se stinse și îl duru că el trebuise să facă asta.

— Atunci de ce? De ce ar lua-o?

Cody clătină din cap.

— N-am idee.

Ceea ce nu putea să spună era bănuiala că era opera cuiva nu tocmai rațional. Cineva dispus să facă astfel de eforturi pentru a răpi un anume copil, să-și pună în joc libertatea pentru a atinge acel obiectiv, trebuie că fusese condus mai mult de dorință decât de rațiune. Și acest lucru făcea ca răpitorul să fie foarte periculos.

Nu vru să se gândească la ce ar putea însemna asta pentru biata Poppy.

Și ceea ce, de asemenea, nu putea să spună era că deja avea câțiva suspecți în minte.

Se uita la ei chiar acum.

Nu voia să creadă asta, desigur. În orice adunare publică ar fi fost linșat pentru că luase în considerare această opțiune. Acești oameni sunt victime, i s-ar fi spus. N-ai niciun pic de simpatie, n-ai rușine?

Dar Cody era detectiv mai ales și foarte bine antrenat. Primele reguli ale muncii de detectiv i se întipăriseră în minte: nu accepta nimic, nu crede pe nimeni, pune totul sub semnul întrebării.

Așa că, pe cât de mult era determinat să nege asta, mai era ceva care îl făcea să-i bănuiască pe cei doi. Nu știa cât din povestea lor să creadă, cât din supărarea lor era autentică. Mai fusese păcălit de astfel de manifestări emoționale și înainte, și fără îndoială că va mai fi. Se uită la cei doi Devlin, care plângeau și se agitau, și se ura că nu avea

încredere în ei. Dar asta devenise el. Ceea ce îi mai alina conștiința era faptul că s-ar putea să fie singurul lucru care o putea salva pe Poppy.

— Mai am o întrebare, spuse Maria. Dar nu sunt sigură că vreau răspunsul.

Cody avu senzația că știa ce urmează, dar aștepta.

— Care sunt șansele? spuse ea. Când un copil este luat astfel, care sunt șansele să fie găsit?

Răspunsul lui Cody nu veni imediat, chiar dacă își dădu seama că cei doi vor lua tăcerea lui drept un răspuns negativ. Dar nu exista un răspuns simplu.

Răspunsul lui ar fi putut câștiga premiul cel mare pentru evitarea subiectului.

— Ideea este că nu am mai văzut niciun caz ca acesta. Și din această cauză nu știu cu ce avem de-a face. Nu înțeleg motivul. Trebuie să sperăm că aceste circumstanțe extraordinare duc la concluzia că toate statisticile privind răpirile de copii sunt irelevante.

— Ceea ce înseamnă că statisticile obișnuite nu dau prea multe speranțe, spuse Maria.

„M-ai prins, se gândi Cody. Ai văzut direct prin mine”.

Nu spuse nimic și văzu din nou cum tăcerea lui îi răpune.

9.

Scor triplat.

Prima săgeată a lui Malcolm se înfipse în fibrele roșii cu un sunet satisfăcător. Se duse câțiva centimetri la dreapta liniei de aruncare, ținti și aruncă a doua săgeată. Se înfipse în același loc, lovindu-se de cadrul de metal pe care îl străpunse. Își schimbă poziția și ținti.

Știu că se va duce în jos imediat ce-i dădu drumul. Simți o lovitură perfectă. Nu avea nevoie să-i spună nimeni că va nimeri pe negru la câțiva milimetri.

Nu era la fel de bun ca pe vremuri. Nicio șansă să crească numărul trofeelor care străluceau pe raftul de sus al bibliotecii. Oricum, nu conta. Acum o făcea mai mult pentru coordonarea mână-ochi. Și pentru calculul mental necesar pentru a-și da seama cum să atingă cel mai bine scorul propus. Exercițiu pentru creier. Chiar și medicii spuseseră asta.

În timp ce mergea să-și recupereze săgețile, Malcolm se opri și se privi în oglindă. Dacă se uita drept cu bărbia ridicată, nimeni nu și-ar fi dat seama vreodată.

Dar, dacă lăsa puțin capul în jos, devenea evident.

Dacă ar fi avut mai mult păr, nu ar fi fost la fel de rău, dar pe un creștet chel ca al lui, diformitatea ieșea în evidență. Chirurgul făcuse o treabă grozavă, dar de la început fusese sincer în privința rezultatului. O placă mare de metal înșurubată în craniu nu o să arate niciodată la fel ca osul original.

Aproape uitase cum fusese viața înainte de accident. Îl schimbase în atâtea feluri.

Își dorea adesea să nu fi fost atât de ambițios. Dacă ar fi rămas un simplu instalator local, care să își aleagă slujbele, să nu se grăbească, să nu fie presat…

Dar era ușor să gândească așa acum. Când ai ipotecă și facturi de plătit și cineva vine și îți oferă mai mulți bani și muncă stabilă – accepți, nu?

Lucra de numai un an cu firma cea nouă când aproape că îl omorâseră. Supraveghetorul lui n-ar fi trebuit să-l trimită sus pe scara aceea. Ar fi trebuit ridicată o schelă ca lumea.

Picioarele scării se aflau pe acoperișul plat al unei extensii. Părea destul de stabil. S-a dovedit că

nu era. Se afla sus pe scara aceea când acoperișul cedă, iar Malcolm se prăbuși pe terasa pavată.

La spital nu-i dăduseră prea multe șanse de supraviețuire. De fapt, murise o dată pe masa de operații. Și chiar și atunci când începuseră să creadă că l-ar putea ține în viață, se îndoiseră de șansele lui de a duce o viață normală din nou.

Problema era capul. Îi explicaseră mai târziu. Îi spuseseră cum creierul se lovise de interiorul craniului când capul i se izbise de pavajul de piatră. Traumatizat, creierul începuse să se umfle ca un balon, umplând spațiul mic. Singura modalitate prin care îi putuseră oferi mai mult spațiu să crească fusese să taie o secțiune a craniului.

Încă își amintea cum arăta pe atunci. O gaură uriașă pe o parte a capului, de parcă un animal feroce mușcase din el.

În cele din urmă îi făcuseră plăcuța de metal. O înșurubaseră la loc în cadrul altei operații. Medicii păreau chiar mândri de ce reușiseră să realizeze.

Malcolm, pe de altă parte, se simțea ca un monstru. Un fel de cyborg. Observa cum ochii oamenilor tindeau să se îndrepte în sus când vorbeau cu el.

Ceea ce medicii nu-i putuseră spune era cât de mult îi fusese afectat creierul și dacă i se schimbase personalitatea.

Află în curând.

Înainte de accident fusese mereu un om vesel. Nimic nu îl deranja. Dar lovitura la cap probabil că îi scosese la iveală latura întunecată.

Devenise ursuz, irascibil. Avea pierderi de memorie.

Într-o zi, aflat în trenul de la Carlisle, fusese convins că o gașcă de tineri vorbea despre el. Mai târziu, când analizase mai bine situația, nu mai fusese sigur nici măcar că era adevărat, dar la momentul respectiv simțea că devenise subiectul glumelor lor crude. Crezuse că se uitau la

umflătura decolorată din creștetul lui și că făceau glume despre asta. Furia îi crescuse și nu se mai putuse concentra la ziarul pe care îl citea sau la peisajul pitoresc ce se zărea de la geam. Voia doar să pună capăt batjocurii pe care o percepea.

Când băieții se ridicaseră să coboare din tren, îi urmărise cu ochi răzbunători. Ar fi trebuit să fie ușurat că ieșeau din viața lui și că probabil nu-i va mai vedea niciodată, dar nu putea să-i lase să plece atât de ușor. La câteva secunde după ce ultimul dintre ei păși pe platformă, la fel făcuse și Malcolm.

Nu-și aducea aminte mare lucru din ce se întâmplase după aceea. Avea amintiri vagi despre cum îi urmărise pe trei dintre ei pe o stradă lăturalnică liniștită și apoi o învălmășeală de pumni și strigăte și sânge. Ajunsese acasă cu tăieturi și vânătăi, dar și cu imagini cu tinerii întinși pe jos, plini de răni și gemând.

Zile întregi după aceea așteptase să fie căutat de poliție, dar nu se întâmplase nimic. Probabil băieții erau prea jenați să admită că fuseseră bătuți. Dar, oricum, pentru Malcolm fusese un șoc să-și dea seama că era capabil de atâta violență bruscă. Atunci jurase să evite confruntarea și stresul cât de mult posibil, de teama a ce ar fi putut face.

Dar uneori era împins prea departe. Uneori partea mai rațională a minții sale eșua în încercarea de a-l calma.

Ca de exemplu în dimineața asta.

Spera că nu o rănise prea rău pe fată. Asta ar fi fost groaznic. Harriet s-ar fi supărat atât de tare.

Nu plănuise ca lucrurile să se petreacă astfel. Voia doar ca Poppy să se liniștească.

Dar apoi totul se încețoșase. Totul dispăruse din fața ochilor.

Se întoarse înapoi la linia de aruncare. Porni următoarea săgeată. Alt scor triplu. Așa mai mergea.

Era încă un motiv pentru care juca darts. Îi distrăgea atenția de la probleme. Îi permitea să se relaxeze când nivelul de stres creștea.

Petrecea mult timp aici, în dormitorul din spate. Devenise biroul lui, bârlogul lui, fortăreața de singurătate. Pe Harriet n-o deranja. Vedea cât de mult conta pentru el.

Jocul de darts nu era singura activitate care îl ținea aici. Avea și computerul. Adesea își dorea să fi fost suficient de isteț încât să studieze calculatoare, dar chiar și fără o calificare oficială era mai priceput decât cei mai mulți. Era o altă modalitate de a-și exersa mintea.

În plus, se dovedise a fi un instrument fantastic care îl ajutase să-și planifice misiunile.

Exista un număr limitat de ocazii în care să treacă prin zonele frecventate de Poppy și familia ei fără să atragă atenția. Cu ajutorul hărților Online putuse să meargă pe strada ei de câte ori dorise. Vizitase virtual școala la care învăța, parcul local, casele prietenilor săi. Studiase până în cele mai mici detalii toate locurile pe care le putea folosi drept posturi de observație sau baze posibile pentru ambuscadă.

Folosind motoarele de căutare, aflase la ce oră se deschidea și se închidea școala, când începeau și se terminau trimestrele, când aveau loc excursiile. Aflase când era programată colectarea gunoiului pe strada lui Poppy. Găsise orele de deschidere ale coaforului unde lucra mama lui Poppy. Reușise chiar și să descopere dosare mai vechi ale unui agent imobiliar, care conțineau o schiță detaliată și fotografii cu interiorul casei lui Poppy.

Adunase toate aceste informații într-o bancă de date complexă, fiecare element fiind comparat cu multe altele. Nu voia să lase nimic la voia întâmplării.

În final decisese că cea mai bună opțiune era să intre în casă. Dar fusese o decizie bazată pe

cercetări ample care ar fi fost imposibile fără bunul său prieten, computerul.

Punctaj singular. Nu era unul din cele mai bune scoruri ale sale.

„Dacă e moartă?” se gândi. „Nu doar rănită, ci moartă? Harriet n-o să mă ierte niciodată. Eu n-o să mă iert niciodată. Trebuie să le oferim acestor copii un cămin iubitor.

Ar fi trebuit s-o rog pe Harriet să-i mai facă o injecție fetei. S-o adoarmă din nou.

Da, dar trebuie să învețe la un moment dat, nu? N-o putem ține într-o comă permanentă. Trebuie să se integreze. Dacă va locui cu noi, trebuie să învețe să se supună regulilor”.

Se gândi că ar trebui să se întoarcă în dormitorul fetelor și să verifice, dar o parte din el nu voia să vadă ce făcuse. Nu voia să suporte consecințele.

Un cinci. Un singur cinci. Concentrează-te, omule. Poți mai bine de-atât.

Își aminti când îi dezvăluise lui Harriet pentru prima oară marele lui plan. Nu era sigur cum va reacționa ea. Credea că va fi îngrozită. Credea că nu va mai vorbi cu el niciodată.

După accident, făcuse o cerere de despăgubire, care la rândul ei îi adusese suficienți bani încât să reducă volumul de muncă la minimum și să se gândească la cum își va petrece restul vieții.

De exemplu, la întemeierea unei familii.

Nu puteau avea copii pe cale naturală și asta fusese o sursă de mare mâhnire pentru Harriet. Accidentarea lui și problemele psihice care apăruseră odată cu aceasta îl făcuseră nepotrivit pentru adopție.

Dar asta…

Asta ar putea să meargă. Ar rezolva mai multe probleme dintr-o lovitură. Da, erau riscuri la mijloc, dar un alt efect secundar al leziunii suferite era că acum era mai puțin preocupat de pericol în toate formele sale. Nu se mai speria de nimeni și nimic. Voia doar ca soția lui să fie fericită.

N-ar fi trebuit să-și facă griji. Harriet se uitase o singură dată la fotografii și se îndrăgostise imediat de Daisy. Ideea de a o avea aici, ca fiica ei, nu mai fusese greu de propus după aceea, mai ales după ce Malcolm îi arătase toate cercetările întreprinse.

Funcționase perfect. Totul se derulase exact conform planului. Malcolm nu crezuse niciodată că lucrurile se vor mai alinia vreodată la fel de perfect.

Asta fusese cu trei ani în urmă, însă nu se oprise niciodată din căutări. Harriet, binecuvântată fie ea, merita ocazia de a-și dezvolta instinctele materne.

Malcolm spera să nu fi dat cu o mână și să fi luat cu alta. Ar fi fost un dezastru. Mai ales după toată munca grea depusă.

Triplu douăzeci din nou. Tare.

10.

Daisy își aminti prea bine confuzia, frica, durerea separării.

Acum vedea toate astea la Poppy.

— Ești bine? întrebă ea.

Așezată pe pat, Poppy încuviință și își trase nasul.

Daisy îi mai dădu un șervețel.

— Nu le place când nu facem ce ni se spune. Malcolm se poate enerva foarte tare.

— Mi-a făcut rău.

— Știu. De aceea nu poți să spargi lucruri sau să faci zgomote puternice. Dacă ești cuminte, nu te vor mai răni. Înțelegi?

Poppy încuviință din nou.

— Da, dar… nu vreau să fiu aici. Vreau să merg acasă. Arătă spre ușă. Mama și tatăl tău sunt groaznici.

— Nu sunt mama și tatăl meu.

Poppy făcu ochii mari.

— Cum adică?

— M-au adus aici la fel cum te-au adus pe tine.

— De ce? De ce ne-au luat?

— Cred că… cred că vor o familie a lor.

— Păi, nu pot să ia pur și simplu copii care nu sunt ai lor și apoi să se poarte oribil cu ei.

— Pot să fie și drăguți. Trebuie doar să te porți frumos cu ei la rândul tău.

Poppy ridică privirea și se uită prin cameră, analizând totul.

— Locuiești aici?

Daisy încuviință.

— Da. Îți place?

— Nu. Când pot să plec?

— Nu știu. Vrei să te joci cu păpușile mele? Am aici un iepure frumos.

— Am jucăriile mele. Am un ursuleț de pluș numit Huggles.

— Ce drăguț. Ai și o casă de păpuși ca a mea?

— A mea e mai frumoasă, spuse Poppy. E zi sau noapte?

— E zi. E dimineață.

Poppy se uită spre fereastră.

— Atunci ar trebui să tragem draperiile. E prea întuneric aici.

— Nu, spuse Daisy. De fapt nu e…

Înainte să termine propoziția, Poppy sări de pe pat și alergă spre fereastră. Dădu la o parte draperiile. Lui Daisy i se strânse inima. Ura să vadă panourile de lemn bătute în cuie peste fereastră.

Poppy atinse lemnul cu mâna.

— Cum se deschide?

— Nu se deschide. Este… Așa preferă ei.

— Cum adică? Cum te uiți afară?

Întrebarea o lovi pe Daisy, făcând-o să vrea să plângă. Nu mai ieșise afară de trei ani. Nu mai văzuse soarele sau un copac sau o pasăre sau măcar un fir de iarbă de aproape o treime din viața ei.

Nu-i putea spune asta lui Poppy. Nu îi putea arăta monstruozitatea captivității ei. Nu înainte să se acomodeze puțin.

— N-am nevoie să văd afară, minți ea. Am tot ce vreau aici.

— Dar când vrei să ieși afară la joacă?

— Eu… nu mă joc afară.

Văzu uimirea pe chipul lui Poppy. A nu sta afară, la aer proaspăt, în fiecare zi, era un concept străin pentru ea. La fel cum fusese odată pentru Daisy.

Poppy și Daisy. Două flori. Aveau nevoie de soare și ploaie și de atingerea pământului moale ca să crească și să înflorească. Altfel se vor ofili.

— Ce? spuse Poppy. Niciodată?

— Nu. Aici este… aici este mai sigur.

O minciună, dar se pare că una atât de necesară. Era mai bine s-o facă pe Poppy să se teamă de ce era afară, să-i domolească dorința de a fugi.

Văzu privirea îngrijorată a lui Poppy și imediat se urî pentru că o speriase.

— Sunt lucruri rele afară? întrebă Poppy în șoaptă. De aceea nu ai ferestre? Ca să nu trebuiască să le vezi?

Daisy nu voia să mai spună o minciună. În schimb, voia să spună că afară nu e nimic de care să se teamă. Monștrii sunt aici, în casa asta, iar ea nu-și dorea nimic mai mult decât să fugă cât de departe de ei posibil.

Dar, în schimb, încuviință și spuse:

— Ți-e mult mai bine aici.

Poppy se uită din nou prin cameră.

— Dar dacă vreau să merg la baie? Cum le spun?

— Nu le spui. Uite…

Daisy se îndreptă spre draperiile din colțul camerei. Inelele de metal alunecară pe șină și lăsară să se vadă comoda.

— Aici e toaleta, spuse ea.

Poppy clătină din cap.

— Asta nu e o toaletă. E doar un scaun.

— Nu, e o toaletă specială. Vezi – are dedesubt un container în care ajunge totul.

— Dar unde e mânerul? Cum tragi apa?

— Nu o tragi. Malcolm vine și-l golește de două ori pe zi.

Poppy păru dezgustată.

— Nu folosesc așa ceva. Vreau o baie adevărată. Cum fac baie sau duș?

Daisy arătă spre chiuveta mică.

— Ne spălăm aici. Am un burete mare și o…

— Nu, nu vreau. Vor trebui să mă lase să folosesc baia. Când descuie ușa?

Daisy își dădu seama că Poppy tot nu înțelegea, tot nu-și dădea seama că acești patru pereți erau, de acum încolo, granițe de netrecut.

Dar era limpede că începea să bănuiască. Se uită la ușă, apoi la fereastra astupată, apoi înapoi la Daisy. O tristețe imensă i se așternu pe față.

— Sunt la închisoare? întrebă ea. Am făcut ceva foarte, foarte rău?

Daisy se duse la ea. O apucă de umeri, o duse lângă pat și o așeză acolo.

— Nu, spuse ea. Nu este o închisoare și nu ai făcut nimic greșit. Malcolm și Harriet vor doar să te îngrijească o vreme.

— Cât timp?

Răspunsul corect era pentru totdeauna, dar Daisy nu putu să-i spună așa ceva. Și ei îi luase ceva vreme să accepte asta. Poppy avea nevoie de un fir de speranță ca să nu aibă parte de probleme.

— Poate că nu pentru multă vreme. Cred că, probabil, cel mai bun lucru acum este să faci ce vor ei. Nu trebuie să îi placi. Doar supune-te regulilor lor, fă-i fericiți. Apoi poate te vor lăsa să te întorci acasă. Cum ți se pare? Crezi că poți să fii cuminte o vreme?

— *Tu* ai fost cuminte?

— Aproape tot timpul.

— De cât timp ești aici?

— Nu de mult. Știi ceva, hai să fim amândouă extrem de cuminți. Ce zici?

Poppy se uită în jos la picioarele ei goale, care se legănau deasupra covorului.

— O să încerc. Atâta vreme cât nu o să-mi mai facă rău.

— N-o să-ți facă rău. Promit.

Poppy își apucă pijamaua și răsuci materialul între degete.

— Nu pot să rămân prea mult, totuși. Mami și tati sigur îmi vor simți lipsa.

Daisy întinse brațele.

— Vrei o îmbrățișare?

Poppy încuviință, iar Daisy o luă în brațe. Privind peste umărul copilei, se gândi la propriii ei părinți. Se întrebă cât de îngrijorați trebuie să fi fost.

Se întrebă și dacă au renunțat s-o mai caute.

11.

— Bine atunci. Subiectul căutării noastre: Poppy Eliza Devlin.

Detectivul inspector-șef Stella Blunt stătea în fața Sălii de Investigații Criminale, apăsând pe o telecomandă ca să afișeze pe ecranul de lângă ea imagini cu Poppy. Blunt era, fără îndoială, o femeie masivă, însă prezența ei ar fi fost impunătoare chiar și dacă ar fi fost altfel. Fiecare membru al echipei, inclusiv Cody, îi sorbea fiecare cuvânt, în timp ce îi purta prin galeria de imagini.

— Are șase ani, spuse Blunt. Păr blond și ochi albaștri, întipăriți-vă în minte acest chip, doamnelor și domnilor. Vreau să o căutați peste tot unde mergeți, chiar dacă nu aveți un dosar cu fotografii de consultat.

Trecu la altă imagine. Poppy stătea pe pat și-l strângea tare în brațe pe Huggles, ursulețul de pluș.

Purta pantaloni roz de pijama și o bluză albă, cu fluturi roz pe ea.

— Acestea sunt pijamalele pe care le purta Poppy când a fost trimisă la culcare seara trecută. Desigur, asta nu înseamnă că este încă îmbrăcată cu ele, dar fiți atenți oricum la asta.

Blunt continuă să apese butonul telecomenzii. Pe monitorul ei apărură două figuri noi.

— Părinții lui Poppy. Craig și Maria Devlin. Craig are treizeci și patru de ani și lucrează în achiziții la magazinul Boothroyd's. Maria are treizeci de ani și este coafeză cu jumătate de normă pe Aigburth Road.

Blunt se întoarse spre echipa ei.

— Trebuie să ne asigurăm de la bun început că nu suntem luați de proști. Nu vreau să văd cum echipa asta aleargă după fantome. Deci, prima întrebare: povestea asta e pe bune? Ea arătă spre chipurile de pe monitor. Îi credem?

— Dacă ar fi după mine, spuse Cody, aș spune că da. Webley și cu mine am petrecut ceva timp cu ei în dimineața asta și mi s-au părut destul de sinceri.

— Sunt de acord, adăugă Webley. Erau complet tulburați. De ce s-ar preface?

— Chiar așa, de ce? spuse Blunt. Dar știm cu toții că nu ar fi prima oară. Poate că părinții au omorât-o și încearcă să ascundă totul. Poate că doar le place să se afle în atenția presei. Cine știe? Recunosc că de-abia am început investigația asta, dar până acum nimeni nu a susținut afirmațiile soților Devlin. Nimeni nu a văzut sau auzit nimic pe timpul nopții și nu am primit informații cu privire la vreun comportament bizar în cartierul lor în ultimele săptămâni. Până când cineva nu vine cu dovezi că familia Devlin e curată, trebuie să stăm cu ochii pe ei.

— Ce înseamnă asta, mai exact? întrebă Cody.

Blunt răspunse cu o altă întrebare:

— Unde sunt părinții acum?

— Acasă la mama Mariei până când echipa criminalistică își termină treaba.

— Bun. Intensificați căutarea. Vreau casa aceea percheziționată de sus până jos. Uitați-vă la fiecare bucățică de hârtie pe care o au. Examinați-le conturile bancare, desfășurătoarele apelurilor telefonice și fișele medicale. Luați-le computerele și verificați fiecare fișier. Aflați cu cine vorbesc, cum își petrec timpul, cum votează, pe cine ar fi putut să supere, cui datorează bani și de ce nu au făcut mai mulți copii. Vreau să știu dacă au chiar și amenzi de parcare sau somații pentru facturi neplătite.

Unul dintre detectivii adunați în sală ridică o problemă la care probabil se gândiseră cu toții.

— Doamnă, asta probabil că va dura foarte mult. Însăși percheziția casei…

Blunt se întoarse spre el.

— Da, sunt perfect conștientă de asta, mulțumesc. Și sper că *tu* ești conștient că aici este în joc viața unui copil mic.

În vocea ei se citi o emoție pe care Cody o auzise rar. Ca și ceilalți din încăpere, rămase tăcut în timp ce Blunt își reveni, apoi își îndreptă privirea spre alt detectiv.

— Jason, tu ești FLO, nu?

Jason Oxburgh, cunoscut de mulți colegi drept Oxo, dădu din capul de culoarea flăcărilor. Ca Ofițer de Legătură cu Familia[13] (FLO), va depinde de el să îi țină la curent pe părinți cu evoluția cazului.

— Da, doamnă, spuse el.

— Explică-le situația. Ia-le niște haine și mută-i la un hotel noaptea asta. Dacă nu au nimic de ascuns, nu ar trebui să se agite prea tare.

— Voi face tot posibilul, doamnă.

— Jason, pentru cazul acesta vreau mai mult decât tot posibilul. Scană încăperea. Asta este valabil pentru voi toți. Fără scurtături, fără lene.

Grace, ai ceva în geanta ta de trucuri tehnologice care ne poate fi util?

Cody se întoarse cu scaunul ca să o vadă mai bine pe Grace Meade, analistul de informații care stătea în spatele camerei. În cea mai mare parte a timpului, Grace încerca să nu atragă atenția asupra ei, dar Cody putea să confirme cât de valoroasă era pentru echipă. Văzuse cu ochii lui cât de bine se pricepea la computere. Grace se ridică. Părea mereu să simtă nevoia să se ridice în picioare când i se cerea să vorbească. Se uită emoționată la fețele care așteptau și apoi își drese glasul.

— Ei bine, voi aduna toate informațiile pe măsură ce apar, desigur, și voi căuta atât legături, cât și lucruri care nu se potrivesc. Asta este procedura standard. Mă voi asigura că vom primi desfășurătoarele apelurilor telefonice și le voi analiza. Voi ține legătura și cu HCU[4] ca să mă asigur că putem verifica toate computerele deținute de familie, mai ales dacă Poppy avea acces. Știu că are doar șase ani, dar este uluitor cât de devreme încep copiii să acceseze computerele în ziua de azi, iar părinții nu le supraveghează mereu activitățile. Sunt șanse mici, dar am multe programe deștepte pe care le pot folosi în căutare. S-ar putea să am noroc.

Cody o întrerupse cu o întrebare care nu-l lăsa în pace.

— Și dacă sunt nevinovați?

Blunt își mută privirea spre el.

— Cody?

— Familia Devlin. Dacă facem toate aceste verificări și vom ajunge la concluzia că într-adevăr nu au avut niciun rol în asta?

Blunt încuviință solemn.

— Atunci vom avea unul dintre cele mai ciudate și rău prevestitoare cazuri de răpire pe care le-am văzut vreodată. Nu a fost un simplu furt dintr-o casă goală. Cine a făcut asta a intrat știind că sunt oameni înăuntru. Gândiți-vă la riscurile implicate.

Oricare dintre părinți s-ar fi putut trezi. Copilul ar fi putut să țipe și să trezească toată casa. Ce fel de persoană face asta? Și de ce?

Neil „Footlong” Ferguson interveni și el.

— Dacă a fost o greșeală? Dacă a început ca un jaf obișnuit, dar intrusul a fost descoperit de fată? Poate că nici nu știa că era cineva în casă.

Blunt se gândi preț de o secundă.

— Vrei să spui că a trebuit s-o reducă la tăcere înainte să țipe? Bine, dar atunci de ce s-o ia cu el? De ce să nu lase cadavrul acolo și să fugă?

— Poate pentru că nu a omorât-o. Poate că nu e genul acela de om. N-a putut s-o lase acolo pentru că i-a văzut fața și acum nu știe ce să facă cu ea. Sau, dacă într-adevăr a ucis-o, poate că nu vrea să fie prins pentru crimă, așa că a ascuns cadavrul undeva.

Blunt mai rumegă puțin.

— Nu știu, Neil. Toate indiciile arată că intrusul s-a dus direct în dormitorul lui Poppy. La parter nu a fost nimic atins. De ce ar face asta un hoț obișnuit? făcu o pauză. Bine. Nu vreau să exclud nimic în etapa asta. Începeți să-i căutați pe unii dintre foștii pușcăriași pe care îi știm. Aflați cu ce s-au ocupat în ultima vreme. Luați legătura și cu informatorii, să vedem ce ne pot spune. Mai are cineva vreo altă teorie cu privire la motivul pentru care Poppy Devlin a devenit brusc premiul secolului?

Cody ezită, dar știa că trebuie să spună ceva ce stătea pe limba tuturor.

— Detest să spun asta, dar trebuie să începem să vorbim cu agresorii sexuali înregistrați din zonă.

Blunt își plecă fruntea, de parcă greutatea vorbelor lui Cody o trăgea în jos. Era limpede pentru Cody că șefa lui considera acest caz la fel de greu ca și el – poate chiar mai mult.

— Ai dreptate, desigur, spuse ea. În absența unei cereri de răscumpărare, trebuie să considerăm și

alte motive decât câștigul financiar. Începeți să lucrați la o listă și să bateți la uși. Altceva?

— Da. Nu putem fi siguri că Poppy a fost prima. S-ar putea să fi răpit și alți copii în trecut, sau cel puțin să fi încercat.

— Bine punctat. Bun, fă niște săpături. Analizează cazuri mai vechi, atât cele rezolvate, cât și cele nerezolvate. Nu știu vreunul la fel de strigător la cer ca acesta, dar poate că a avansat în timp. Poate că îl stârnește pericolul. Sunt sigură că Grace te poate ajuta să cauți tipare.

Cody se uită din nou la Grace. O văzu zâmbind firav înainte de a-și ascunde capul în spatele monitorului.

— Avem mult de muncă, anunță Blunt. Mulți oameni de intervievat. Porniți la treabă. Dacă cineva o poate găsi pe Poppy Devlin, voi sunteți aceia.

12.

O găsi pe Harriet în bucătărie, amestecând furioasă un aluat de prăjitură. Nu-i vedea fața, dar bănuia că în castronul acela căzuseră mai mult de câteva lacrimi.

Veni în spatele ei și o luă în brațe.

— Ce pregătești?

— Prăjitură de ciocolată, spuse ea cu o voce pițigăiată.

— Excelent, spuse el. Apoi: Ești bine?

Se opri din amestecat. Puse jos castronul.

— O, Malcolm, am făcut ce trebuie? Fata asta nouă pare atât de… sfidătoare. Știi că nu pot să fac față copiilor care nu se poartă frumos. Mă supără atât de tare.

— Gata, dragă. O să fie bine. Ai luat o pastilă?

— Da, dar nu cred că mi-a fost de mare ajutor.

Harriet se trata singură. Avea cutii pline cu medicamente, toate de pe vremea când lucra la spital. Furate înainte să cedeze nervos.

„Ce pereche facem și noi, se gândi el. Eu cu craniul meu zdrobit. Ea cu nervii ei. E o minune că reușim să facem față”.

— Adu-ți aminte, spuse el, că și Daisy era rebelă când am luat-o. Și acum uită-te la ea! E un îngeraș.

Harriet se întoarse cu fața la el.

— Știu, dar nu cred că a fost vreodată așa de rea. Nu a fost niciodată atât de distructivă și în mod sigur nu am auzit-o niciodată înjurând. Limbajul lui Poppy e dezgustător. Știi că urăsc cuvintele acelea.

— Știu, dragă, știu. Dă-i timp. Sunt sigur că se va acomoda. Se aude deja cât de liniștită e.

Harriet ridică privirea spre tavan.

— Ai… A trebuit s-o rănești tare?

Nu știu cum să răspundă la întrebare. Încă nu fusese în dormitor să verifice. Îl îngrijora faptul că de la incident era atât de liniște acolo sus.

— N-am *rănit-o,* spuse el defensiv. Am imobilizat-o doar până când s-a calmat.

Voia să creadă asta. Voia să fie convins că a folosit minimum de forță. Dar nu era sigur.

— Bun, spuse Harriet. Ei bine, poate că și-a învățat lecția. Așa sper. Vreau să fim o familie adevărată, Malcolm. Vreau ca Poppy să simtă că poate să fie fericită aici cu noi. Adică, am făcut o treabă atât de bună cu Daisy, nu-i așa?

El îi zâmbi larg.

— Am făcut o treabă excelentă. Și totul mulțumită ție, draga mea. Ești o mamă bună.

O sărută pe frunte, iar ea îl îmbrățișă. Statură așa o vreme, pierduți unul în căldura celuilalt.

Și atunci sună soneria.

Se uitară amândoi spre hol. Nu era un musafir la ușa de la intrare, ci un semnal din dormitorul lui Daisy. Așa le transmitea că e nevoie de ei.

Harriet se agită din nou.

— Dacă face iar probleme, nu vreau să știu. Du-te tu, Malcolm.

Malcolm înghiți cu noduri. Ar fi preferat să nu meargă sus. În ciuda a ce spusese despre copiii neastâmpărați, Harriet ar fi fost devastată dacă Poppy ar fi…

Nu vru să se gândească la asta.

— Bine, iubirea mea, spuse el. Mă duc.

Se desprinse de Harriet, lăsând-o să își continue gătitul, iar el înainta pe hol și apoi urcă, pe scările acoperite cu covor. Se opri și ascultă, dar nu se auzea nimic. Trase la o parte zăvoarele, apoi deschise ușa.

Nu intră, ci rămase în ușă, contemplând scena din fața lui. Inspiră adânc și strigă peste umăr.

— Harriet! Harriet, vino să vezi.

O auzi pe soția lui urcând scările după el. Harriet se opri la ultima treaptă, încă ștergându-și mâinile pe un prosop.

— Ce este? șopti ea. E o veste proastă? Nu vreau să știu dacă e o veste proastă.

El îi zâmbi și îi făcu semn din cap.

— Privește.

Veni în spatele lui și se uită peste umăr.

Daisy și Poppy stăteau liniștite la masă. Camera era din nou ordonată: mobila era dreaptă, jucăriile la locurile lor, patul făcut.

— Am desenat ceva, spuse Daisy.

Ridică foaia să le-o arate. Cea mai mare parte era făcută cu creionul albastru de Daisy. Îi înfățișa pe Malcolm, Harriet și Daisy care se țineau de mână. Alături de ei, Poppy își adăugase propria reprezentare în verde.

— Ne-am gândit că poate v-ar plăcea, spuse Daisy. Se uită la Poppy. Nu-i așa, Poppy?

Poppy nu spuse nimic. Doar încuviință, fără să zâmbească. Dar asta era destul.

Malcolm făcu un pas înainte. Luă desenul și îl analiză cu atenție.

— E frumos, spuse el, cu un nod în gât.

Luă desenul și i-l arătă lui Harriet.

— Uită-te la asta, mami, spuse el. Nu e minunat?

Harriet plângea deja. Nu-și găsea cuvintele.

El își puse un braț pe după umerii ei.

— Vezi? Ți-am zis că totul va fi bine. Acum suntem o familie. O familie adevărată.

13.

Detectivul Jason Oxburgh își adora munca. De aceea se oferise voluntar pentru trainingul de ofițer de legătură. Îi plăcea componenta umană, apropierea de oamenii pe care, ca polițist, alesese să-i ajute.

Unii dintre colegii lui considerau munca FLO puțin prea sentimentală. Ei preferau detașarea, obiectivitatea. Nu le plăcea ca emoțiile să stea în calea a ceea ce ei considerau că ar trebui să fie un proces logic. Erau mulțumiți să dea telefoane, să intervieveze suspecți și să prindă criminalii. Ofițerii de legătură erau, din punctul lor de vedere, puțin cam „moi”.

Oxo ar fi fost primul care să recunoască faptul că este puțin mai sensibil. Dar nu credea că asta îl făcea un polițist prost, ci dimpotrivă, mai puternic. Cel puțin asta își spunea în sinea lui.

Erau totuși momente când credea că ar fi trebuit să aleagă o altă carieră. Consilier, poate, sau psiholog. Îi plăcea să afle ce se întâmplă în mințile oamenilor. De aceea trecuse cât mai repede de la polițist în uniformă la Departamentul de Investigații Criminale: i se părea că detectivii au mult mai multe ocazii să analizeze motivațiile criminalilor și efectele pe care crimele lor le au asupra victimelor. Dar dezavantajul unei naturi atât de empatice era că, uneori, gândurile altora rămâneau cu el mult prea mult timp.

Chiar săptămâna trecută plânsese. Fusese un caz de crimă, urmat de sinucidere. MIT[5]-ul a fost chemat pentru că, la început, părea o crimă dublă. Se dovedise că bărbatul își împușcase soția în dormitorul lor și apoi își luase viața în capul scărilor. Reculul îl doborâse, arma rămânând sus pe scări. Pentru mulți polițiști, stabilirea faptelor ar fi fost suficientă. Bărbatul își ucisese soția, după care se sinucisese. Caz închis. Nu mai era nimeni de arestat, nu erau piste de urmat.

Totuși, Oxo trebuia să afle motivele și cauzele. Avea nevoie să înțeleagă.

Și descoperise. Femeia tocmai aflase, înainte de Crăciun, că avea cancer în stadiu terminal. Soțul ei nu voia să fie martorul declinului ei rapid și nici să trăiască mai departe fără ea. Așa că pusese capăt lucrurilor. În biletul găsit în cele din urmă pe computerul lui, scria că pur și simplu „ștergea încă un episod de durere și mizerie dintr-o lume care putea fi scutită de asta”.

Oxo îi citise acel rând soției sale și plânseră împreună.

Se întreba dacă vreunul dintre colegii săi plângea vreodată în astfel de situații.

Credea că acesta ar putea fi unul dintre momentele emoționante. Dacă exista ceva care putea declanșa lacrimi, era ca victima să fie un copil mic. Asemenea cazuri se terminau aproape invariabil tragic.

Desigur că nu va spune asta cuplului care stătea acum în fața lui. Craig și Maria Devlin. Stăteau pe marginea scaunelor lor și pe chipuri li se citea speranța.

A fi FLO era greu de gestionat. El era intermediarul. Va aduce noutăți familiei despre cum progresează investigația fără a le dezvălui informații confidențiale. În schimb, trebuia să facă tot posibilul să nu distrugă încrederea familiei atunci când va transmite detectivilor informații

utile de la ei. Trebuia să încerce să nu le dea speranțe false sau să provoace supărări inutile.

„Nu oricine ar putea să facă asta”, își spuse.

Se afla în sufrageria casei părinților Mariei, o proprietate nou-construită din Grassendale. Aceștia ieșiseră afară la plimbare, lăsându-i singuri pe cei trei.

Oxo începu prin a explica cuplului, în termenii cei mai simpli și mai clari, exact cine era și ce va face pentru ei.

— Atunci o să te vedem des? spuse Maria.

— Puteți să mă vedeți cât de des sau rar doriți, spuse el. Unora le place să primească noutăți constant, în timp ce alții preferă să aibă cât mai puțin posibil de-a face cu poliția. Nu vă voi judeca. Dacă doriți să stau deoparte, așa voi face. Sau, în cazul în care credeți că nu vă înțelegeți cu mine și preferați pe altcineva drept FLO, se poate aranja și asta.

Când Maria se uită întrebătoare spre Craig, Oxo adăugă repede:

— Nu trebuie să hotărâți în clipa asta.

Maria încuviință.

— Cred că acum atenția noastră este îndreptată spre Poppy…

— Înțeleg. Deci dați-mi voie să vă spun ce facem în investigație.

Își petrecu o bună bucată de timp prezentându-le pe îndelete fiecare dintre acțiunile întreprinse de echipă, oprindu-se frecvent pentru a se asigura că ei înțelegeau și pentru a le da ocazia să pună întrebări.

Apoi trase aer adânc în piept. Până aici, totul era bine, dar urma să aducă în discuție câteva lucruri care se puteau dovedi mai sensibile.

— După cum am menționat, am alertat presa și am atras-o de partea noastră. Oricine cumpără un ziar sau dă drumul la știri va afla ce i s-a întâmplat lui Poppy. Chipul ei va fi peste tot. Acesta este genul de poveste care atrage atenția, așa că vor fi

mulți oameni care vor fi atenți la orice indiciu care poate duce la fata voastră. Ce trebuie să facem este să ne asigurăm că acest caz atinge cât se poate de mulți oameni. Aici interveniți voi.

— Noi? spuse Maria. Ce vrei să spui?

— Am pregătit o conferință de presă, pentru mâine-dimineață. Am vrea să lansați un apel pentru întoarcerea în siguranță a fiicei voastre.

Cei doi se uitară din nou unul la celălalt.

— Deci vom fi filmați? spuse Maria. Vom fi în fața reporterilor care ne vor pune întrebări?

— Da, dar nu aveți de ce să vă temeți. Nu ați făcut nimic greșit. Nu sunteți acuzați de nimic. Nu trebuie decât să răspundeți sincer. Nu încercați nici să vă ascundeți emoțiile. Lăsați oamenii să vadă cât de afectați sunteți de ceea ce s-a întâmplat. Atunci e mai probabil să fie empatici. Cu cât avem mai mulți oameni de partea noastră, cu atât cresc șansele s-o găsim mai repede pe Poppy.

— Bine, spuse Maria. Dacă credeți că este o idee bună.

— Absolut. Dar cel mai important lucru dintre toate este ce veți spune răpitorului fiicei voastre.

Menționarea fantomei o alarmă pe Maria și asta i se citi în priviri.

— Răpitorul… ei?

— Da. Este posibil ca persoana care a făcut asta să se uite la buletinele de știri. Va dori să afle cât de mult succes a avut. Va dori să știe dacă scapă nepedepsit, sau dacă poliția i-a luat urma. S-ar putea ca persoana respectivă să se entuziasmeze doar din simplul fapt că îi aude pe oameni vorbind despre asta.

— Persoana?

Oxo evită întrebarea.

— În stadiul acesta, încerc să evit o idee preconcepută cu privire la cine este făptașul. Ar putea fi un bărbat, o femeie, sau mai mulți oameni care acționează împreună. Ideea este…

— O femeie? Crezi că o femeie ar putea să facă asta?

— De ce nu? Hoții sunt aproape exclusiv bărbați, dar acesta nu este un furt obișnuit. Se pare că cineva și-a dorit cu disperare copilul vostru.

Văzu cum Maria își coborî privirea în timp ce își frământa mintea. Era ca și cum s-ar fi deschis o mulțime de noi posibilități pentru ea.

— După cum spuneam, continuă el, ideea este că răpitorul lui Poppy probabil va auzi mesajul pe care îl transmiteți. Aceasta este ocazia voastră de a crea o legătură. Trebuie să vă gândiți bine la cum să faceți asta. Nu vreți să-l speriați, dar în același timp trebuie să-l convingeți că a făcut o greșeală uriașă și că nu e prea târziu să îndrepte lucrurile.

Craig își schimbă poziția pe scaun.

— Este… este o responsabilitate uriașă. Dacă greșim ceva? Dacă spunem ceva care îi va determina pe răpitori să… să…

— Vă vom ajuta, spuse Oxo. Avem experți în astfel de probleme. Scrieți câteva idei despre ce ați putea spune și noi le vom da o formă până mâine-dimineață.

Craig încuviință, dar tot părea puțin nesigur și uimit. Lui Oxo nu-i plăcea partea care urma.

— Mai e ceva, spuse el. După cum știți, vă verificăm casa…

— Bine, îl îndemnă Craig.

— Evident, căutăm în primul rând dovezi criminalistice care ar fi putut fi lăsate de răpitorul fiicei voastre, dar trebuie să ne asigurăm și că voi doi nu puteți fi acuzați că ați avut vreun amestec.

— Nu înțeleg. Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că trebuie să extindem căutarea. Trebuie să examinăm toată proprietatea. Asta include obiectele și documentele voastre personale.

Craig se holbă la el câteva secunde.

— Nu. Încă nu înțeleg. Înseamnă că veți căuta prin lucrurile noastre? Lucrurile personale din

camerele noastre?

— Da. Va trebui să ne uităm și în computerul tău.

— Computerul meu? De ce?

— Trebuie să vedem dacă este ceva care ne-ar putea ajuta să identificăm posibili suspecți.

— Dar… dar Poppy n-a avut niciodată voie singură la calculator. E prea mică. Nu e ca și când cineva ar fi putut s-o ademenească Online sau ceva.

— Chiar și așa, trebuie să verificăm.

— De ce? Ce rost are? Cum poate asta să…?

— O, Dumnezeule.

Era reacția Mariei, care își acoperi gura cu mâna.

— Credeți că noi am fost, nu? spuse ea.

— Ce? spuse Craig.

Oxo ridică împăciuitor o mână.

— Nu, deloc. Trebuie doar să…

— Ba da. Credeți că noi suntem responsabili. Credeți că i-am fi putut face ceva rău lui Poppy, propria noastră fiică. O, Dumnezeule.

— Nu. Ascultați-mă. Nu sugerez nimic de genul acesta, dar sunt oameni care o vor face. Au existat astfel de cazuri. Trebuie să fi auzit de ele. Oameni care au inventat povești despre copiii lor dispăruți. Și…

Craig păru să înțeleagă în sfârșit ce spunea soția lui și furia i se citi pe chip.

— Inventat? De ce naiba am inventa așa ceva? Chiar ne acuzați de…

— Nu vă acuz de nimic. Spun că sunt oameni, posibil instigați de presă, dacă nu gestionăm lucrurile cum trebuie, care vor încerca să vă învinovățească pe voi pentru asta. Trebuie să eliminăm din față această posibilitate. Trebuie să dovedim cât de repede posibil că sunteți victime complet nevinovate ale unei crime teribile.

— Și pentru voi, spuse Maria.

— Pardon?

Își frânse mâinile în timp ce își adună gândurile, apoi îl privi în ochi.

— Unul dintre primele lucruri pe care ni le-ai spus azi este că nu ne vei minți. S-ar putea să nu ne spui chiar totul, dar nu vei minți. Nu asta ne-ai spus?

— Da. Da, așa este.

— Atunci nu ne minți acum. Hai să începem așa cum vrem să continuăm. Ne suspectați sau nu de dispariția fiicei noastre?

„Bună întrebare”, se gândi Oxo.

— Nu am exclus această posibilitate, spuse el.

Furios, Craig se ridică în picioare.

— Nu pot să cred.

Maria continuă să-i susțină privirea lui Oxo.

— Mulțumesc, spuse ea.

Craig își privi soția uluit.

— De ce îi mulțumești? N-ai auzit ce a zis? Crede că noi am făcut-o. Crede că noi i-am făcut ceva rău lui Poppy a noastră. Cum poți să stai aici și să…

— Îi mulțumesc pentru sinceritate. Privește lucrurile din punctul lor de vedere. Au…

— Nu vreau să văd lucrurile din perspectiva lor. Vreau ca ei s-o vadă pe a *noastră.* Noi suntem victimele aici. Vreau să lucreze *pentru* noi, nu împotriva noastră.

— Asta și facem, spuse Oxo. Credeți-mă, ne dorim să o găsim pe fiica voastră și pe persoana care a luat-o. Dar ca să facem asta…

Maria îl întrerupse.

— Ca să facă asta, îi spuse lui Craig, trebuie să aibă încredere în noi, ca să putem lucra împreună. Gândește-te. Gândește-te la ce se vede din afară. Un cuplu despre care nu știu nimic, al cărui copil a fost dat dispărut. Trebuie să cerceteze pe toată lumea care știe copilul.

— Dar noi suntem părinții ei.

Maria îi luă mâna într-ale ei.

— Cu atât mai mult vom fi analizați la microscop. Să zicem că Sophie Landis de vizavi e dată dispărută. Sau Katrina Everly. Nu te-ai gândi că e ciudat că poliția nu cercetează viețile părinților?

Furia lui Craig se domoli. Bărbatul se prăbuși pe scaun lângă ea, cu ochii plini de lacrimi.

— Vreau doar să vină înapoi, spuse el. Poliția ar trebui să fie pe străzi, să găsească răpitorul. Nu să ne invadeze nouă intimitatea. Irosesc timp și forță de muncă prețioasă. Trebuie s-o găsească. *Trebuie* s-o găsească.

Maria își trase soțul mai aproape și îi puse capul pe umărul ei.

Și brusc lui Oxo i se păru că această intimitate brută îl alunga. De parcă acești oameni care s-ar putea să nu-și mai revadă niciodată fiica și-ar fi pierdut capacitatea de a-l vedea și pe el.

14.

— E frumos pe aici, spuse Webley. Se uita pe geamul mașinii. Cody conducea. Se îndreptau spre un bărbat pe nume Gavin Quigley, pe care trebuia să-l interogheze din două motive. Primul, pentru că adresa lui declarată era aproape de cea a lui Poppy Devlin. Al doilea, pentru că fusese odată acuzat de tentativa de răpire a unei fete. Cody deja vorbise cu mama lui Quigley, care îl îndrumase spre zonele izolate din Wirral.

— Ce case mari și frumoase, continuă Webley. Mi-aș dori să-mi permit să locuiesc aici.

Cody mormăi. Nu era sigur în ce direcție se îndrepta discuția.

— Devon nu locuiește undeva pe aici?

Și acum își dădu seama. Devon era fosta lui logodnică.

— Ba da. Hoylake.

Webley se întoarse și se uită la el. Cody nu îi întoarse privirea, dar simți cum încerca să-i citească gândurile.

— Casă mare, nu?

— Destul de mare.

— Grădină?

— Da.

— Pe promenadă?

— Nu chiar, dar destul de aproape.

Ea încuviință gânditoare.

— Frumos.

Cody o privi.

— Ea treia oară când ai folosit cuvântul „frumos” în ultimele câteva secunde.

Ea ridică din sprâncene.

— Bine, domnule Roget. Nu suntem toți dicționare ambulante, să știi.

Se cufundară în tăcere. Dar numai pentru câteva secunde. Cody știa că lui Webley nu-i plăceau pauzele în conversație.

— Vrei să trecem pe-acolo cât suntem în zonă? spuse ea.

— Pe unde să trecem?

— Pe la Devon. Doar pentru o cafea. Ai putea să mă prezinți.

— De ce aș vrea să fac asta?

— Ei bine… de ce nu? Nu crezi că cele mai importante două femei din viața ta ar trebui să se cunoască?

— Ce te face să crezi că…?

Cody se opri la timp.

— Continuă, îl îndemnă ea.

— Nu contează.

— Nu, continuă. Urma să sugerezi că una dintre noi – fie eu, fie Devon – nu este chiar atât de importantă pentru tine.

— Nu urma să spun asta deloc.

— Ba da. Deci care dintre noi este?

— Ai înțeles greșit. Ce urma să spun este…

— Da?

— Urma să întreb ce te face să crezi că tu sau Devon ați fi mai importante decât Cath.

Aproape că putu auzi falca lui Webley căzând de uimire.

— Cath? Cine naiba mai e și Cath?

— Noua femeie din viața mea. E barmaniță.

— Lucrează în barou? Te vezi cu cineva care poartă o perucă toată ziua?

Cody râse.

— Nu. E barmaniță. Lucrează la Starbucks în oraș. Nu știu dacă poartă perucă.

Privirea lui Webley deveni pătrunzătoare.

— Cum ai cunoscut-o?

— Cum crezi? M-am dus acolo să beau o cafea.

— Stai puțin. Vrei să spui că ai intrat într-o cafenea și ai stat de vorbă cu chelnerița?

— Barmanița. E mai complicat decât să servească. A făcut desene pe spuma de lapte din cafea.

— Nu cred că vreau să știu ce trucuri face cu spuma ta, Cody. Și nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Da, am vorbit cu ea.

— Nu. Nu cred.

— Ba da.

— Ba nu, nu-i așa?

Cody tăcu, căutând atent următoarea stradă.

— Minți, spuse Webley.

— Am ajuns, spuse Cody. Semnalizează și apoi viră la dreapta. Ieși de pe drumul principal și intră pe o stradă care ducea spre promenadă.

Se aflau pe coasta de nord a peninsulei Wirral – bucata de pământ care este separată de Liverpool la est de râul Mersey și de Wales la vest de râul Dee. Drept înainte – Marea Irlandei.

— Atunci care e numele ei de familie?

— Al cui?

— Al lui Cath, idiotule.

— N-o cunoști.

— Știu mulți oameni. Pune-mă la încercare.

— E o studentă la postuniversitară din Franța. Știi vreun student francez?

Vocea lui Webley crescu în volum și ton.

— Spune-mi nenorocitul ăla de nume odată!

— Bine. Este Tierre. Deci, o cunoști?

— Nu.

Cody începu numărătoarea inversă. Nu ajunse prea departe până să…

— Ticălosule! Îl lovi puternic în braț. Face cafea și o cheamă Cath Tierre! Foarte amuzant, Cody!

Cody începu să râdă. Continuă să râdă câteva minute în timp ce Webley stătea lângă el tăcută și morocănoasă, cu brațele strâns încrucișate la piept.

Era seară, după ora de vârf. Fiind februarie, era deja întuneric. Se întunecă și mai tare când Cody duse mașina departe de străzile rezidențiale, pe drumurile înguste de țară. Când ajunse la o alveolă, trase mașina și opri motorul și farurile.

— Pun pariu că nu suntem primul cuplu care a parcat aici pe întuneric, spuse el.

— Hmm, spuse Webley. Poate o aduci pe Cath aici la un moment dat. E fierbinte și neagră, nu? Se pricepe să te învioreze dimineața?

Cody îi zâmbi, apoi deschise portiera și se dădu jos din mașină. Pietrișul scârțâi sub picioarele lui.

Coborî și Webley.

— De ce naiba am parcat aici? Nici măcar nu sunt case. Plănuiești să mă lași aici, sau ceva?

— Locuiește într-un câmp, răspunse Cody.

— Cine, Quigley? Cum adică locuiește în câmp? M-ai adus până aici să intervievez o nenorocită de sperietoare?

— Urmează-mă, spuse el.

Se îndreptă spre un gard și începu să-l escaladeze. Observă că Webley încă stătea lângă mașină.

— Vii?

Webley se îndreptă spre el.

— Cody, jur, dacă asta e altă glumiță de-a ta, nu o să fie distractiv.

Cody începu să traverseze câmpul, fără să încetinească pasul, când Webley strigă după el.

— Așteaptă-mă, spuse ea. Nu sunt tocmai îmbrăcată pentru fermă. Fusta asta a fost scumpă.

Când îl prinse din urmă, Cody trase cu zgomot aer în piept.

— Miroase asta, spuse el. Nimic nu se compară cu puțin aer de mare.

— Îmi fac mai multe griji despre mirosul a ceva în care aș putea să calc. Pe câmpul acesta nu sunt animale, nu?

— Cum, adică lei?

— Nu, domnule Amuzant. Mă refer la cai sau vaci sau alți rezidenți de la fermă. Animale care nu stau pe gânduri când vine vorba de a alege unde să-și lase… urmele.

Cody râse.

— Haide. Mai avem puțin.

Când se apropiară de celălalt capăt al câmpului, briza deveni mai puternică, aducând cu ea stropi de ploaie și zgomotul puternic al valurilor. Acum cerul era aproape negru, dar suficient de luminos încât Cody să vadă silueta dreptunghiulară pe care o căuta.

Își coborî vocea.

— Asta e.

Webley miji ochii.

— Asta e ce? Nu văd… A, stai! O rulotă? Locuiește într-o rulotă?

— Da. Ca în vacanță, nu crezi?

— Nu, nu cred. Prefer oricând o vilă în Skiathos. Locul acesta îmi dă fiori. N-aș putea petrece o noapte aici nici dacă m-ai plăti.

Înaintară spre ușa rulotei. Cody nu auzea nimic dinăuntru, dar vedea raze de lumină prin draperiile trase.

— Ce facem acum? șopti Webley.

— Ne întoarcem la mașină. Am vrut doar să-ți arăt cum arată o rulotă pe întuneric. Ce *crezi* că facem acum?

Bătu la ușă, ignorând privirea enervată a lui Webley.

Nimic.

Bătu din nou. Același rezultat. Încercă mânerul, dar era încuiat.

— Îmi place să văd că ai venit pregătit pentru orice eventualitate, spuse Webley. Văzându-l pe Cody că se încruntă, adăugă: Vezi, nu ești singurul care se pricepe la sarcasm.

— Verifică ferestrele, spuse el.

O luă pe o parte, iar Webley pe cealaltă. Când se întâlni cu ea în spate, ridică din umeri și își dădu seama că va avea parte de un drum complicat înapoi spre Liverpool.

Și, apoi, totul se schimbă.

Zgomotul veni de la ușa deschisă cu putere care lovi latura rulotei. Cody alergă spre partea din față, iar Webley în urma lui.

Văzu silueta unui bărbat – presupuse că e Quigley – care alerga pe câmp spre zidul dinspre mare și începu să-l fugărească.

— Poliția! strigă el. Stop!

Dar Quigley continua să alerge. Fugea cât de tare și repede putea, de parcă viața lui era în joc.

Cody grăbi pasul. Era în formă, dar nici fugarul lui nu era mai prejos.

Îl văzu pe Quigley sărind gardul. Câteva secunde mai târziu, Cody încercă aceeași manevră, dar sacoul i se prinse de o bucată de lemn ieșită în afară și se încordă când auzi cum se sfâșie țesătura.

Până când se desprinse, Quigley traversase deja dunele și dispăruse peste zid. Cody ajunse în același loc cât de repede putu și sări zidul fără să se gândească cât de mare e distanța față de sol pe partea cealaltă. Ultima oară când luase o decizie atât de prostească își scrântise glezna.

De data asta fu ușurat să vadă că distanța era doar puțin peste jumătate de metru.

Se afla pe o alee de beton, folosită adesea de oameni ieșiți la plimbare, la alergare sau cu

bicicletele, dar care acum era liberă. În față, betonul se îndrepta în jos, spre mare, bezna rece fiind străpunsă în depărtare de luminile roșii care clipeau la turbinele eoliene și, dincolo de acestea, de flăcările de la platformele petroliere.

Dar Cody nu avea timp să jelească distrugerea mediului natural care exista aici odată. Acceleră din nou pe potecă spre farul Leasowe. Credea, dar nu era sigur, că Webley nu era cu mult în urmă.

Distanța se micșoră. Acum îl auzi pe Quigley. Gâfâia, da, dar nu se auzea și un plâns?

Erau separați de doar câțiva metri. Cody apelă la rezervele sale de energie. Reduse distanța la câțiva pași. Apoi aproape că putu să-l atingă…

Și atunci Quigley schimbă direcția brusc. Părăsi poteca și coborî panta spre marea care amenința să-l înghită cu totul.

— Nu! strigă Cody.

Dar Quigley continuă, iar Cody nu avu de ales decât să-l urmeze. Trebuia să-l oprească pe bărbat înainte ca toate astea să se termine foarte, foarte rău.

Se gândi să încerce să-l placheze ca la rugby – orice ar fi putut pune capăt urmăririi. Dar riscul era prea mare: amândoi ar fi putut sfârși în apa înghețată.

Și, apoi, nu mai fu decizia lui.

Chiar pe malul apei, pantofii îi alunecară pe o pătură de alge. Cody își pierdu echilibrul și căzu.

Se lovi tare de beton, dar continuă să alunece pe alge. Știa ce urmează și încercă să pună frână, dar tot aluneca spre mare.

Trase mult aer în piept și se pregăti de scufundare.

Picioarele îi ajunseră în apă. Închise ochii în timp ce se pregăti pentru apa rece care îl va lovi, luându-i văzul, sunetul și respirația.

Însă picioarele lui atinseră ceva tare și se opri. Își dădu seama că aici apa avea mai puțin de

jumătate de metru, ajungându-i doar până la genunchi.

Dacă ar fi avut timp s-ar fi simțit ușurat, și umilit. În același timp însă, auzi zgomot în spatele lui și se întoarse la timp să-l vadă pe Quigley alunecând pe alge, și pe Webley strigând ceva ce nu înțelegea.

Lui Cody îi luă câteva secunde să iasă din strânsoarea nisipului ud și uleios. Până atunci prada lui reușise să se întoarcă pe potecă.

Dar nu înainte ca Webley să-i ia urma.

Sărise spre Quigley, doborându-l la pământ și lansând o salvă de înjurături.

Epuizat, Cody înaintă prin alge în patru labe, îndrăznind să se ridice doar când pământul păru mai uscat și mai sigur. Privi în jos la picioarele ude, dar nu văzu prea multe. Asta până când fu brusc scăldat în lumină.

Ridică privirea și văzu un bărbat care își plimba câinele pe potecă, dar care acum se oprise și lumina cu lanterna alternativ cele două scene din fața lui: o siluetă în costum care tocmai ieșise din mare precum creatura din Black Lagoon și o femeie care stătea lângă un alt bărbat întins la pământ, pe care îl înjura în timp ce-i răsucea brațul la spate.

— Bună seara, spuse Cody. Se pare că o să plouă iar.

15.

Stăteau îngrămădiți în jurul unui radiator vechi Calor, cu gaz, pe podeaua rulotei. Lui Cody i se părea că ar putea oricând să izbucnească în flăcări sau chiar să explodeze. Dar cel puțin emana ceva căldură.

Gavin Quigley avea douăzeci și patru de ani. Fizic, adică. Vârsta lui mintală era cu mult în

urmă. Avea părul negru, scurt în părți și lung în vârful capului, și arăta de parcă nu se mai spălase de cel puțin o săptămână. Scutura din cap ca să își dea bretonul din ochi. Purta un pulover murdar, de lână, pe gât și jeanși care luceau de unsuroși ce erau. Ghetele de piele erau legate cu șireturi, unul alb, altul albastru.

Brusc Cody își dădu seama că acum nu era momentul potrivit să-l judece: nici el nu arăta ca proaspăt scos din cutie. Sacoul fusese aproape rupt în două de gardul pe care îl sărise și arăta de parcă ar fi putut în orice moment să cadă de pe el. Restul hainelor erau acoperite de o pată verde vâscoasă, ca și când un melc uriaș s-ar fi târât peste el. În plus, pantofii îi lipăiau când mergea, iar radiatorul pe gaz îi transformase pantalonii și șosetele ude în generatoare de abur.

Nici Webley nu era de mare ajutor. Se tot uita la el și zâmbea.

— Să o luăm cu începutul, spuse Cody. Care e treaba cu alergarea spontană de pe promenadă?

Lui Quigley îi era greu să mențină contactul vizual. Dădu din cap și îl roti încercând să găsească altceva pe care să se concentreze.

În timp ce făcea tot posibilul să-i urmărească privirea rătăcită, Cody își dădu seama ce dezastru era în jur. Peste tot cutii de mâncare de la diverse restaurante fast-food. Chiuveta era plină cu vase murdare uitate acolo. Erau pete de mâncare peste tot, iar aerul duhnea a resturi putrezite și picioare transpirate.

Singurele lucruri care mai înveseleau puțin locul erau desenele lui Quigley. Desenele lui copilărești în creion și cariocă zăceau peste tot, pe podea, pe scaune și pe suprafețele de lucru. Erau lipite de pereți și dulapuri. Lui Cody îi fu greu să-și dea seama exact, dar se părea că pentru majoritatea dintre ele formele de relief locale îi serviseră drept principala inspirație. Părea să înfățișeze plajă și mare, plus ocazionalul pescăruș sau vapor în

trecere. Câteva desene – probabil preferatele lui Quigley – aveau titluri. Sub unul care părea să reprezinte farul Leasowe erau cuvintele *Far de Gavin Quigley.* Privirea lui Cody zăbovi asupra altuia acum, îngălbenit și ondulat de soare. Părea să fie hotelul Leasowe Castle de lângă far, care avea pereți cu mozaic, dar pe care Quigley îl făcuse să semene mult mai mult cu un castel adevărat. Sub el scria *Castell de Gavin Quigley.*

— Îți place să desenezi, spuse Webley.

Nefiind într-o dispoziție prea bună, Cody îi aruncă o privire tăioasă, pentru a-i da de înțeles că încă aștepta un răspuns la întrebarea lui.

Dar Webley nu păru să observe. Nu mai era diavolița spurcată la gură de pe alee. În acest mediu controlat arborase cel mai calm zâmbet – cel pe care îl folosea când avea de-a face cu oameni vulnerabili și cu probleme. Genul de zâmbet pe care Cody nu-l putea egala dată fiind starea lui de spirit.

Părea să funcționeze. Privirea lui Quigley se opri câteva momente asupra lui Webley, de parcă încerca să se decidă dacă e sinceră.

— Da, spuse el. Îmi place să desenez.

— Sunt niște desene frumoase, spuse ea. Fericite. Arătă spre una de pe podea. Îmi place aceea cu soarele mare care zâmbește.

Quigley coborî privirea, și apoi o ridică din nou.

— Aceea este o pasăre. Nu este un zâmbet.

Webley privi înainte, să verifice dacă nu cumva Cody râdea de ea. Își menținea fața serioasă, iar ea continuă.

— A, da. Așa este. Sunt cam pe dinafară, nu? Care este preferatul tău, Gavin?

Quigley se uită în jur cu o expresie vizibil mai luminoasă. Când îl găsi, îl arătă cu brațul întins ca un copil care arăta spre o prăjitură anume de pe un raft prea înalt.

— Acela. Îmi place balena.

— O balenă? Ai văzut o balenă aici?

El clătină din cap și bretonul îi acoperi iar ochii.

— Nu. Am desenat-o în Wales. De aceea am pus o balenă pe el, pentru că era Wales. Nu am văzut cu adevărat balena. Am văzut niște câini, însă. Și meduze. Și crabi morți.

— Când ai fost în Wales? Recent?

— Vara trecută. Când era cald. Îmi place să mă duc la plajă. Mă duc pe multe plaje, peste tot.

— Peste tot? Cu ce mergi?

— Trenuri și autobuze. Poți să ajungi la multe plaje cu trenuri și autobuze.

— Și de aceea locuiești aici? Pentru că îți place atât de mult plaja?

— Da. E pașnic aici. Liniște.

— Da, văd asta. Nu te simți singur?

— Îmi place să fiu singur. Oamenii sunt mereu răi.

— Te întorci vreodată în Liverpool? S-o vezi pe mama ta?

— Uneori. Dar nu cred că vrea să fiu acolo. Are un prieten nou, care mă urăște.

— Ce te face să crezi asta?

— Îmi vorbește urât. Mă înjură, cum ai făcut tu înainte.

Webley clipi.

— Da, îmi pare rău pentru asta, Gavin. Am fost puțin… Lăsă propoziția să se piardă. Mama ta nu îți ia apărarea?

— Ea nu știe. El mă înjură când ea nu este acolo. Crede că e un om bun, dar nu este. Sunt în plus acolo, așa că am venit să locuiesc aici.

— A cui e rulota asta, Gavin?

— A prietenei mamei mele. Locuiește în apropiere. A spus că pot să locuiesc în ea cât vreau.

— Știe că nu ai grijă de ea? E cam dezordine aici.

Quigley privi în jur, de parcă dezordinea era o noutate pentru el.

Ridică din umeri.

— Nu-i pasă. Avea de gând s-o ducă la fier vechi. A spus că e dărăpănată de tot.

Cody se decise că e timpul să-l întrebe din nou.

— Gavin, de ce ai fugit?

Privirea lui Quigley trecu fugitiv peste Cody, iar expresia îi deveni mai sumbră. Cody se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine s-o lase pe Webley să continue interogatoriul.

Quigley se încruntă.

— Nu știam cine erați. M-ați speriat. Am crezut că ați venit să-mi faceți rău.

— Mereu te sperii când îți bate cineva la ușă?

— Nimeni nu bate la ușă. Nimeni nu vine aici. De-asta îmi place.

— Aha. Când ai fost ultima oară în Liverpool?

— Nu știu. Cu câteva săptămâni în urmă.

— Săptămâni? Nu ieri sau azi?

— Nu.

— Ești sigur?

— Da, sunt sigur.

— Știi de ce suntem aici, Gavin?

— Nu.

— Vrei să ghicești?

— Nu sunt bun la ghicit.

— Ai un radio aici?

— Da.

— Ai ascultat știrile?

— Câteodată. Nu prea le ascult. Prefer muzica.

— Ai auzit vreo știre azi? Ai citit vreun ziar?

— Nu.

— Atunci nu știi despre fetiță? Cea care a dispărut?

Și așa începu adevăratul interogatoriu. Bănui, după privirea lui Webley, că ea l-ar fi luat mai ușor pe Quigley și că el era cam lipsit de tact vrând să ajungă direct la subiect. Dar devenise nerăbdător.

Părea că întrebarea lui Cody aterizase în capul lui Quigley și îi încleștase fălcile. Capul începu să i se legene din nou, căutând parcă o ieșire de urgență.

Cody continuă să-l preseze.

— Ei bine, Gavin? Știi ceva despre asta? Toată lumea vorbește. Se spune că a fost luată de cineva. Are doar șase ani. Exact ca…

— NU!

Cuvântul zbură spre ei ca o ghiulea. Fața lui Quigley se contorsionă, arătând suferință interioară. Degetele i se mișcau în aer, de parcă ar fi ciupit un instrument muzical invizibil.

— Nu, spuse el iar. Nu am… N-a fost… Ei au spus… Au vrut să-mi facă rău…

Webley interveni.

— Gavin, știi că trebuie să vorbim cu tine despre asta, nu-i așa? Știi de ce?

Quigley scânci în timp ce privirea îi rătăcea pe desenele de pe pereți. Lui Cody i se păru că încerca să găsească în ele pacea interioară.

— Știu de ce, spuse Quigley. Dar n-am fost eu. Vreau doar să fiu lăsat în pace. De aceea locuiesc aici, ca toată lumea să mă lase în pace. Vreți doar să-mi faceți rău.

— Nu, spuse Webley. Nu vrem să-ți facem rău. Vrem adevărul, atâta tot. Spune-ne adevărul și vom pleca și te vom lăsa în pace. Bine?

Quigley nu răspunse, dar ticurile începură să dispară.

— Adevărul.

— Da.

— Bine. Dar… dar nu știu nimic.

— Atunci e în regulă. Mai am câteva întrebări și terminăm. Quigley dădu imperceptibil din cap. Putea fi orice, încuviințare, sau pur și simplu un tic.

— Fata care tocmai a fost dată dispărută, spuse Cody. Numele ei este Poppy Devlin. Ai auzit numele acesta până acum?

Quigley dădu din cap mai clar de data aceasta. Un nu clar.

— Locuiește în Otterspool. De fapt, este la câteva străzi distanță de unde locuiești cu mama ta.

— Eu… nu mai locuiesc acolo. Locuiesc aici.

— Dar știi zona, nu? Știi Larkwood Close?

— Da. Știu.

— Ai fost vreodată acolo?

— Cu mult timp în urmă.

— De ce?

— Îmi place să mă plimb. Îmi place aerul proaspăt.

— Înțeleg. Ai vorbit vreodată cu cineva pe drumul acela? Cu un copil, poate?

— Nu.

Cody căută în buzunar și scoase un plic. Fu surprins să-l vadă întreg, dat fiind prin ce trecuse în timpul urmăririi. Îl deschise și scoase o fotografie cu Poppy. I-o arătă lui Quigley.

— Fata asta ți se pare cunoscută?

Quigley se uită la poză.

— Nu, spuse el, greoi. N-am văzut-o niciodată.

— Ești sigur? Uită-te cu atenție.

— N-o cunosc.

Cody își suprimă un oftat în timp ce puse fotografia la loc în buzunar. Nu îi plăcea ce urma și ghici că Webley era mulțumită să-l lase să își continue rolul de polițist rău.

— Vorbești vreodată cu alți copii mici, Gavin?

Simți agitația acumulându-se din nou. Quigley arăta ca un animal hăituit.

— Nu vorbesc cu nimeni. Locuiesc singur acum. Nimeni nu mă place.

— Dar când ești afară, când ești pe plajă? Sigur vezi oameni atunci. Sigur vezi copii la joacă.

— Îi văd. Dar nu vorbesc cu ei. Nu e voie.

— Nu e voie? De ce nu e voie, Gavin?

— Știi. Știi de ce. O să mă răniți din nou. De aceea sunteți aici.

— De ce crezi asta, Gavin? Ai făcut ceva ce trebuie pedepsit?

— Nu. Dar asta crezi. Nu crezi ce spun. Nu m-ai crezut nici ultima oară.

Cody încuviință gânditor.

— Hai să vorbim despre ultima oară, Gavin.

— Nu vreau.

— A fost acum doi ani și jumătate, nu-i așa? Acolo lângă far. În parcarea de acolo.

Quigley rămase tăcut.

— Numele ei era Courtney. Îți amintești de ea, nu? Îți amintești ce ai făcut?

Quigley scânci. Degetele lui ciupiră din nou aerul.

— Ai luat-o, nu-i așa, Gavin? De ce ai făcut asta? De ce ai luat-o pe fetița aceea?

Quigley sări în picioare. Cody se încordă, pregătindu-se să o ia din nou la goană.

— Stai jos, Gavin, ordonă el.

— N-am făcut nimic. Nu sunt o persoană rea. Încercam doar să… să…

— Să ce? Ce intenționai să faci cu copila aceea?

— Eu… nimic. Voiam doar s-o protejez.

— Gavin, părinții ei erau aproape. N-avea nevoie de protecția ta.

Quigley era încă în picioare, răsucindu-se și scărpinându-se în părul unsuros.

— Nu știam asta. Credeam că e în pericol. Am crezut că cineva i-ar putea face rău. Urma s-o duc undeva în siguranță. Ei… ei m-au atacat. M-au făcut în toate felurile și m-au lovit. Au spus că sunt o persoană rea. Nu sunt o persoană rea. Pur și simplu vreau să fiu lăsat în pace. N-o să mai încerc niciodată să ajut pe cineva.

— Ești sigur că nu urma să-i faci vreun rău lui Courtney?

— Nu. Te rog. Nu voiam să-i fac nimic.

— Și fata din poză? Poppy Devlin. Cineva a luat-o, Gavin, și o să aflăm cine. Locuiește aproape de casa ta. Mai spui că nu ai văzut-o niciodată, că nu știi nimic despre ea?

— Nu. Adică, da. N-o cunosc. Nu fac rău copiilor. Nu fac rău nimănui. Toată lumea mă rănește pe *mine.*

Cody și Webley se înțeleseră din priviri. Era de acord.

Își coborî vocea.

— Bine, Gavin. Ușurel. Plecăm acum.

Quigley se uită neîncrezător la cei doi detectivi.

— Gata cu întrebările?

— Gata cu întrebările.

Cody se ridică și ieși pe ușă. Webley îl urmă.

— Însă dacă aflăm că ne-ai mințit, adăugă Cody, ne vom întoarce. Înțelegi asta, Gavin?

Quigley încuviință. Își încrucișă brațele la piept, ca și cum s-ar fi apărat.

Cody și Webley plecară. Înapoi, afară, în vântul rece de februarie.

* * *

Abia după ce polițiștii plecară, Quigley se așeză la loc. Își trase nasul cu zgomot și folosi mâneca puloverului ca să-și șteargă lacrimile de pe obraji.

Credea că aici era în siguranță. Că nu va mai fi deranjat niciodată. Voia doar să fie lăsat în pace. Să se plimbe pe malul mării și să deseneze. Nu cerea prea mult, nu?

Spera ca ei să nu se mai întoarcă. Îl speriau. Majoritatea oamenilor îl speriau. Chiar și atunci când se uitau la el păreau să-l creadă ciudat.

Fata din poză era drăguță și avea un nume drăguț. Poppy. Ca floarea. Îi plac florile. Multe fete au nume de flori. Rose și Lily și Pansy și Violet…

Și Daisy.

Se bucură că nu îl întrebaseră despre Daisy.

Despre ea știa multe.

16.

Era îngrozită de el.

Era de înțeles, își spuse în sinea lui. Apăruse în dormitorul ei în mijlocul nopții. O drogase și o luase din casa ei. Și apoi o sugrumase până aproape murise. Era normal să se teamă. Când le

ducea mesele de seară la etaj, vedea cum Poppy se îndepărta de el. Nu țipa și nici nu crea probleme, dar era evident cât de mult îi displăcea ca el să fie atât de aproape de ea.

Se decise că venise timpul să facă ceva în privința asta. Să înceapă să construiască niște legături.

După ce spălă vasele și pregăti o cană de ceai pentru Harriet, lăsându-le copiilor câteva minute să se liniștească, urcă înapoi. Mai întâi se duse în biroul său, apoi în camera fetelor. Ca niciodată, bătu ușor la ușă înainte să o descuie și să intre.

Daisy și Poppy stăteau pe pat și se uitau la el. Daisy avea un braț în jurul umerilor lui Poppy, alinând-o. Poppy își șterse fața, de parcă ar fi încercat să ascundă faptul că plânsese iar. Malcolm bănuia că se temea că ar putea fi pedepsită din această cauză și simți un sentiment de vinovăție.

Tot ce voia era ca toată lumea să fie fericită.

— Bună, fetelor, spuse el. Totul este în regulă?

Poppy nu spuse nimic. Doar îl privi sfidător.

Daisy rupse tăcerea.

— Da, mulțumim. Suntem bine.

— Bun, bun. Eu, ăăă, m-am gândit că ne-am putea juca ceva împreună. Ce credeți?

Poppy își ascunse fața în umărul lui Daisy.

Gura lui Malcolm zvâcni de enervare. „Uite”, se gândi el, „eu încerc. Fac un efort. Cel puțin ar putea să…”

— Grozav! spuse Daisy. Ar fi distractiv. Ce-am putea să ne jucăm?

Malcolm ridică un deget.

— Așteaptă. Doar o secundă.

Ieși pe hol. Se întoarse cu obiectele pe care le adusese din biroul său.

— Uite ce-am adus.

— Joc de darts! exclamă Daisy. Uite, Poppy. O placă de darts.

Poppy întoarse ușor capul, doar cât să privească placa din mâinile lui Malcolm.

„Este interesată”, se gândi Malcolm. „Știu că este. O să funcționeze.

Un joc de darts mereu sparge gheața”.

Atârnă placa de cuiul din perete, apoi se mișcă înapoi spre pat și deschise cutia de plastic pe care o adusese. În cutie erau săgeți ieftine, cu aripi de plastic în culori țipătoare, dar suficient de bune pentru a fi folosite de copii.

— Alege o culoare.

— Verde, te rog, spuse Daisy.

— Și tu, Poppy? Ce culoare vrei?… Poppy?… *Poppy?*

— O să joace cu roșu, spuse Daisy. Să se asorteze cu numele ei.

— Roșu să fie, spuse Malcolm. Haideți, atunci. Să jucăm. Sunt eu primul.

Luă trei săgeți galbene din cutie, apoi se îndepărtă de placă atât cât îi permitea camera. Ținti și spuse:

— Cel mai mare scor câștigă, bine?

Aruncă săgețile, lovind intenționat unu, apoi șapte, apoi patru.

— Ce început prost, nu-i așa? Cred că deja m-ați bătut. Haide, Daisy, arată-ne ce știi să faci.

Daisy se așeză mai aproape de placă decât Malcolm. Prima ei săgeată ratăcomplet placa, lovindu-se de perete și aterizând pe covor.

— Bună încercare. Nu trage brațul așa de mult în spate înainte să dai drumul săgeții.

Daisy aruncă din nou. A doua săgeată lovi placa, dar se înfipse în afara zonei de scor. Surprinzător, a treia săgeată se înfipse solid într-un triplu șaptesprezece.

— Frumoasă aruncare! Cât înseamnă de trei ori șaptesprezece, Daisy?

Ea se gândi câteva secunde.

— Cincizeci și unu?

— Exact. Un scor greu de bătut. Se întoarse să se uite la Poppy, care acum stătea întinsă cu fața în jos pe pat. E rândul tău, Poppy.

Fata nu se mișcă.

— Haide, Poppy. Am spus că acum e rândul tău.

Niciun răspuns. Simți cum obrajii încep să-i dogorească. Nu-i plăcea genul acesta de nesupunere, mai ales în fața lui Daisy. Daisy era un copil atât de adorabil. Nu voia să-i vină idei. Nu voia ca ea să creadă că acest gen de comportament va fi tolerat.

— Poppy, ai auzit ce am spus? Fac tot ce pot să înveselesc pe toată lumea. Ar trebui să ne distrăm cu toții. Tu nu vrei să te distrezi? Nu vrei să fii fericită aici?

Dar ea stătea întinsă acolo, ignorându-l. Lui Malcolm i-ar fi fost mai ușor dacă Poppy s-ar fi înfuriat sau cel puțin dacă ar fi explicat ce simțea. Dar faptul că se prefăcea că el nu există – era pur și simplu nepoliticos. Era inacceptabil.

Făcu un pas spre pat. Obrajii îi ardeau. O ceață i se lăsă pe ochi. Nu voia să fie așa, dar era vina ei. Îl provoca. Strica momentul.

— Poppy! Uită-te la mine! Dumnezeu să m-ajute, dacă trebuie să…

Brusc, Daisy apăru în fața lui. Între el și Poppy.

Pe chipul ei se vedea un zâmbet. Buna și micuța Daisy.

— Arunc eu în locul ei, spuse ea.

— Ce?

— Joc eu tura ei. Nu înțelege jocul. Nu cred că a mai jucat până acum. Și e obosită. A fost o zi lungă pentru ea.

Malcolm se uită în jos la ea. Atât de încântătoare. Atât de fermecătoare.

Și avea dreptate, desigur. La ce i-a fost mintea? Este prima zi a lui Poppy. Vrea prea multe, se așteaptă la prea multe.

— Bine, spuse el. Da. Aruncă tu. Ea poate să se joace data viitoare. Îi poți explica regulile ca să nu se simtă jenată.

— Da, așa voi face. Haide, să continuăm jocul. Cred că pot să câștig de data asta.

Ochii lui o urmăriră pe Daisy care se așeză în fața plăcii. Văzu concentrarea intensă de pe chipul ei, apoi auzi chiotul de încântare când săgeata ei lovi douăzeci.

Mintea începu să i se limpezească. Erau anumite lucruri pe care trebuia să i le spună lui Harriet.

Lucruri care nu mai puteau aștepta multă vreme.

Dar trebuia să aștepte timpul potrivit. Fata cea nouă trebuia să se mai acomodeze puțin. Harriet trebuia să fie fericită cu familia pe care o aveau.

Când se va întâmpla asta, îi va dezvălui planurile lui.

17.

Nu ar trebui să fie așa.

„Este zi de școală”, se gândi Maria. „Ar fi trebuit să-i pregătesc prânzul lui Poppy. Ar fi trebuit să-i perii părul și să-i împletesc coada. Ar fi trebuit să mă asigur că termină micul dejun și se spală pe dinți. Ar fi trebuit să-i spun cât de drăguță este în uniforma ei școlară. Ar fi trebuit să-i spun câte lucruri minunate o așteaptă în viață.

Nu asta. Nu să stau pe bancheta unei mașini, în drum spre secția de poliție. Nu să agonizez gândindu-mă la ce aș putea să spun ca să îmi primesc înapoi copilul. Nu să mă întreb dacă Poppy este măcar în viață”.

Noaptea trecută Maria nu dormise deloc. Nici măcar nu avea rost să încerce. Ea și Craig își petrecuseră toată noaptea treji în casa părinților ei. Când nu plângeau, încercau să înțeleagă totul, dar fiecare idee sfida logica.

Nimic nu avea sens. Era răul pur. Doar un monstru ar supune un copil la așa ceva.

Și asta o durea cel mai mult pe Maria. Monștrilor nu le păsa. Monștrii nu ascultau de rațiune.

„Deci, ce să spun?” se întrebă ea. „Ce cuvinte pot să folosesc care să atingă cât de puțin inima acestei creaturi?”

Se uită la Craig. El părea să nu-i observe privirea, care îl implora să-i ofere alinare. Se uita drept înainte. Cu privirea pierdută.

Când îi atinse mâna, simți cum tresare la atingerea ei. Își întoarse spre ea chipul sfâșiat de durere. Își vorbeau fără cuvinte, împărțind singurătatea.

Pentru că asta era senzația. De singurătate. Erau victime, dar părea că toată lumea era împotriva lor. Deși nu erau acuzații directe, existau în mod sigur insinuări. Și unde nu erau insinuări, erau priviri de neîncredere și suspiciune.

Chiar și mama Mariei. Întrebările ei de seara trecută. *E oare posibil să-i fi spus ceva lui Poppy care să o determine să plece? Ai lăsat-o vreodată cu un străin?*

„Adică, la dracu’, mamă. Ce fel de întrebări sunt astea? Ce fel de părinți crezi că suntem? Ce s-a întâmplat cu instinctele tale materne dintr-odată?”

Maria se întoarse și se uită la ceafa lui Jason Oxburgh. Nici măcar el nu era de partea lor, se gândi ea. Nu chiar. Da, le spunea fix ce trebuia, dar le arăta numai vârful aisbergului. În adâncuri era o parte mult mai mare. Lucruri pe care le știa, dar nu le putea dezvălui. Lucruri pe care le credea, dar pe care nu le putea exprima. Bănuieli pe care le nutrea. Până la urmă era polițist și trebuia să fie cinic. Dacă ar avea motiv, i-ar trimite imediat la închisoare.

„Dar nu are motiv, se gândi ea, pentru că suntem nevinovați.

Așa că stăm aici în tăcere și încercăm să ne înăbușim durerea”.

* * *

E un întreg circ.

Nu stătuse niciodată în fața a mai mult de o cameră de luat vederi. Acum păreau să fie zeci.

Blițurile continue erau orbitoare. Jurnaliștii le strigau numele, încercând să îi facă să se uite direct în obiectivele lor.

Agitația se domoli când polițistul de la masa lor începu să vorbească. Era un fel de ofițer superior – un superintendent, își aduse aminte Maria. Se gândi că el mai trecuse prin astfel de evenimente.

Cineva care nu va face de râs poliția în fața presei, dar care probabil avea foarte puțin de-a face direct cu cazul.

Mare parte din ce spunea el nu ajungea până la Maria. Auzise totul înainte și faptul că știa că îi vine rândul era prea înspăimântător ca să se poată concentra.

Superintendentul vorbi scurt, apoi îi lăsă pe Maria și pe Craig să vorbească. Blițurile porniră din nou. Maria își drese glasul.

Când cuvintele năvăliră afară, păru că nu sunt cuvintele ei. Se simți ca păpușa unui ventriloc, deschizând și închizând gura mecanic, în timp ce altcineva vorbea pentru ea. Toate pregătirile minuțioase se duseră pe apa sâmbetei, iar emoțiile preluară controlul și o făcură să spună ce voia de fapt. Ar fi putut fi aiureli – habar n-avea. Știa doar că trebuia să spună lumii cât de mult o iubea pe Poppy și cât de mult o voia înapoi teafără.

Când nu mai putu continua – când cedă și trebui să-și acopere ochii cu șervețelele pe care i le dăduse cineva –, începu bombardamentul cu întrebări și se bucură că Craig le răspundea. Nu voia decât să plece de acolo. Fusese prea greu să-și dezgolească sufletul în fața a milioane de telespectatori. Se simți ușurată când superintendentul spuse câteva cuvinte de încheiere și rugă ca oricine avea vreo informație, oricât de nesemnificativă, să ia legătura cu poliția. Lăsă șervețelele și își dădu seama că Craig îi strângea tare cealaltă mână în mâna lui.

Și încă altceva. Ceva care îi va rămâne multă vreme în minte.

Detectivii. Jason și ceilalți care se ocupau de caz. Îi văzu în public – într-o margine a sălii. Se uitau fix la ea. Privirea lor era intensă, strâns concentrată. Expresiile lor, impasibile.

Își dădu seama atunci că o analizau.

Ca o haită de hiene, așteptau ca apărarea ei să cadă și să-și dezvăluie slăbiciunile.

18.

Drumul de întoarcere păru o continuare a celui care îi adusese acolo. O liniște de piatră. Priviri goale prin geamuri.

În cele din urmă ea nu mai suportă.

— Am trecut?

Aflat la volan, Oxo întoarse puțin capul.

— Ce-ai spus?

— Am trecut? Am trecut testul?

— Îmi pare rău, nu sunt sigur ce…

— V-am văzut. Pe tine și pe ceilalți detectivi. Felul în care ne priveați. Așteptați să facem o greșeală. Tot nu ne credeți.

Lângă ea, Craig deveni brusc conștient de ce spunea Maria. O luă din nou de mână.

Oxo clătină din cap.

— Nu, Maria, nu e adevărat. Trebuie să îți dai seama că riscăm atunci când sunteți în public. Ce spuneți acolo poate să salveze sau să distrugă un caz. Vocea voastră e vocea noastră și evident că vrem ca tot ceea ce spuneți să aibă un impact maxim.

— Hmm, spuse ea.

Atunci Craig vorbi.

— Și, ce crezi? O să ajute? Va face vreo diferență faptul că am bocit de mama focului în fața a milioane de privitori?

— Absolut. O să verific când vă las acasă, dar chiar acum telefoanele poliției sună întruna. Garantez asta. Nu voi minți, mare parte vor fi o pierdere de vreme, dar nu avem nevoie decât de o

informație importantă. Doar una. Deci, da, a meritat. Cred că ați făcut o treabă genială acolo.

Maria își mușcă buza. Toată chestia asta părea atât de teatrală, o adevărată șaradă. Faptele păreau să fie secundare. Tot ce contase fusese spectacolul montat de ei, măștile pe care le purtaseră, personajele pe care le jucaseră. Publicul voise lacrimi autentice, o cedare nervoasă și fizică adevărată. Nimic mai puțin nu ar fi fost suficient.

Așa simțise Maria. Și se săturase.

— Vreau să mă duc acasă, anunță ea.

— Nu-ți face griji, spuse Oxo. Momentan nu mai avem interviuri.

— Nu, nu mă refer la casa părinților mei. Mă refer la *acasă.* Casa noastră.

— Eu, ăăă, nu cred că este o idee bună. Presa așteaptă afară și…

— Nu-mi pasă. E casa mea. Acolo locuiește Poppy. Acolo se va duce dacă va putea. Vreau să fiu acolo, cu toate lucrurile lui Poppy în jurul meu.

Oxo ezită înainte să răspundă.

— Lasă-mă să dau niște telefoane, bine? Mergem întâi acasă la părinții tăi, dau telefoanele și dacă spun că e în regulă…

Atunci ea explodă.

— Ce înseamnă asta? Sunt arestată sau ceva? Vreau doar să mă duc acasă! Este o cerere atât de al dracului de ciudată?

Craig se aplecă spre ea. Îi puse o mână pe coapsă.

— Maria, spuse el, păstrează-ți calmul. Ține minte ce mi-ai spus ieri. Își fac doar datoria.

— Nu-mi pasă ce am spus ieri. M-am săturat de rahatul ăsta. M-am săturat să mă simt ca o criminală. Mă duc acasă fie că îți place, ție sau poliției, fie că nu și nu mă puteți opri.

— O să dau telefoane, repetă Oxo. Și vom vedea ce putem face.

* * *

Dură o veșnicie.

Maria stătea în fața unei căni de ceai de care nu se atinsese, în timp ce mama ei o bombarda cu întrebări. Pe fereastră îl văzu pe detectivul Oxburgh care se plimba prin grădină, cu telefonul mobil lipit de ureche, gesticulând cu mâna liberă în timp ce încerca să treacă peste toate regulile care-i stăteau în cale.

Când se întoarse în sfârșit, îi spuse că solicitarea ei ar trebui să fie autorizată, dar că va mai dura câteva ore înainte ca echipele de căutare să-și termine treaba și să plece de acolo.

Așa că ea aștepta. Apăru o cană proaspătă de ceai și ea privi cum și aceasta se răcește. Craig stătea în picioare, se plimba, se uita la ceas, se uita la știri la televizor. Ea își dori ca el să stea lângă ea și să-i ofere puțină consolare. În același timp, bărbatul probabil că simțea că ea s-ar repezi la el dacă ar scoate chiar și un singur cuvânt nelalocul său. Nu s-a simțit niciodată în largul lui cu socrii. Acum, ea nu-l putea învinui. Părea că au eșuat complet în descoperirea perspectivei corecte asupra lucrurilor.

Maria se întrebă dacă și ei aveau bănuielile lor în privința ei și a lui Craig.

Ar putea fi posibil? Propria ei mamă și propriul ei tată? Ar putea ei să ia în calcul ideea ca ea să fi comis un act de nedescris împotriva nepoatei lor?

Nu avea de gând să-i confrunte. Nu voia să simtă lipsa de convingere din răspunsurile lor. Ar prefera să nu mai adauge încă o suferință la cele deja existente.

Se făcu ora prânzului până când Oxo primi toate aprobările.

Ușurarea o scoase pe Maria din amorțire. Alergă la etaj, își aruncă lucrurile în geanta de voiaj. Strigă la Craig să se grăbească.

Nu îi păsă că își luă la revedere în grabă de la părinții ei. Îi puseră întrebare după întrebare în timp ce se îndrepta spre mașină: *Ne anunți dacă sunt noutăți, da? Ne suni dacă vrei să venim*?

răspunse cu da la fiecare întrebare. Nu era tocmai sigură că vorbea serios.

Se dovedi că Oxo avusese dreptate cu privire la presă. Imediat ce văzură apropiindu-se mașinile, ziariștii lăsară sandvișurile și sticlele și săriră să pornească microfoanele și camerele.

Oxo le aminti să nu spună nimic, apoi îi conduse prin îmbulzeală. Mariei i se păru cel mai ușor să plece capul și să țină privirea în pământ. Își dori să poată bloca și sunetele: întrebările erau astfel formulate încât să sugereze că știa mai mult decât spunea. Voia să-i plesnească pe acei jurnaliști de tabloide.

În cele din urmă trecură pe sub banda galbenă pusă la poarta casei lor.

Dincolo nu mai erau vulturi care să țipe după bucățele de știri.

La ușa de la intrare era un polițist în uniformă. Îi făcu semn lui Oxo, dar nu păru să conștientizeze prezența proprietarilor.

Intrară în casă și ușa se închise în urma lor. Jurnaliștii tăcură.

Maria nu se aștepta să se simtă bucuroasă, dar cel puțin se aștepta la un fel de căldură, la un sentiment de familiaritate. O conexiune cu ceea ce se pierduse.

Dar nu la asta, totuși.

Văzu imediat ce intră. Nu fusese vandalism, dar în mod sigur o lipsă de respect. Lucruri deranjate, tablouri strâmbe, semne negre pe pereți.

Oxo o văzu studiind petele negre.

— Pudră pentru amprente, explică el. Îmi pare rău. O vom curăța.

Ea nu spuse nimic. Merse dintr-o cameră în alta, observând deranjul. Bănui că nici Oxo și nici măcar Craig nu vor observa. Dar fiecare mică schimbare striga spre ea. Spunea o poveste despre infiltrare, despre cercetarea celor mai personale obiecte ale ei.

Se întoarse și se duse la etaj. Craig îi atinse brațul când trecu pe lângă el pe hol, dar ea îl alungă. Se așteptase la schimbări în camera lui Poppy, dar amploarea lor o uimi. Erau pete negre peste tot, de parcă o creatură a iadului își lăsase urmele peste tot. Mobila fusese mutată din loc. Sertarele fuseseră lăsate pe jumătate deschise, iar conținuturile lor aranjate înainte cu grijă acum erau dezordonate și vărsate pe podea. Patul lui Poppy fusese complet dezgolit, rămânând doar salteaua.

Asta era distrugere. Mai rău decât după ce fusese intrusul. Era ca și cum s-ar fi întors să-și termine treaba, să lase răni și mai grave asupra acestei familii sfâșiate de durere.

Poppy părea mai departe de ei decât înainte.

Sprijinindu-se de perete, Maria se holbă la patul rece și gol până când lacrimile îi încețoșară vederea și începu să țipe.

PARTEA A DOUA

19.

— O săptămână! strigă Blunt. O săptămână întreagă. Și ce avem la final? Absolut nimic – asta avem!

Detectivii adunați în sală nu spuneau nimic. Nu era niciodată înțelept să îți întrerupi șefa când era pornită și mai ales când era atât de aprinsă.

Chiar și Cody, de obicei preferatul lui Blunt, decise de data asta să nu ridice capul. Avea dreptate, desigur. Trecuse o săptămână de la răpirea lui Poppy Devlin, iar echipa făcuse zero progrese în găsirea ei. Nu știau de ce fusese luată. Nu știau dacă era vie sau moartă, deși ultima variantă era destul de probabilă după atâta timp.

— Cody! spuse Blunt. Dovedește-mi contrariul. Raportul situației.

Rahat, se gândi el. Gata cu încercarea de a sta neobservat. Se ridică și își drese glasul.

— Da. Bun. Ei bine, am extins căutarea din casă în casă în zonă. Vorbim cu toată lumea care locuiește acolo, lucrează acolo sau a venit în vizită acolo.

— Bun. Și?

— Ăăă, până acum nu avem prea multe piste. Am intervievat multe persoane care ne sunt cunoscute pentru diverse infracțiuni, mai ales cele care implică copii, dar și alții care ar fi putut opera în zona Otterspool. Cine a intrat în casa familiei Devlin știa ceva despre intrarea prin efracție.

— Dar cum rămâne cu cei de pe lista familiei Devlin? Ceva promițător acolo?

După presiuni repetate din partea lui Oxo asupra celor doi Devlin să facă o listă cu oamenii care ar fi vrut să le facă rău, aceștia se conformaseră în cele din urmă. Cody le înțelesese reticența: era

dificil să analizezi toate persoanele din jurul tău – prieteni, colegi și chiar și membri ai familiei – și să te întrebi dacă este posibil, doar *posibil* ca vreunul dintre ei să facă ceva ce te-ar putea răni. Dacă răspunsul era da, din orice motiv, atunci ar fi trebuit să apară undeva pe listă.

— Mă tem că nu. I-am intervievat pe toți, pe unii de mai multe ori. În clipa asta nu avem niciun motiv să bănuim pe cineva.

— Observații?

— Multe informații despre fetițe care se presupune că se potrivesc descrierii lui Poppy, dar până acum le-am eliminat pe toate. Am avut chiar și o femeie care ne-a sunat să ne uităm la fiica vecinilor săi, în ciuda faptului că fata a trăit acolo de când s-a născut. Femeia credea că vecinul ei ar fi putut face un schimb.

Blunt oftă.

— Bine. Dar expertiza criminalistică?

Cody clătină din cap, așteptându-se pe jumătate ca Blunt să i-l smulgă de pe umeri.

— Incredibil! E cineva în sala asta care îmi poate face ziua mai bună împărtășind niște evoluții *pozitive* cu privire la cazul acesta? Grace, tu?

Când Grace se ridică în picioare, Cody simți un fior de simpatie pentru analistul informatic. Ea nu era cea mai încrezătoare persoană în situațiile importante. Dacă Stella Blunt urla la ea, cel mai probabil că ar fi început să tremure ca piftia.

— După cum spune și detectivul Cody, am fost inundați din prima zi de reclamații. Am corelat toate informațiile cât de bine am putut, am căutat potriviri, șabloane, contradicții. Am examinat și înregistrări CCTV din zonă, deși fără să știm ce căutăm…

— Da, da, Grace. Treci la subiect. Toate aceste informații au dus la vreo pistă?

— Nimic important, nu.

Blunt întoarse privirea pentru un moment, bătând darabana pe biroul de lângă ea. Lui Cody i

se păru că era o bombă cu ceas, gata să explodeze.

Neștiind dacă atenția era încă îndreptată asupra ei, Grace dădu să se așeze la locul ei. Sări în picioare ca un arc când Blunt continuă tirul întrebărilor.

— Și familia Devlin? Cu ei unde suntem?

— Ei bine… Le-am analizat apelurile telefonice, computerul, conturile bancare, asigurarea, e-mailurile…

— Nu-mi spune. Nimic, nu?

— Par curați ca lacrima.

Blunt îl privi fix pe Oxo.

— Jason? Asta e și concluzia ta?

— Da. Am petrecut mult timp cu ei. Mi se par destul de sinceri. N-au făcut nimic deplasat față de ce te-ai aștepta de la niște părinți cărora li s-a furat singurul copil de sub nas.

— În cazul acesta, îi dezamăgim. Rău. Au nevoie de o încheiere. Pe cât de mult urăsc să recunosc asta, cel mai probabil va trebui să le dăm niște vești devastatoare. Dar vreau ca vestea asta să fie adevărată. Nu o presupunere, nu o bănuială. Vreau fapte și acum nu avem niciunul. Nu este suficient.

Se întoarse și plecă. În timp ce se îndepărta, lui Cody îi era din ce în ce mai clar că Blunt nu doar îi certase pe toți membrii echipei, dar că ea însăși își asuma mare parte din vina de a nu fi găsit-o pe Poppy Devlin.

Ultima ei propoziție – despre a nu fi suficient – nu era îndreptată spre ei.

20.

Decise că a venit timpul.

Poppy părea să se fi acomodat mult mai bine acum. Nu prea zâmbea – nu când era el în cameră, oricum. Dar existaseră ocazii când își pusese

urechea la ușă și auzise clinchetul râsului ei în timp ce se juca cu Daisy. Mânca mai mult și nu îi mai amintea pe părinții ei la fel de des.

Dar cea mai importantă era Harriet. Acum părea mai mulțumită. Părea fericită că noua „familie" funcționa. Va fi mult mai receptivă la noua lui idee.

Coborî din biroul său. O găsi pe Harriet pe canapeaua din sufragerie, tricotând în timp ce urmărea la televizor *Coronation Street.*

Se așeză lângă ea, așteptând să se termine serialul. Lui Harriet nu-i plăcea să fie distrasă când se difuzau serialele ei. Se implica atât de mult în viețile acelor personaje.

— A fost unul bun în seara asta? întrebă el.

— N-a fost rău. Cred că cineva urmează să-și primească răsplata. Următorul episod ar trebui să fie interesant.

Malcolm încuviință, ezitând în timp ce asculta sunetul hipnotic al andrelelor ei.

— Trebuie să te întreb ceva, spuse el.

Harriet se opri din tricotat. Se uită la el – ușor temătoare, crezu el.

— Ce? spuse ea. E de rău?

— Nu, nu. Deloc. Doar că… vreau să te întreb ceva.

Ea lăsă jos tricotul. Ghemul de lână îi alunecă din poală și se opri pe marginea canapelei.

— Ei bine, continuă. Nu mă lăsa în suspensii.

El zâmbi la jocul de cuvinte. Era o glumiță pe care o folosiseră atât de mult, încât își pierduse valoarea. Harriet nici nu era conștientă că o folosea, draga de ea.

— Este despre Poppy. Într-un fel.

— Ce vrei să spui? Nu e bolnavă, nu-i așa? Am multe medicamente, știi asta. Pot să vindec cele mai multe probleme. Mai ții minte când Daisy a avut febra aceea? Și când a căzut și s-a tăiat la mână? Sunt o asistentă bună. Pot să…

— Taci, draga mea. Nu e bolnavă. E bine. Și o placi, nu-i așa? Adică, te bucuri că este aici, nu?

Harriet lăsă andrelele jos și îi luă fața în palme.

— Sigur că da. La început a fost dificilă, dar de fapt așa a fost și Daisy, nu-i așa? Mai ții minte când a rupt tapetul? Și când a spart lampa aceea scumpă? Și uite-te la ea acum. Este fiica perfectă. Și Poppy va ajunge așa. Nu știu cum faci, Malcolm. Ai un dar. Ești un tată minunat, iar fetele te respectă.

Nu știa ce să răspundă. Era drăguț că Harriet credea asta, dar nu-i putea spune adevărul. Nu-i putea spune că în urmă cu o săptămână aproape o omorâse pe Poppy. Nu-i putea spune că tăietura lui Daisy nu fusese rezultatul unei căzături.

Uneori se întreba cât de departe ar putea merge.

Dar acum, în timp ce se uita în ochii soției lui și vedea câtă fericire îi aduceau lucrurile pe care le făcea, își dădu seama că ar fi mers până la capătul pământului pentru a-i păstra acea strălucire.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Harriet.

— Nimic. Mă gândeam doar. Vreau să fiu un tată bun și vreau să îți ofer toate șansele pentru a fi o mamă fantastică.

— Și atunci… care este problema?

Făcu o pauză pentru a-și aduna gândurile.

— După cum știi, am depus mult timp și efort să le găsesc pe Daisy și pe Poppy. Trebuiau să fie… potrivite, înțelegi tu.

— Da, știu. Nu putea să fie orice copil. Am discutat asta. Aveam criteriile noastre și le-am respectat.

— Da. Deci de aceea a durat atât de mult. De aceea au trecut trei ani înainte să ți-o pot propune pe Poppy.

— Malcolm, nu trebuie să-mi explici. Îmi dau seama cât de greu este acest proces. Nu înțeleg în totalitate toate lucrurile pe care a trebuit să le faci ca să ajungi acolo, dar știu că nu este ușor. Și chiar apreciez, mai mult decât îți poți imagina. Niciun

alt bărbat nu ar face asta pentru soția lui. Niciun alt bărbat nu ar fi capabil de asta. O familie este cel mai prețios dar din lume și tu mi l-ai dăruit. Eram suficient de fericită cu un copil, dar sunt de o mie de ori mai fericită cu doi. A meritat așteptarea.

— Bun, spuse el. Îmi pare bine că vezi așa lucrurile. Vezi tu… în legătură cu Poppy…

— Da? Ce?

— Eu… a trebuit să fac o alegere…

— Cum adică o alegere? Malcolm, mă îngrijorezi din nou.

Îi luă mâna într-a lui.

— Nu, nu-ți face griji. Trebuie doar să-ți explic. Este atât de multă muncă la mijloc. Și apoi mai este și riscul, desigur. Nu-mi pasă de asta, dar, ei bine… nu pot să fac chiar orice. Nu pot să fac totul. Și trebuia să văd cât de bine te vei înțelege cu Poppy. Nu știu ce aș fi făcut dacă ai fi urât-o.

Harriet îi zâmbi încurajator.

— Ei bine, nu o urăsc. Este minunată. Ai făcut alegerea corectă. Ai fi putut să păstrezi tăcerea în privința ei. Nu erai obligat să spui nimic, dar ai ales să o aduci la mine. Îți voi fi mereu recunoscătoare pentru asta.

— Nu. Nu la asta mă refer. Nu asta a fost alegerea.

— Nu înțeleg.

El trase aer adânc în piept.

— Au fost două.

Ochii lui Harriet străluciră.

— Două ce?

— Fetițe. Aveam de ales între două. Poppy și altă fetiță. Am ales-o pe Poppy.

— Două? Eu… Au fost două candidate posibile?

El râse forțat.

— Da. Ca autobuzele, nu? Aștepți trei ani și vin două deodată.

Harriet nu râse cu el.

— Nu mi-ai spus despre cealaltă.

— Nu. Nu am vrut să complic problema. În final am ales-o pe cea care îi seamănă cel mai bine lui Daisy și pentru că avea nume de floare și cealaltă nu. Credeam că dacă urma să fie surori… Dar…

— Continuă.

— Dar am ales-o pe ea pentru că părea mai puțin riscant și acum mă simt ca un laș din cauza asta.

— Malcolm…

— Ar fi trebuit să-ți spun despre ambele fete. Ar fi trebuit să te las pe tine să decizi. Ar fi trebuit măcar să vorbesc cu tine despre asta. Îmi pare rău, Harriet.

— Malcolm, spuse ea, nu fi neghiob. Sunt sigură că și eu aș fi ales-o pe Poppy. Nu mai contează. Mi-ai dat o a doua fiică minunată. Și chiar seamănă cu Daisy. N-ai fi putut lua o decizie mai bună. Nu te mai pedepsi din cauza asta, du-te și pune ibricul pe foc.

Încuviință în timp ce ea îi mângâie brațul, însă nu se mișcă de pe canapea.

— Malcolm, spuse ea. Mai vrei să îmi spui ceva?

El se strădui să își găsească cuvintele.

— Dacă… Dacă le-ai putea avea pe amândouă?

— Cum adică?

— Pe Poppy și pe cealaltă fetiță. Dacă le-am aduce pe amândouă în familie?

— Pe amândouă? Malcolm, ce tot spui?

Deveni mai animat, mai entuziasmat în timp ce începu să-i descrie un nou viitor.

— Ai așteptat trei ani pentru o altă fiică. Atât de des apar aceste ocazii. S-ar putea să nu mai avem altă ocazie să mărim familia. Așa cum am spus, mi-a fost greu să o aleg pe Poppy. Nici măcar nu eram siguri dacă am putea să ne descurcăm cu încă un copil. Dar tocmai mi-ai spus, nu? Tocmai ai spus cât de bine a decurs totul. Așa că m-am

gândit… ei bine, dacă profităm acum de ocazie? Să mai avem un copil cât mai avem șansa.

— Alt copil? *Trei* fiice?

— De ce nu? Alternativă este să las copilul unde se află și nu știu cât timp va mai trece până când situația ei se va schimba. S-ar putea muta sau ceva. Dacă nu acționăm acum, am putea pierde această șansă pentru totdeauna.

Harriet se cufundă în tăcere. Apoi spuse:

— Trei copii?

— Da. Ne putem descurca, nu? Suntem încă destul de tineri. Și ăsta e încă un motiv: peste câțiva ani s-ar putea să fiu prea bătrân să mai fac toate astea. Acum sau niciodată, draga mea.

Harriet își retrase mâna dintr-a lui. Lăsă tricotul la o parte și se ridică de pe canapea. Merse încet în celălalt capăt al camerei și trase draperia. Stătu acolo uitându-se în întunericul de afară.

În cele din urmă se întoarse.

— Arată-mi, spuse ea.

Malcolm se ridică de la locul lui și alergă la etaj. Peste câteva minute reveni cu albumul în brațe.

— L-ai pregătit deja, spuse Harriet.

El zâmbi.

— Am avut un presentiment.

Se așeză la loc pe canapea. Malcolm deschise albumul acolo unde lăsase semn. Privi chipul lui Harriet.

— E brunetă, spuse Harriet.

— Da. Nu seamănă deloc cu celelalte două, de fapt. Dar e de-o seamă cu Poppy. Are doar șase ani.

— E drăguță foc.

Harriet dădea paginile, cu o expresie din ce în ce mai mare de încântare pe chip odată cu fiecare nouă fotografie.

— Și criteriile? spuse ea. Le îndeplinește?

— Da. Nu te-aș minți în legătură cu asta.

Harriet ajunse la ultima fotografie. Atinse cu un deget chipul radiant al copilului.

— Când? întrebă ea. Când te duci s-o iei?

21.

Nu lăsa pe mâine ce poți face astăzi.

Asta îi spusese lui Harriet. N-avea rost să-i împuie capul cum că este o ocazie unică și apoi să o lase să treacă. Trebuia să acționeze în seara asta.

Așa că, din nou, stătea în duba parcată în miez de noapte, așteptând să sune ceasul de ora patru, ca să înceapă acțiunea.

Spera că face ce trebuie. De data asta era mult, mult mai complicat. Alegerea lui Poppy fusese floare la ureche.

N-ar vrea să fie prins: avea o familie de întreținut.

Dar avusese dreptate să-i spună lui Harriet. L-ar fi urmărit pentru tot restul vieții dacă n-ar fi făcut asta. Ea merita. Și Ellie merita.

Acesta era numele noii fete: Ellie. Ellie McVitie. Ca și Poppy, era singură la părinți.

„Nu te teme, Ellie. În curând vei avea o familie mai mare, cu două surori noi cu care să te joci. N-o să fie grozav?”

Partea mai grea era accesul în casă. Își făcuse temele și nu avea cum să intre pe nicio ușă și pe nicio fereastră de la parter – nu fără să facă zgomot și să atragă atenția.

Așa că rămânea primul etaj.

Era o singură cale de acces. Baia. Aici familia McVitie lăsa mereu fereastra rabatată câțiva centimetri. Probabil nu li se părea un mare risc. Până la urmă, nimeni nu ar putea încăpea pe acolo, și chiar dacă ar fi așa, cum ar ajunge așa sus?

Malcolm intenționa să le dea un răspuns.

Și acum sosise vremea. Ora patru fix.

Ieși din dubă și luă cu el geanta cu scule. Casa era unifamilială, iar de pe stradă nu părea să existe

vreun drum până în spate.

Dar Malcolm știa mai bine.

Merse până la poteca de lângă casa vecinului, care nu era la fel de securizată. Se aprinse o lumină de siguranță, dar o ignoră.

Dacă nu se afla la fereastră, nimeni n-ar fi văzut-o.

Când ajunse în spatele garajului de cărămidă, așteptă ca lumina să se stingă și apoi se strecură în spațiul îngust dintre garaj și gard, care avea doar jumătate de metru. Ușor de trecut în grădina familiei McVitie.

Era în spatele unei magazii de lemn. Bine ascuns. Ceea ce era de mare ajutor în următoarea fază a misiunii sale.

Familia McVitie avea o scară care atârna de cârlige de metal înșurubate în stâlpii de beton ai gardului. Era legată cu un lanț cu lacăt pentru a nu fi luată.

Asta dacă nu avea instrumentele necesare.

Malcolm deschise geanta și scoase cleștele gură-de-lup. Tăie lanțul așa cum ai tăia un carton cu foarfecă. Scoase încet scara de pe suportul de lemn. Nu era grea, dar era lungă și făcută din aluminiu. Dacă ar fi scăpat-o, ar fi făcut mult zgomot.

Abia când scara ajunse pe iarbă, se opri să-și tragă sufletul. Până aici, toate bune, dar mai avea multe de făcut.

Luă scara și o duse la peretele din spatele casei. Aici nu existau lumini de siguranță, slavă Domnului.

Ridică scara și o fixă ușor pe perete fără niciun zgomot.

Își aduse geanta din spatele magaziei și o lăsă la picioarele scării. Mai scoase câteva unelte, apoi se uită spre ținta sa.

Era direct sub fereastra rabatată a băii.

Imediat ce puse piciorul pe prima treaptă, îl năpădiră amintirile. Cu ani în urmă, se afla pe o

scară când cedase acoperișul sub el. Când se prăbușise la pământ, zdrobindu-și craniul ca un ou.

„Nu se va întâmpla de data asta”, își spuse în sinea lui. „Gândește-te de ce faci asta. Gândește-te la bucuria lui Harriet când vei veni acasă cu noul ei copil. Ellie este acolo sus, așteptând să-și înceapă noua viață. Du-te la ea”.

Încet, urcă fiecare treaptă cu atenție. Când ajunse la câțiva centimetri de vârf, își dădu brusc seama cât de îndrăznețe sunt toate astea, cât de sfidătoare. Harriet avea dreptate: nimeni altcineva în afară de el nu ar fi în stare de așa ceva. Este ceva special. Este curajul în formă maximă.

Încurajat, urcă ultimele trepte. Deschise fereastra și își trecu brațul înăuntru. Nu ajungea la mâner, dar bănuise că așa va fi. Probabil era încă un motiv pentru care familia McVitie se considera în siguranță.

Instrumentul pe care îl folosi era ceva ce meșterise acasă. De fapt era doar o bucată de metal răsucit în capătul unui băț. O altă bucată de metal ieșea afară ca un deget, dedesubt devenind un cârlig.

Malcolm strecură instrumentul prin crăpătură, atent să nu îl atingă de nimic. Petrecu ceva timp manevrându-l până când cârligul se fixă pe mânerul ferestrei și degetul de metal ajunse deasupra butonului de decuplare. Tot ce trebuia să facă acum era să apese butonul și apoi să răsucească bățul pentru a întoarce mânerul.

Și *voila,* fereastra se deschise.

Împinse fereastra, apoi întinse mâna și dădu la o parte niște obiecte de toaletă de pe pervaz înainte să se strecoare înăuntru. Era un bărbat masiv și fereastra nu era mare, deci avu nevoie și de timp și de efort.

Se lăsă pe podeaua băii, apoi își prinse la curea instrumentul confecționat. Tot de acolo scoase o lanternă învelită într-o bucată de stofă pentru a atenua lumina, lăsându-i suficientă cât să vadă

obstacolele. O aprinse și așteptă ca ochii să i se adapteze.

Ușa de la baie era întredeschisă, așa că ieși ușor. Când ajunse pe hol, stătu o clipă să se orienteze. Când își dădu seama în care cameră dormea Ellie, trebui să reziste tentației de a intra imediat și de a o lua. Mai avea pregătiri de făcut.

Fusese destul de anevoios să intre pe fereastra din baie. Nu avea cum să se întoarcă pe același traseu, cu un copil inconștient dus pe umăr. Avea nevoie de o altă ieșire, mai simplă.

Malcolm coborî la parter, apoi merse pe hol spre ușa din față. Era zăvorâtă pe dinăuntru și lanțul era tras, dar când încercă să răsucească yala, descoperi că nu era încuiată.

Clătină din cap. „Măsuri de precauție, oameni buni. Nu știți că sunt infractori peste tot?”

Trase zăvoarele, desfăcu lanțul. Ieșirea era pregătită.

Și acum, Ellie.

În timp ce urca scările, simți un impuls ciudat să fluiere o melodie. Totul părea așa, o sarcină de zi cu zi. Era prea ușor, prea direct. Prea…

Abia când ajunse la etaj se aprinse o lumină și, când se întoarse, îl văzu pe tatăl lui Ellie holbându-se la el.

22.

Înghețară amândoi: Malcolm de parcă stând ar fi devenit invizibil, iar McVitie împietrit de șocul găsirii unui străin în casa lui.

Și apoi totul deveni haotic. Ambii bărbați reacționară fără să se gândească, conduși de adrenalină.

McVitie se îndreptă spre Malcolm, strigând ceva la el, ordonându-i să iasă dracului din casa lui,

întrebându-l ce caută aici, și strigând la soția sa, Eva, să cheme poliția.

Iar Malcolm, vrând să fugă, dar știind că nu poate. Știind că fusese văzut, că dacă își arăta frica va fi prins, că dacă mai irosește o secundă, va fi alertată poliția.

Tocmai de aceea el făcea opusul a ceea ce se aștepta probabil McVitie. În loc s-o ia la goană, se îndreptă spre el, dându-l la o parte din calea lui, îndreptându-se spre dormitor, unde o văzu pe Eva – soția lui McVitie – care stătea în pat, cu veioza aprinsă, telefonul în mână, dar țipând, neștiind ce să facă, fizic incapabilă să apese butoanele care i-ar fi adus ajutorul.

Și Malcolm simți. Simți cum cobora întunericul, cum se apropia ceața. Simți cum începea să-i fie distorsionată realitatea. Când îl văzu pe McVitie apropiindu-se din nou de el, cu dinții dezveliți, nu simți niciun fel de teamă față de el. Văzu doar un bărbat mic și ridicol în pijamalele sale, pe care cu o mână îl dădu la o parte cu o forță neașteptată, care îl azvârli prin cameră. Și când McVitie se repezi din nou, de data asta cu pumnii strânși, de data asta plin de ură și cu o energie supraumană care venea odată cu disperarea de a-și apăra familia și căminul, Malcolm era pregătit.

Nu știa că era pregătit. Conștiința îl abandonă și cedă lupta celorlalte simțuri. Nu știa că această determinare se datora unui cuțit utilitar care îi ieșise din buzunar. Nu știa că degetul lui mare scosese complet lama ascuțită.

Nici McVitie nu știa asta. Altfel ar fi fugit. S-ar fi uitat la acea lamă și ar fi acceptat că nu putea câștiga lupta asta, că trebuia să fugă din fața șanselor potrivnice.

Dar nu vedea nimic. Furia și uimirea erau totale. Era absorbit de faptul că trebuia să îndepărteze această pată nedorită din casa lui. Nu era conștient că Malcolm îi ținea viața în mâini.

Își dădu seama de asta prea târziu. Își dădu seama abia când văzu semnale de pericol de un roșu intens. Se clătină înapoi, departe de Malcolm, dându-și seama că acest roșu era al lui și că nu ar fi trebuit să fie vizibil. Ar fi trebuit să fie înăuntrul lui, curgându-i prin vene, menținându-l în viață. Dar iată-l, da, iată-l, peste tot, pe pereți, pe podea și chiar și pe tavan, dungi stacojii pe care el continua să le deseneze, pentru că încă îi țâșneau din trup.

Și în timp ce privea în jos, spre el, și încerca să-și dea seama ce se întâmplă, descoperi că începea să se detașeze de sine. Descoperi că nu putea să acționeze când văzu agresorul îndreptându-și atenția spre Eva, soția lui, iubita lui soție, care era încă încremenită în pat, ținând telefonul în timp ce tremura și implora. Acum el nu o mai putea ajuta, nu o putea salva, chiar dacă ar fi dat orice să facă asta.

Putea doar să privească, în timp ce respirația i se îngreuna și pulsul i-o lua la goană, iar inima se străduia să găsească acel ceva esențial care să o ajute să funcționeze. Putea doar să privească în timp ce Eva era trimisă să i se alăture dincolo, iar el se ruga să fie așa, se ruga ca orice făcuse rău în viața asta să nu-l împiedice să se reîntâlnească cu ea în următoarea.

„Îmi pare rău, Eva. Iartă-mă”.

* * *

Malcolm nu plânse. Nu țipă. Nu fugi.

Când își reveni în cele din urmă, reacționă doar cu uimire. Creierul lui confuz avu nevoie de ceva timp să facă legătura dintre carnagiul din fața lui și cuțitul pe care încă îl ținea strâns în mâna plină de sânge.

Fusese numai vina lor. El nu dorise asta. Ei n-ar fi trebuit să intervină.

N-ar fi trebuit să îi stea în cale.

Era mult sânge.

Nu-și amintea să-l fi vărsat. Nu-și amintea violența intensă care dusese la așa ceva. Ceea ce probabil că era un lucru bun. Va fi mai ușor să trăiască cu ce trebuie să fi făcut aici.

Întinse mâna și își pipăi partea deformată a craniului. Se minună de efectul pe care îl putea avea o asemenea rană asupra întregii personalități și comportamentului unui om. Încercă să se gândească la ce fel de om era înainte de accident. Ar fi fost capabil de așa ceva?

Era timpul să plece.

Nu știa de cât timp era aici, dar trebuia să plece.

Abia când se întoarse, își aminti de ce venise.

Și asta pentru că ea stătea în pragul ușii.

Era mică și tăcută. Ochii îi păreau incredibil de mari pe fața albă ca varul. Tot trupul îi tremura și stătea într-o băltoacă de urină.

Malcolm îi zâmbi.

— Bună, draga mea, spuse el. Hai să mergem acasă.

23.

După ce parcă duba pe aleea lor izolată, Malcolm rămase la volan. Harriet apăru repede. Privind-o în oglindă, Malcolm îi ghici entuziasmul în agitație. Deschise puțin geamul vehiculului când ea se apropie.

— Cum a mers? întrebă ea.

— Bine, spuse el. E în spate. Vrei s-o duci înăuntru?

Harriet părea că se îndoiește.

— Eu singură?

— E în regulă, spuse el. Văzu seringa din mâna ei. N-o să ai nevoie de aia. Doar du-o înăuntru. Du-o în bucătărie, vezi dacă vrea un pahar de lapte sau ceva.

Harriet ezită.

— Dar tu? Nu vii și tu?

— Ba da. Într-un minut. Du fata înăuntru mai întâi.

Ea încuviință. Băgă acul hipodermic în buzunar. Se duse spre spatele dubei.

Când deschise ușile, Malcolm își dădu seama imediat că orice griji ar fi putut avea Harriet, dispăruseră repede. Auzi cum o alintă, cum se topește.

— Bună, frumoaso, spuse ea. Vino la mama. Gata. Haide, draga mea. Hai să mergem înăuntru la căldură. Vrei un biscuit?

El nu auzi niciun sunet de la fetiță. Nu auzise niciun sunet de la ea de când o găsise în casă. Nici nu trebuise s-o adoarmă. Doar o ridicase ca pe o pană și o dusese afară la mașină. Acum se ducea în liniște cu noua ei mamă, bună ca pâinea caldă. Harriet o conduse pe alee și o duse înăuntru. Malcolm le mai dădu câteva minute, apoi se dădu jos din dubă și se îndreptă spre casă. Intră în sufragerie și se văzu în oglindă. Căpătă senzația ciudată că propria imagine ar fi trebuit să-l șocheze, cu toate astea, nu o considera alarmantă deloc. Era doar… ciudată. Ca și cum ar fi fost un zombie.

Dar acum nu știa ce să facă. Nu se putea așeza de teamă că ar fi lăsat urme pe mobilă. Se temea că deja lăsase urme pe covor.

O auzi pe Harriet vorbind. O încuraja să mănânce, să bea și… ei bine, poate încă nu să se veselească. Să-i dăm timp.

Și apoi auzi întrebările lui Harriet îndreptate spre el, crescând în volum când apăru din bucătărie.

— Malcolm, ce sunt urmele alea de pe…

Își întrerupse propoziția cu o mână dusă la gură când îl văzu în lumină. El ridică ușor mâinile și le lăsă din nou în jos. De parcă ar fi spus: *Am venit acasă. Ce părere ai?*

— Malcolm! Veni în grabă spre el, căutându-l repede de răni. Dumnezeule! Ce s-a întâmplat? Ești rănit? Ce ai pățit?

— Sunt bine. Sunt în regulă. Nu este… nu este al meu.

— Nu e al tău? Nu ești rănit?

— Nu. Sigur. Nu sunt rănit deloc. A fost… a fost o luptă.

Ea își duse din nou mâna la gură și apoi o lăsă să cadă.

Avea lacrimi în ochi.

— O luptă cu cine? Părinții? Își coborî vocea până la șoaptă, temându-se că Ellie ar putea auzi. Mama și tatăl lui Ellie?

— Da. Au încercat să mă oprească. A trebuit să… A trebuit să folosesc forța cu ei.

— Forța? A fost rău? Adică, sunt grav răniți? Nu vor spune poliției despre tine? O, Malcolm, avem necazuri?

Malcolm întinse mâna spre ea. Voia s-o atingă pe Harriet, s-o consoleze, dar se temea să n-o păteze.

— Liniștește-te. Nu avem necazuri. Ei… nu vor merge la poliție.

Harriet deschise gura, apoi o închise la loc. Malcolm aproape că îi auzea gândurile analizându-i cuvintele, căutând orice implicație alta decât cea evidentă.

Ar fi putut să întrebe direct. Ar fi putut să spună „Sunt morți?” Dar nu făcu așa ceva. Înțelesese foarte bine, dar prefera să lase nespus. Așa trecea Harriet prin viață: ocolind lucrurile pe care ar fi preferat să nu le știe sigur.

— Deci… Deci suntem în siguranță? spuse ea.

— Suntem în siguranță.

— Pentru că Ellie este un copil frumos.

— Este.

— Are nevoie de noi. Are nevoie să fie îngrijită.

— Da. Da, așa e. Și acum putem face asta.

Harriet încuviință. Flutură o mână, arătând spre petele de sânge de pe soțul ei.

— Ar trebui să îți schimbi hainele alea, tati. Trebuie să arăți respectabil pentru noua ta fiică.

24.

Pentru o secundă, Cody crezu că avea un alt atac de panică, din cele care îl bântuiau odată. Îi fu greu să tragă suficient aer în plămâni, iar picioarele începură să-i tremure, de parcă se pregăteau să-l scoată de acolo cât de repede posibil.

Trase de câteva ori aer adânc în piept, apoi se ciupi suficient de tare prin costumul de protecție ca să se stăpânească în această cameră a ororilor.

Când fu suficient de calm încât să analizeze obiectiv lucrurile din jur, văzu că Webley se uita îngrijorată la el. Îi zâmbi puțin ca să-i transmită că e în regulă.

Oricui i-ar fi fost greu să fie în regulă într-o astfel de scenă. Părea oarecum mai rău, pentru că asta nu era o dărăpănătură. Nu erau ace de droguri pe jos, nu erau sticle goale de băutură, scrumiere prea pline, nu era mizerie și descompunere. Într-un astfel de cadru, un cadavru sau două n-ar părea nelalocul lor.

Dar aceasta era o casă frumoasă, curată, modernă, strălucitoare.

Cu excepția acestei camere. Aceasta nu se potrivea. Aici se adunaseră toată depravarea și putreziciunea din lume și fuseseră lăsate să supureze. Mirosul de moarte de aici era atât de puternic, încât îl putea simți în gură.

Cody mereu se simțea ineficient într-o astfel de scenă. Știa că este important s-o vadă, să înțeleagă bine ce anume investiga. Dar știa și că munca adevărată era realizată de echipa criminalistică, de patolog, de fotografi și de desenatori.

El era doar un privitor care aștepta să i se explice totul. Nu că ar fi avut nevoie de multe explicații. Existau o scară sprijinită pe peretele exterior, o fereastră deschisă și două cadavre tranșate în dormitor.

Era un detectiv suficient de experimentat încât să pună cap la cap povestea din aceste dovezi.

Se gândise și la un motiv. Și asta îl îngrijora cu adevărat.

Aici locuia un copil de șase ani. Care, acum, dispăruse.

Erau toate semnele răpirii lui Poppy Devlin, doar că acum fusese folosită forța mortală.

Asta nu era bine. Nu era bine deloc.

Un singur fragment de informație certă se contura din acest haos, acela că, acum, detectivii erau siguri că atacatorul fusese un bărbat. Dacă forța și violența brută de care era nevoie pentru a doborî doi oameni hotărâți să se protejeze pe ei și pe copilul lor de rău nu erau indicii suficiente, atunci urmele de pantofi de mărimea 46 confirmau totul.

Când consideră că zăbovise destul, Cody plecă. După ce se dezbrăcă de uniforma de protecție și o împachetă, veni și Webley.

— Cody, ce dracului plănuiește tipul acesta? Cu ce fel de maniac avem de-a face?

Cody se uită înapoi spre casă.

— N-am nici cea mai vagă idee. Un ticălos dur, nu? Observi cum a intrat în casă? A pus o scară pe nenorocitul de perete și a urcat, pentru numele lui Dumnezeu. În timp ce toată familia dormea înăuntru. Cine face așa ceva?

Webley clătină din cap.

— Să fiu sinceră, cazul acesta începe să-mi dea fiori. Știu că nu am copii, dar… Iisuse, e scrântit de-a binelea. Să-i surprindă așa, în miezul nopții. Ea clătină din cap și apoi îl privi intens pe Cody. Știi că probabil ea a văzut totul, nu?

— Ce?

— Copilul. Ellie McVitie. Criminaliștii spun că sunt semne că ea și-a văzut părinții măcelăriți. A lăsat o baltă de urină în dormitorul lor.

— Rahat. Cody se uită spre cer. Ar putea fi mai rău?

O polițistă în uniformă îi abordă pe alee.

— Sergent, ar trebui să vorbești cu cineva. O femeie spune că a văzut ceva noaptea trecută.

Cody alergă pe stradă, Webley îl urmă de aproape. Un martor! Ar putea fi prima pistă reală. Un pic cam târziu, dar acum ar accepta orice.

Femeia avea aproape șaizeci de ani. Avea părul vopsit într-o nuanță stranie de mov. Își muta greutatea de pe un picior pe altul și se tot uita pe stradă de parcă aștepta pe cineva.

Cody se prezentă și o invită pe femeie să facă la fel.

— Helen Morley. Soțul meu este Trevor Morley. Este contabil.

Cody nu știa sigur de ce le spusese asta. Se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să fi auzit despre Trevor Morley, dar lista lui de contabili celebri nu era prea lungă.

— E adevărat ce se aude? spuse ea. Despre ce s-a întâmplat acolo? Își înclină capul spre stânga, arătând spre casa familiei McVitie, dar își ținu privirea concentrată pe un punct de la capătul drumului. Cody îi urmări privirea, dar nu văzu nimic.

— Mă tem că acum nu vă pot da niciun detaliu, spuse el. Însă am auzit că aveți niște informații care ne-ar putea ajuta.

— Ei bine, asta pare puțin nedrept. Adică, dacă eu vă spun niște lucruri, dar dumneavoastră nu-mi dați nimic în schimb, asta nu vi se pare puțin nedrept?

Cody se uită la ofițerul în uniformă, care îl privea cu părere de rău, dar nu zise nimic.

— Îmi pare rău, doamnă Morley, dar lucrurile nu funcționează așa. Tot ce pot să vă spun este că a

fost comisă o infracțiune foarte gravă și am aprecia orice informație pe care ne-o puteți da ca să prindem făptașul.

— Când spuneți grav, vreți să spuneți crimă, nu-i așa?

— Mă tem că nu pot să confirm sau să neg asta.

— Oamenii vorbesc despre crimă. Doamna Robertson, de la numărul nouă, mereu are dreptate în privința acestor lucruri și are un șold artificial.

— Ei bine… spuse Cody.

— E crimă. Știu că e. Cine a fost ucis?

— Din nou, nu pot să…

— Ea a fost, nu-i așa? Eva. Soțul ei a ucis-o și apoi a plecat. Asta e. Știam eu.

Cody făcu un pas înapoi în timp ce doamna Morley inventa propria versiune a evenimentelor. Nu îi păsa dacă mai târziu s-ar fi lăudat că a aflat totul din gura detectivului, atâta vreme cât îi spunea mai întâi ce știa.

Iar apoi ceva îi atrase atenția.

— Stați puțin. Cum adică a plecat? De ce spuneți asta?

Doamna Morley se uită atentă pe drum, ca și când ar fi vrut să-l distragă pe Cody de la interogatoriu. Vedea că-i părea rău că vorbise prea mult.

Cody insistă din nou.

— Doamnă Morley, este important. Ați văzut pe cineva plecând de aici cu mașina în timpul nopții?

— M-a trezit. Dormim în partea din față a casei. Ne-am mutat din dormitorul din spate din cauza gazului.

— Gazul?

— Boilerul. Este în spatele casei și face zgomot. Angajatul companiei de gaze spune că nu poate să-l facă mai silențios, dar ce știe el? Se bâlbâie groaznic.

Cody încercă să nu se lase distras de acest ultim comentariu total inutil.

— Deci dormiți în partea din față a casei. Și v-a trezit un zgomot?

— Da. Ceea ce pentru mine este neobișnuit, pentru că în mod normal dorm bușteан dacă nu mănânc bomboane de ciocolată cu lichior după șapte și jumătate.

— Ce fel de zgomot era?

— Ei bine, nu știu. Dormeam, nu? Dar a fost ceva. Așa că m-am dus la fereastră și m-am uitat afară.

— La ce oră a fost asta, știți?

— Cred că pe la patru și jumătate dimineața.

— Și ce ați văzut?

— O dubă. Care a plecat de aici. Ea arătă spre bordura din fața casei McVitie.

— Sigur era o dubă? Nu un autoturism?

Ea se încruntă.

— Dacă era un autoturism, asta aș fi spus, nu?

— Știți ce fel de dubă era?

— Una albă.

— Albă? Bun, vă descurcați de minune. Știți marca? Un Ford, poate, sau un Vauxhall? Un Peugeot?

Ea ridică din umeri.

— S-ar putea.

— Mare sau mică?

— Ce înseamnă mare?

— Adică, era doar puțin mai mare decât o mașină obișnuită, sau era ceva în care ar încăpea o garderobă întreagă?

— Nu sunt sigură de o garderobă. Ar încăpea probabil niște mobilă de grădină. Sau câțiva imigranți ilegali. Încap mulți într-un spațiu mic, nu?

Cody evită întrebarea. Deja își formase o părere despre ce fel de ziare citea femeia.

— Minunat, doamnă Morley. Bănuiesc că nu ați reținut numărul de înmatriculare al vehiculului?

— Ați avut noroc că am văzut duba. N-aveam ochelarii la ochi. Ar trebui să îi port și acum, de

fapt, dar m-am gândit că s-ar putea să apar la televizor. Au ajuns deja?

— Cine?

— Cei de la televiziune.

— Sunt sigur că sunt pe drum. Acum, dacă puteți să vă amintiți despre noaptea trecută. Ați văzut oameni afară? Cineva în dubă, sau intrând sau ieșind din casă?

— Nu. Doar duba. Ceea ce este puțin ciudat.

— Ciudat? În ce fel?

— Păi, soțul Evei nu conduce o dubă. N-am mai văzut-o aici până acum.

Ceva se declanșă în mintea ei și pentru prima oară ea uită orice îi captase atenția la capătul drumului și îl privi pe Cody.

— N-a fost soțul Evei, nu-i așa? A fost altcineva.

Ea ridică privirea spre fereastra dormitorului familiei McVitie. Era limpede că în spatele draperiilor trase luminile erau aprinse.

— Dumnezeule, spuse ea.

Cody îi mulțumi pentru ajutor. Îi spuse că alt detectiv îi va lua o declarație completă.

Se îndepărtă, gândindu-se la cum uneori cazurile pot depinde de un fapt atât de mărunt. Dacă doamna Morley și-ar fi pus ochelarii. Dacă ar fi reușit să vadă numărul de înmatriculare. Dacă s-ar fi dat jos din pat cu doar câteva secunde mai devreme și ar fi văzut criminalul îndreptându-se spre duba lui cu fetița.

Dacă. Un cuvânt care ar putea schimba totul, dar care nu valora nimic.

— Asta schimbă totul.

Cuvintele erau rostite de Blunt, care venea spre ei. Cody aproape că vedea norul negru care îi plutea deasupra capului. Chipul ei exprima nemulțumire.

— Doamnă? spuse Cody.

Se întoarse spre el. Avea ochii întunecați, de parcă ar fi fost pătați de răul pe care îl văzuse

acolo.

— A văzut vreunul dintre voi filmul *Chitty Bang Bang*?

Întrebarea i se păru asemănătoare cu cele ale doamnei Morley: aparent aleatorii și nepotrivite.

— Ăăă, spuse Webley.

— Childeatcher. Personajul care fura copii. Am avut coșmaruri ani de zile după ce am văzut filmul. Mă tot gândeam că cineva urma să vină după mine în timp ce dormeam. Și acum s-a adeverit. Este real. E destul de rău că a luat un copil, pe câți alții o să-i fure? Ați văzut ce-a făcut acolo? Ați văzut cât de hotărât a fost să ia copilul acela? Nu se va da în lături de la nimic.

Cody rămase fără cuvinte. Șefa lui era aproape întotdeauna un exemplu perfect când venea vorba de controlul emoțiilor și al echipei. Dar acum părea să-și piardă controlul.

Ea îi aruncă o privire. Bănui că era una pe care puțini o primesc vreodată și se întrebă ce trebuie să-i treacă prin minte lui Webley în timp ce o observă. Era o privire plină de înțelegere, de împărtășire, de empatie. Era o privire care îi vorbea lui Cody despre adevărul suferinței umane.

— Găsiți-l, spuse ea. Găsiți fetele.

25.

Azi era ceva diferit.

Daisy nu știa ce, dar ceva nu era tocmai în regulă. Harriet intrase în cameră mai devreme, suspect de fericită. Avea un zâmbet strâmb care sugera că urmau niște surprize.

Și apoi Harriet făcu un gest ciudat. Începu să deschidă sertarele și să scoată haine până când alcătui un set complet. Erau dintre lucrurile aduse pentru Poppy, dar Harriet plecă cu hainele fără măcar să-i sugereze lui Poppy să le îmbrace.

Asta se întâmplase în urmă cu jumătate de oră. Și acum Daisy îi auzi urcând.

Se uită la Poppy, care frunzărea o revistă de benzi desenate. Desenele o înveseleau prea puțin. Părea mereu atât de tristă, atât de serioasă, lipsindu-i atât de mult părinții ei adevărați.

Zăvoarele se traseră din nou. Ușa se deschise. Harriet băgă capul înăuntru, dar nu intră complet. Avea din nou pe față zâmbetul acela prostesc.

— Bună, fetelor. Am o surpriză pentru voi, dar mai întâi trebuie să închideți ochii. Haide, închideți-i.

Daisy o văzu pe Poppy acoperindu-și fața cu palmele. Apoi închise ochii. Voia să-și pună o dorință. Voia să-și dorească ceva fericit. Dar nu o făcu, pentru că știa că nu se va adeveri.

— Bun, spuse Harriet. Puteți să-i deschideți acum.

Daisy făcu cum i se spusese, iar ce văzu în fața ochilor o făcu să-și dorească sfârșitul lumii. Era o altă fată, sau mai degrabă imitația palidă a unei fete. Era micuță și fragilă și tremura. Părul lung și negru îi accentua albul feței. Buzele îi erau subțiri și vinete. Nici măcar hainele moderne pe care le purta nu o împiedicau să arate ca unul dintre copiii flămânzi din epoca victoriană din cărțile lui Daisy.

Dar mai presus de orice, era ceva în legătură cu privirea ei. Până și Daisy își dădu seama că erau ochi care văzuseră lucruri pe care niciun copil n-ar trebui să le vadă.

— Ea este Ellie, spuse Harriet, cu mâinile pe umerii fetei.

Daisy și Poppy continuară să se uite, fără a scoate un sunet.

Harriet se uită în spate, la soțul ei, care acum era în pragul ușii, și apoi își mută privirea la copii.

— Ei bine? N-o salutați pe noua voastră soră?

Confirmarea. Daisy bănuise, desigur, dar acum știa sigur că fata venise ca să rămână. Familia Benson avea alt prizonier. Câți vor mai lua?

Daisy se dădu jos din pat și veni spre Ellie. Se străduia să zâmbească.

— Bună, Ellie, spuse ea. Vrei să vii să te joci cu noi?

Știa deja răspunsul. Știa că răspunsul va fi unul negativ, chiar dacă fata auzise întrebarea. Ellie nu voia să se joace. Nu voia să fie aici deloc.

Dar Daisy nu primi nici măcar un „nu”. Ellie nu se dădu la o parte, nici nu dădu din cap și nici nu se uită în jos, spre podea. Doar se uita fix înainte, direct prin Daisy. De parcă ar fi văzut lucruri pe care nu le vedea nimeni altcineva.

— Vă lăsăm să vă cunoașteți. Ellie nu a mâncat nimic în dimineața asta, așa că mai târziu o să aduc o gustare, când se va simți puțin mai relaxată. Fă-o să se simtă ca acasă, bine, Daisy? spuse Harriet.

Daisy încuviință, dar bănui că avea mult de lucru. Ellie nu părea să fie prezentă. Parcă era somnambulă.

Harriet și Malcolm ieșiră din cameră, amândoi numai zâmbete și fluturări din mâini. Daisy așteptă să se tragă la loc zăvoarele, apoi își îndreptă atenția spre nou-venită.

— Eu sunt Daisy, iar ea este Poppy. O să avem grijă de tine.

Poppy veni mai aproape, cu ochii fixați pe silueta imobilă a lui Ellie.

— Ce-a pățit?

— Nu știu, spuse Daisy. Poate că e doar speriată. Se uită din nou la Ellie. Asta e, Ellie? Ești puțin speriată?

Dar Ellie nu spuse nimic. Respira și clipea și tremura, dar acestea erau singurele semne că era în viață.

Daisy o luă de mână pe Ellie. Era rece ca gheața.

O conduse la masa de joacă, de parcă ar fi ajutat pe cineva foarte bătrân sau bolnav.

— Ne uităm la reviste de benzi desenate. Vrei să citești una? Sau să desenezi ceva? Poți să stai pe

scaunul meu dacă vrei.

Din nou, Ellie nu se clinti, iar Daisy o împinse delicat pe scaun. Îi puse o foaie de hârtie în față, dar când îi dădu un creion, trebui să i-l așeze în mână.

— Gata. Poți să desenezi acum dacă vrei. Ce zici de niște flori? Sau ai putea să mă desenezi pe mine?

Niciun răspuns. Ellie era ca o păpușă pe care o puteai împinge și manevra, dar incapabilă să facă ceva singură.

Poppy veni în spatele lui Daisy și o luă de mână.

— Ce e cu ea? întrebă din nou.

Daisy nu avea niciun răspuns. Înțelesese comportamentul lui Poppy. Strigătele, urletele, înjurăturile și aruncatul cu lucruri erau de înțeles într-o astfel de situație.

Dar Ellie era dincolo de puterea ei de înțelegere, dincolo de experiența ei.

Cea mai apropiată descriere pentru ce vedea provenea din ceva ce citise odată într-o carte. Ceva despre un personaj care arăta de parcă ar fi privit moartea în față.

26.

Oxo ajunse acasă la familia Devlin cât putu de repede. Trebuia să audă de la el, înainte ca presa să afle știrea și să o transforme în orice versiune contorsionată a adevărului le va aduce cele mai multe vânzări.

În fața casei era mult mai liniște acum. Cum cazul nu progresase prea mult, paparazzii se mutaseră în altă parte în căutarea senzaționalului.

Se vor întoarce din clipă în clipă, totuși – imediat ce se va afla.

Cei doi Devlin îl întâmpinară cu o speranță controlată de nevoia de a evita o dezamăgire

cruntă. Vedea lupta de pe chipurile lor. Un cuvânt din partea lui ar putea să le provoace emoții înalte sau strivitoare. Aceasta era responsabilitatea pe care o purta.

Era amuzant. Soția lui îi spusese că a avut senzația (poate că îi transmitea copilul) că azi va afla ceva.

El nu credea că se referise la caz.

Vedea că cei doi soți voiau să-i pună întrebări, dar se temeau. Se întrebau dacă aceasta era doar o altă informare fără substanță, sau o chestiune de o importanță crucială. Încercă să nu spună nimic până nu simți că erau gata să accepte ce avea de spus.

— Există o evoluție, le spuse el.

O *evoluție.* Un cuvânt complet neutru. Nu putea fi nimic interpretat greșit aici. În același timp era sigur că cei doi știau că nu i-ar fi luat pe departe dacă avea informații pe care ar fi vrut să le audă.

— Ce fel de evoluție? întrebă Craig.

El trase aer adânc în piept.

— În această dimineață, o fetiță a fost răpită din casa părinților ei din Crosby.

Le lăsă un moment să proceseze informația. Văzu cum chipurile și gesturile se schimbară în timp ce filtrau vestea, o analizau, formulau întrebări. Simpatia lor pentru victime va fi înlăturată, e de înțeles, de nevoia lor de a înțelege ce însemna asta pentru cazul lor. Mai presus de orice, acestea erau vești bune sau rele?

— Câți ani are? întrebă Maria.

— Are șase ani.

— Ca Poppy.

— Da.

— Cine… Cine sunt? Îi cunoaștem?

— În acest moment nu avem niciun motiv să credem că știți familia în cauză. Trebuie să vă spun și că nu vă pot da toate detaliile chiar acum și asta include și numele lor. Poliția va da o declarație în scurt timp, dar trebuie să verificăm niște lucruri

mai întâi. Trebuie să ne asigurăm că nu greșim aici, sau să spunem ceva care ar putea pune în pericol investigația. Motivul pentru care vă spun acum tot ce pot este ca să nu auziți mai întâi de la un jurnalist. Vreau să fiți pregătiți.

— Nu… Nu înțeleg. Vrei să spui că… este același răpitor? Că a luat alt copil?

— Este mult prea devreme să ajungem la această concluzie fără mai multe dovezi. Dar în mod limpede există asemănări.

Brusc, Maria începu să-l mitralieze cu întrebări.

— Ce s-a întâmplat? A fost văzut? Aveți piste promițătoare? A luat legătura cu părinții?

Oxo ridică mâinile.

— Te rog. Știu că este greu. Crede-mă, este greu și pentru mine, dar…

— Nu-mi pasă cât de greu e pentru tine, strigă ea. Nu copilul tău a dispărut, nu? Vino înapoi peste câteva luni, când soția va fi născut, iar copilul va fi dispărut din pătuț, abia atunci poți să-mi spui cât de greu este.

Se așternu tăcerea. O tăcere plină de rușine și regret și durere.

— Îmi pare rău, spuse ea. N-am vrut să spun asta. Nu vreau să suferi ca noi. Vreau doar… Vreau să știu ce înseamnă asta. O vreau înapoi pe Poppy. Te rog.

Ruga ei finală îi frânse inima lui Oxo. Își dorea să le poată da ce voiau. Își dorea și ca el să nu facă lucrurile mai grele pentru ei.

— Ticăloșii!

Era Craig, care sărise brusc în picioare. Merse la fereastră, trase draperia și îndreptă două degete spre reprezentanții presei care se aflau afară. Părea să nu-i pese că mâine imaginea s-ar putea să apară pe prima pagină.

— Craig! spuse Maria. Ce dracului faci?

El se întoarse în mijlocul camerei.

— Ei! Ticăloșii. Acum vor ști, nu? Vor ști că n-am fost noi. Toți acei cretini idioți care au spus că

trebuie ca noi să fi avut vreo legătură cu asta. Toți oamenii care s-au holbat la noi și ne-au arătat cu degetul. Chiar și așa-zișii prieteni care ne zâmbeau în față, apoi ne înjunghiau pe la spate.

Apoi se întoarse spre Oxo.

— Și voi! Acum știți și voi, nu? Știți că este același ticălos, chiar dacă n-o spuneți. Ce-ar fi să ne scoateți odată de pe lista de suspecți? Poate chiar o scuză? Toată munca depusă cercetându-ne pe noi, când ar fi trebuit să îl căutați pe adevăratul criminal. Rușine să vă fie!

Oxo se stăpâni. Nu avea sens să devină defensiv acum. Vorbele lui Craig erau perfect adevărate. Deși, treptat, Oxo ajunsese să aibă încredere în familia Devlin de la răpirea lui Poppy, mereu încercase să păstreze o rezervă de cinism. Pentru orice eventualitate.

— Craig! spuse iar Maria. Stai jos. Nu este timpul să sărbătorim. Nu este vorba despre cine are dreptate și cine nu. A fost răpit alt copil. Ar putea să fie cu Poppy chiar acum. Trebuie să ne concentrăm pe ce înseamnă asta, pentru a le găsi și a le elibera.

Se întoarse spre Oxo.

— Te rog, ne mai poți spune și altceva? Orice ar putea însemna această evoluție recentă pentru noi și pentru Poppy?

Iată din nou acel cuvânt: *evoluție.* Ascundea atât de multe.

— Această infracțiune este puțin diferită față de cazul vostru. Credem că a avut loc undeva înainte de patru și jumătate în dimineața asta. S-a pătruns prin efracție în casă. A fost luat un copil, de aceeași vârstă cu Poppy. A fost văzută o dubă albă care a plecat din fața casei. Mai târziu, când aveți timp, aș vrea să vă uitați încă o dată pe lista pe care ne-ați dat-o și să ne spuneți dacă cineva de acolo ar fi putut avea acces la o dubă albă.

— Bine, spuse Maria. Dar continuă să se uite la Oxo. Știa că e ceva mai mult. Ce altceva?

Oxo o privi în ochi.

— Cel care a luat-o pe fată a fost mai hotărât ca niciodată. Atât de hotărât, încât nu a fugit când părinții ei l-au descoperit în casa lor.

— Stai puțin. L-au văzut? Știu cum arată?

— După cum am spus, intrusul nu a fugit. A existat o luptă. Din nefericire, ambii părinți au fost uciși.

Cei doi arătau de parcă primiseră un pumn în stomac. Stăteau cu gurile deschise, incapabili să respire.

— O, Dumnezeule, spuse Maria.

— Rahat, spuse Craig. Iisuse Hristoase.

Maria își acoperi gura cu mâna.

— Cred că mi se face rău.

Craig se ridică din nou. Își trecu o mână prin păr. Răsuflă puternic.

— I-a ucis? Pe amândoi?

— Așa se pare.

— Am fi putut fi noi, spuse Maria. O, Dumnezeule, am fi putut fi noi.

Și atunci o lovi un gând.

— O, nu. Nu, nu, nu. Poppy. Poppy a noastră. Te rog, să n-o rănească pe Poppy. Te rog, Doamne. Te rog…

Cuvintele i se înecară în lacrimi și acestea se transformară în vaiete sfâșietoare, iar Jason Oxburgh nu se putea gândi decât la spusele Mariei despre faptul că în curând va deveni părinte și ce ar face el dacă cineva i-ar răpi copilul.

27.

Daisy nu știa ce să facă în privința lui Ellie. Fata părea pierdută în altă lume, iar aici rămăsese doar o carcasă. O coajă uscată care ar fi putut fi suflată de cea mai mică adiere.

O speria pe Poppy. Poppy nu se apropia de ea.

O speria și pe Daisy, dar din alte motive. Când se uita la acest copil al nimănui, Daisy vedea o tulburare gravă. Bănuia că Ellie nu fusese mereu așa. Probabil că înainte să ajungă aici era o explozie de distracție și energie. Probabil că dansa și făcea farse istețe cu părinții ei și râdea și alerga în curtea școlii cu prietenii ei.

Deci asta însemna că i se întâmplase ceva. Ceva groaznic. Daisy se temea că Malcolm era capabil de lucruri mult mai îngrozitoare decât ce arătase până acum.

Ceea ce însemna că ar putea s-o facă din nou. Ar putea să fie mai rău, să devină mai imprevizibil.

Trebuia să-l mențină fericit. Nu trebuia să facă nimic să-l împingă din nou peste limite. Data viitoare s-ar putea să fie fatal pentru toate.

Daisy își dădu seama că depindea de ea să asigure siguranța tuturor. Celelalte erau prea mici să-și dea seama de pericolul în care se aflau. Daisy trebuia să le conducă.

Mai ușor de zis decât de făcut cu cele două.

Acum Poppy nu era prea rea, dar încă predispusă la accese de mânie. Chiar ieri aruncase un ecler de ciocolată pe podea și-l strivise sub călcâi. Daisy petrecuse multă vreme făcând curat în timp ce Poppy plânsese în pat.

Dar acum era Ellie, ale cărei probleme erau cu totul și cu totul diferite. Lipsa ei de comunicare era ultima dintre grijile lui Daisy. Una mult mai mare era refuzul să mănânce sau să bea. Nu băgase nimic în gură toată ziua.

În față aveau o porție de mâncare. Batoane de pește, piure de cartofi și fasole. Poppy își înfulecase porția și se așezase la loc pe pat. Porția lui Ellie rămăsese neatinsă.

— Haide, Ellie, spuse Daisy. Ia câteva boabe de fasole. Tuturor le place fasolea.

Dar Ellie stătea și se holba la farfurie și la conținutul care se răcea rapid.

Daisy mai luă o înghițitură din porția ei. De obicei rădea tot de pe farfurie fără să se gândească prea mult, dar atitudinea lui Ellie era contagioasă. O făcea pe Daisy să se întrebe dacă merita să își sature foamea. De ce să încerce să supraviețuiască într-o astfel de închisoare? De ce să nu moară pur și simplu de foame și să termine odată cu toate?

— Te rog, Ellie. Pentru mine. O să te simți mult mai bine.

Nu credea asta cu adevărat. Mâncarea n-ar putea să vindece durerea lui Ellie.

Daisy îi auzi pe Malcolm și pe Harriet urcând pe scări. Se uită la ușă, apoi la farfuria lui Ellie, apoi iar la ușă. Simțea nevoia să facă ceva pentru a salva situația, dar nu știa ce.

Prima intră Harriet, ținând ușa larg deschisă în timp ce Malcolm intră cu o saltea nouă.

— Nu putem să vă lăsăm să dormiți toate într-un singur pat, nu? spuse Malcolm. Ar fi cam mare înghesuiala.

Sprijini salteaua de șemineu.

— Când terminați de mâncat, putem să dăm deoparte masa și scaunele și așa va fi loc pentru saltea lângă pat. Dimineața o putem așeza în spațiul dintre pat și fereastră. Se întoarse spre Harriet. Te ocupi tu de cearșafuri și perne, mami?

Harriet radia.

— Sigur că da. Se uită la Ellie. O să te cuibărești bine de tot după ce termin. Nu îți face griji. Este doar temporar. O să-ți luăm un pat adevărat în curând.

Harriet încetă să zâmbească.

— Nu te-ai atins de mâncare, Ellie. E totul bine? Nu ești bolnavă, nu?

Ellie nici măcar nu ridică privirea. Era ca și cum cuvintele lui Harriet trecură direct prin ea.

Daisy văzu cum adulții schimbară priviri îngrijorate. Văzu cum dispoziția lui Malcolm începu să se întunece.

— S-a jucat, spuse Daisy. A fost mult prea ocupată ca să mănânce. Ochii ei o săgetară pe Poppy, avertizând-o să nu o contrazică.

— S-a jucat? spuse Harriet. Serios?

„Am mers prea departe”, se gândi Daisy. „N-ar fi trebuit să spun că s-a jucat. Nu arăta ca un copil care tocmai se jucase. Arată exact la fel ca atunci când a ajuns aici prima oară. Arată ca o persoană moartă”.

— Vreau să zic… nu s-a jucat, exact. Dar a încercat să se joace. Când ai adus mâncarea, era destul de fierbinte și am spus că ar trebui să o lăsăm câteva minute și în timp ce așteptam, ne-am jucat de-a prefăcutul. Ellie a fost copilul, iar Poppy și cu mine am dus-o la culcare. Așa că am pus-o în pat și i-am cântat cântece de leagăn. Dar apoi a adormit. Așa că Poppy și cu mine ne-am mâncat porțiile.

Daisy se gândi că în viața ei nu scosese pe gură atâtea prostii. Mai spusese înainte mici minciuni – ce copil n-a făcut asta? – dar nimic de genul acesta.

„Și-au dat seama”, se gândi ea. „Se uită la mine de parcă aș fi nebună. Știu că inventez”.

Dar apoi Harriet zâmbi ezitant din nou, iar Malcolm zâmbi instant la fel.

— Așa eram și eu când aveam vârsta voastră, spuse Harriet. Nu puteam niciodată să stau locului suficient de mult ca să mănânc. Mereu voiam să mă joc afară la leagăn în timp ce…

Brusc își dădu seama de ce spunea: le tachina cu experiențe din copilărie pe care nu le vor avea niciodată.

— În fine, spuse Harriet, ieșind din cameră. Mă ocup acum de cearșafuri. Flutură un deget spre Ellie. Să mănânci tot.

Malcolm o urmă afară din cameră, dar, înainte să plece, Daisy prinse o expresie de pe chipul său care spunea: *Nu mă face să trebuiască să pedepsesc pe cineva.*

Imediat ce se încuie ușa, Poppy sări la picioarele patului.

— Ai mințit, spuse ea. De ce ai spus toate acele minciuni? Nu ne-am jucat cu *ea.* Accentuă ultimul cuvânt, de parcă până și ideea de a lua parte la o activitate împreună cu Ellie era de neconceput.

— A trebuit. Dacă observă că Ellie nu e cuminte, o să se supere și apoi o să ne pedepsească.

— O s-o pedepsească pe *ea.*

— Nu, Poppy, nu funcționează așa. Malcolm nu gândește mereu ca noi. O să spună că nu ne străduim suficient de tare, sau că am făcut ceva s-o supărăm pe Ellie, iar atunci o să dăm cu toatele de belea.

Se întoarse din nou spre Ellie.

— Te rog, Ellie. Mănâncă ceva înainte să se întoarcă. Doar câteva înghițituri.

— Știu, spuse Poppy. Aruncă la toaletă.

— Nu e o toaletă adevărată, Poppy. O s-o vadă. Nu pot să arunc nici la chiuvetă, pentru că o să se înfunde.

Atunci auzi din nou pași. Veneau. O să intre și o să vadă nesupunerea, Harriet o să-i ceară lui Malcolm să se ocupe de asta, iar Malcolm o să dezlănțuie un vârtej devastator care va frânge copiii ca pe niște rămurele uscate.

Daisy nu avu de ales. Apucă furculița lui Ellie, luă niște cartofi și fasole și băgă în gură.

Deși avea stomacul deja plin, se forță să înghită fără să mestece. Rupse dintr-un baton de pește, mai băgă niște fasole și le înghiți cu totul.

Pașii se auzeau pe hol acum, chiar în fața ușii.

Lui Daisy i se făcu greață în timp ce mai luă câteva înghițituri, chiar dacă părea că nu mai aveau loc și îi stăteau în gât, străduindu-se să iasă afară.

Zăvoarele se traseră.

Daisy împinse frenetic mâncarea prin farfurie, împrăștiind-o ca să dea impresia că s-a mâncat mai

mult. Apoi, un ultim finisaj când se deschise ușa: Daisy băgă două degete în sosul de fasole și le șterse de gura lui Ellie.

— Cum merge? spuse Harriet, radiind în timp ce soțul ei stătea în spatele ei, așteptându-i comanda, ca un câine de atac. Pe braț, Harriet ținea cearșafuri și pături. Malcolm strângea o pernă mult prea tare, amintindu-i lui Daisy de felul în care o strânsese pe Poppy când nu fusese cuminte.

Daisy încercă să zâmbească, dar îi fu greu să își miște mușchii feței care se concentrau să oprească erupția unui vulcan.

Încuviință empatic, sperând că asta va fi de ajuns.

Harriet întinse gâtul peste Daisy să vadă mâncarea de pe masă. Ochii fetei se rătăciră într-o parte, spre Ellie. Era plină de îndoieli. Se temu că tentativa ei de înșelăciune fusese prea la vedere. Era prea grăbită, prea evidentă.

Simți cum îi vine mâncarea înapoi. Își duse mâna la gură pentru a preveni regurgitarea, dar în ultimul moment reuși să direcționeze ultima înghițitură spre obraz, pe care îl scărpină apoi nepăsătoare.

Ochii lui Harriet se mutară înapoi la Daisy. Păreau bănuitori.

Dar apoi Harriet zâmbi din nou.

— Ai reușit s-o faci să mănânce ceva.

Daisy încuviință din nou, luptându-se cu presiunea internă.

— Fantastic, spuse Harriet. Nimic nu se compară cu o masă bună ca să-i faci pe oameni să se simtă mai bine. Arătă spre farfurii. Ați terminat?

Daisy încuviință din nou din cap. Se uită la Poppy în căutare de sprijin, dar nu obținu niciun răspuns.

— Bună fată, spuse Harriet, mângâind-o pe Ellie pe cap. Ellie nu părea să fi observat. Acum hai să facem patul ăsta.

Harriet adună farfuriile și i le pasă lui Malcolm, care le duse afară din cameră. Daisy și Ellie se mutară pe pat în timp ce Harriet șterse masa, apoi o plie și puse scaunele unele peste altele.

Când se întoarse Malcolm, se ocupară amândoi de saltea.

Daisy se simți ușurată când atenția se mută de la ea. Se folosi de ocazie ca să înghită puternic de câteva ori, încercând cu disperare să țină mâncarea în stomacul ei supraextins, care protestă zgomotos. Privi spre Poppy, care părea să fie cuprinsă de un amestec de încântare că îi păcălise și de neliniște că totul va fi descoperit. Poppy se agita în timp ce ochii ei mari se mutau de la Daisy la cei doi, așteptând să vadă cine va câștiga această bătălie.

— Gata, spuse Harriet. Am terminat. Nu arată confortabil?

Lui Daisy nu i se păru deloc confortabil. Nu i-ar fi plăcut să fie atât de aproape de podea, unde chestii invizibile se pot târî noaptea peste tine.

— Grozav, cârâi ea, primul cuvânt pe care reuși să-l rostească de când intraseră adulții.

Când cei doi plecară, Poppy sări pe pat cu entuziasm.

— Am reușit! I-am păcălit.

Daisy se ținu de stomac și începu să geamă.

— Dă-te mai încolo, Poppy. Trebuie să mă întind.

Se așeză în pat. Petrecu mai multe minute masându-și abdomenul în efortul de a face mâncarea să rămână în stomac. Se opri când simți o lovitură agitată în tibie.

Se ridică. Urmă privirea lui Poppy.

Ellie se mișca fără niciun sunet pe covor. Nu se uita la celelalte două fete, nu părea conștientă de existența lor. Daisy o privi, întrebându-se dacă să intervină.

Când Ellie ajunse la celălalt capăt al camerei, se întoarse cu 180 de grade, își lipi spatele de perete și se lăsă să cadă pe podea. În cele din urmă își

trase picioarele la piept, își încrucișă brațele peste ele și își acoperi fața. Nu mai făcu nicio altă mișcare.

Poppy întoarse capul să se uite la Daisy, dar Daisy nu avea răspunsuri. Nu știa ce se petrecea în mintea lui Ellie. Știa doar că purtarea ei ar putea însemna sfârșitul pentru toate trei.

28.

Era ora de culcare.

Daisy o lăsase pe Ellie în poziția aceea cel puțin o oră. Nu știa dacă fata adormise sau pur și simplu se desprinsese de lume, dar nu putea s-o mai lase mult așa.

Până să se întoarcă Harriet să le spună că trebuia să se pregătească de „noapte bună”, Daisy o așezase pe Ellie pe pat, cu o carte în mână. Nu o citea, desigur. Probabil că nici măcar n-o vedea. Dar cel puțin lăsase impresia că era vie.

Acum Daisy luă cartea din mâna lui Ellie și o dădu jos din pat. O dezbrăcă, o duse la chiuvetă și o spălă. Apoi o ajută să îmbrace o pijama călduroasă. În tot acest timp, Ellie nu scoase niciun sunet.

Daisy se întoarse spre Poppy.

— Poppy, nu cred că Ellie ar trebui să doarmă singură în seara asta.

Poppy păru îngrozită.

— N-o vreau în patul nostru. E ciudată. Oricum, nu e loc.

— Mă gândeam… Mă gândeam că poate dormi tu pe saltea și Ellie poate să doarmă cu mine.

— Pe podea? Nu dorm acolo. Ar putea fi păianjeni acolo jos sau… sau șoareci sau ceva.

— O să fii bine. Nu e nimic acolo. Te rog, Poppy. Uită-te la ea. Are nevoie de îmbrățișări, ca acelea pe care ți le-am dat ție, mai ții minte?

— Nu. E oribil acolo jos.

— Nu e oribil. E… Uite, dacă dormi acolo în seara asta, mâine îți dau desertul meu. Cum ți se pare?

Poppy se uită la pat în timp ce cugeta.

— Și biscuiții tăi?

— Bine. Poți să mănânci și biscuiții mei. Ne-am înțeles?

— Bine. Dar dacă se târăște ceva pe mine la noapte, o să urlu și-o să scol toată casa.

Daisy se spălă și se schimbă, iar apoi o ajută pe Ellie să se așeze în pat. Se culcă lângă ea și trase pătura peste ele. Ellie stătea pe spate, holbându-se la tavan.

— Stinge lumina, îi spuse lui Poppy.

— De ce n-o stingi tu? Dacă o fac eu, va trebui să îmi găsesc patul pe întuneric.

— E mai ușor pentru tine, Poppy. Dacă o sting eu, va trebui să mă cațăr peste Ellie sau să calc pe tine.

Poppy pufăi și protestă în timp ce se ridică de pe saltea și tropăi până la întrerupător. Când se făcu întuneric, Daisy o auzi pe Poppy întorcându-se repede în patul ei.

Daisy rămase tăcută, ascultând. Crezu că o aude pe Ellie respirând, foarte încet.

Întinse mâna pe sub pături. Când degetele ei o atinseră pe Ellie, era tot ca de gheață.

Daisy se apropie și se lipi de Ellie. Își trecu brațul peste trupul copilei.

— E în ordine, șopti ea. O să am grijă de tine. Promit.

— Nu mai șopti, spuse Poppy de dedesubt. E ciudat.

* * *

Daisy nu știa cât era ceasul, sau de ce se trezise. Întinse o mână.

Ellie nu era acolo. Daisy se dădu jos din pat. Se îndreptă spre întrerupător, împleticindu-se în timp ce încercă să traverseze salteaua lui Poppy.

Poppy se trezi cu un chițăit.

— Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?

Daisy găsi întrerupătorul. Aprinse lumina. Și apoi o văzu. Ellie stătea în mijlocul camerei, urlând.

Sau, mai degrabă, arăta ca și când ar fi urlat. Din gura ei nu ieșeau sunete. Se tot apleca și deschidea gura cât de larg putea, în ceea ce ar fi trebuit să fie un urlet extraordinar. Toate emoțiile zăgăzuite în acel trup mic se vărsau din ea într-o tăcere stranie, din nou și din nou, în timp ce lacrimile îi curgeau șiroaie pe față.

— Ce face? strigă Poppy. Fă-o să se oprească. Fă-o…

Daisy se avântă pe saltea și puse o mână la gura lui Poppy.

Adulții nu trebuie să audă asta. Și nici să intre și să vadă ce făcea Ellie. Nu le-ar fi plăcut ce vedeau și i-ar fi făcut rău.

— Taci, spuse Daisy. Taci.

Nu știa la ce se uită. Nu înțelegea ce se întâmpla cu Ellie – ce *s-a* întâmplat cu Ellie. Știa doar că Ellie trebuia să facă asta. Trebuia să scoată totul afară.

Orice ar fi fost, nu ar trebui să fie în această biată fetiță.

29.

— Flautistul Fermecat! Nenorocitul de Flautist Fermecat!

Blunt trânti ziarul pe masa din fața sălii de ședințe. Era începutul deprimant al altei zile. Tabloidele avuseseră suficient timp la dispoziție să conceapă titluri care să rămână în mintea publicului. Și nu se dădură în lături de la nimic.

— Este revoltător și detest asta! spuse Blunt. Și înainte să mă mai privești acuzator, detectiv Cody, da, știu că ieri am spus că începe să semene cu opera lui Childeatcher, dar asta a fost numai pentru uz intern. Avem voie să gândim astfel de lucruri.

Ceea ce nu vrem este ca oamenii din acest oraș să înceapă să creadă că un maniac le ia copiii și îi duce departe, de unde nu se vor mai întoarce niciodată.

— Nu, doamnă, spuse Cody. Dar nu ar trebui să ne surprindă că împrumută din fantezie. Adică, e al naibii de ciudat.

— Ciudat e un termen prea îngăduitor. Este fără precedent. Dar asta ne spune că trebuie să existe o explicație rațională. Aceste atacuri nu au fost la întâmplare sau improvizate. Au fost planificate cu grijă. În fiecare caz, făptașul trebuia să ia un anumit copil. Niciun alt copil nu era bun. Și, odată ce s-a decis să îl ia, nimic nu i-a stat în cale. Nici măcar părinții. Deci, doamnelor și domnilor, întrebarea mea este: de ce? De ce a răpit exact aceste fete și de a făcut orice să le ia?

— Poate caută un anumit tip, se încumetă Cody.

Blunt făcu semn spre spatele sălii de ședințe.

— Grace, arată-ne niște poze, vrei?

Nu trecu mult timp până când fotografiile celor două fete apărură una lângă alta pe monitorul central.

— Bun, Cody. Hai să explorăm asta. Asemănări?

Cody se uită la imagini. Fetele nu semănau deloc. Dacă răpitorul ar fi căutat un anumit gen, era dincolo de simplul aspect.

— Bun. Amândouă sunt fete. Amândouă au șase ani. Niciuna nu are alți frați. Toți părinții sunt angajați – adică, familia McVitie *era* angajată… El continuă să-și stoarcă creierii, dar nu reuși să găsească nimic important.

— Ce altceva? presă Blunt. Grace, ai ceva informații care le-ar putea lega pe cele două?

Grace se ridică.

— Nimic încă. Va dura ceva până când să obțin toate datele despre familia McVitie, dar până acum nu am găsit nimic. Analizez acum istoricul apelurilor telefonice. Dacă familia Devlin a sunat

vreodată la McVitie sau invers, sau dacă vreunii dintre ei au avut vreo conversație cu același intermediar, ar trebui să aflu. Dar până acum nu a sărit nimic în ochi. La fel și cu computerele lor. HCU verifică site-urile pe care le frecventau, e-mailurile pe care le-au trimis și așa mai departe, dar ar putea dura ceva.

— Trebuie să fie o legătură de vreun fel, spuse Blunt. Poate că Devlin și McVitie au lucrat pentru același tip la un moment dat. Poate că au băut în același bar. Poate copiii erau în același grup de cercetașe-lupișori.

— Nu erau la Lupișori, spuse Webley.

— Ce?

— Lupișorii sunt mai târziu. La șase ani ești prea mică.

— Ce-o fi. Infractorul nostru a vrut acești copii pentru că ceva îi leagă. Dacă putem afla ce anume, am spart gheața. Se opri. Criminalistica ne-a dat ceva?

— Criminalul a călcat în sânge, spuse Cody, deci avem urme de pantofi. Se pare că erau niște CAT mărimea 46. Avem și câteva mostre de fibre. Problema este să le potrivim cu ceva. Trecem din nou prin lista de potențiali suspecți, căutăm obiecte de încălțăminte sau haine care ar fi putut fi folosite.

— Și metodele de intrare? Tipul ăsta știa ce face.

— Așa este. La casa McVitie se pare că a folosit un fel de instrument pentru a deschide fereastra dinăuntru. Asta sugerează că știa exact de unde să facă rost de așa ceva, sau a fost suficient de iscusit încât să îl confecționeze singur.

Blunt încuviință.

— Asta e o informație utilă. Bun, cum rămâne cu această dubă albă care a fost văzută?

— Am adus-o pe doamna Morley, i-am arătat niște poze. Este foarte nesigură. Crede că era de mărimea celui mai mic Ford Tranzit, dar nu a putut

să spună nimic despre marcă sau model, în orice caz, ne-am dus înapoi la vecinii familiei Devlin și i-am întrebat în mod deosebit despre o dubă albă. Se pare că acum doi dintre ei cred că își amintesc că au văzut o dubă albă parcată pe stradă de câteva ori. Ar putea să fie doar o coincidență, dar pe de altă parte…

Blunt ridică din sprâncene.

— Doar nu sugerezi că ar fi putut fi condusă de unul dintre Devlini, nu?

— Nu e nimic care să indice asta. Cel mai probabil cineva o folosea pentru a supraveghea proprietatea Devlin. Asta presupunând că nu era doar un constructor care lucra la una dintre casele din apropiere. Încă verificăm asta.

— Dar bănuiesc că nici acolo nu a luat nimeni un număr de înmatriculare…

— Mă tem că nu.

— Grace, ceva de adăugat?

Grace se ridică din nou în picioare.

— Doar că acum caut în înregistrările CCTV dube albe pe drumurile din apropiere la acea oră a dimineții. Analizez și datele ANPR[6] în căutare de plăcuțe pentru dube albe. Este puțin probabil, dar merită încercat.

Blunt încuviință ușor.

— Ne lipsește ceva, șopti ea. Nimeni nu face așa ceva fără un motiv. Care este motivul lui? Începu să se plimbe prin cameră.

De ce? spuse ea. De ce?

Explozia fu la fel de șocantă pe cât de bruscă. Blunt scoase un strigăt de frustrare, apoi mătură cu brațul biroul, împrăștiind prin toată camera hârtii, pixuri și tăvi.

Se întoarse și se uită la membrii uluiți ai echipei sale și îndreptă un deget spre ei.

— Omul acesta este un ucigaș cu sânge rece. Are doi copii în ghearele lui. Nu sunt morți. Refuz să cred că sunt morți. *Trebuie* să-i găsim. Și apoi se întoarse și plecă.

* * *

— Doamnă?

Cody vorbi încet, sperând ca liniștea lui să se transfere la superiorul său.

Nu era sigur că trebuia să fie aici, dar știa că nimeni altcineva nu-și va asuma riscul. Poate că știau mai bine. Poate că ar fi trebuit să lase totul baltă.

Dar, de fapt, poate că avea nevoie de cineva acum. Blunt părea mereu o stâncă, o insulă. Dar era și ea o ființă umană.

— Doamnă? spuse el din nou.

Blunt se întoarse spre el de la fereastra biroului.

— Nathan, spuse ea. Ce te aduce aici? O pistă importantă apărută în ultimele cinci minute?

— Nu, doamnă. Voiam doar să… M-am gândit să verific dacă ați… dacă sunteți…

— Asta îmi place la tine, Nathan. Faptul că ești direct. Zâmbi. Zâmbi și el ușurat.

— Rahat, spuse ea. M-am cam făcut de râs acolo, nu?

— Ei bine, nu aș spune asta. Doar că nu v-am văzut niciodată astfel. M-ați luat prin surprindere.

— Ei bine, nu-mi place să fiu prea previzibilă. Se opri. Nu. Îmi place să fiu previzibilă. Vreau ca tu și restul echipei să credeți că mereu voi fi o persoană pe care vă puteți baza să păstreze controlul și să facă treaba până la capăt. Nu cred că azi am făcut asta. De aceea mă gândesc serios să predau altcuiva acest caz.

Afirmația îl lovi pe Cody în plex.

— Doamnă, asta e… vreau să zic, nu puteți să…

— Poate că odată cu vârsta m-am înmuiat, nu știu. Cazul mă obsedează. Nu sunt obiectivă și asta înseamnă că nu îmi fac treaba eficient. Echipa merită pe cineva care este. Cele două fete merită asta.

Cody trase aer adânc în piept.

— Dacă pot să vorbesc sincer, doamnă, acele două fete au nevoie de cineva căruia îi *pasă.* Este

evident pentru mine și pentru toată echipa că vă pasă de acest caz mai mult decât orice. Ce trebuie să mai știți este și că hotărârea dumneavoastră este molipsitoare. Toți cei din acea sală de ședințe văd cum acționați și asta îi face să dorească să fie la fel de hotărâți, la fel de implicați. Ne amintește cât de importante sunt aceste două vieți. Dacă vreți să scoateți tot ce e mai bun din echipa dumneavoastră, trebuie să rămâneți.

Blunt coborî privirea reflectând, apoi îi zâmbi lui Cody.

— Ei bine, asta e o întorsătură pozitivă, nu? N-am crezut că o să văd ziua în care o să am parte de terapie comportamentală de la tine. Mereu am crezut că tu o să fii cel care va ajunge pe scaunul psihiatrului.

„Încă s-ar putea întâmpla", se gândi Cody.

— Bine, spuse Blunt. M-ai convins. Dar dacă ceilalți se vor plânge că le fac zile fripte, le poți spune să dea vina pe tine.

Cody zâmbi, dar nu se mișcă.

— Mai e ceva? întrebă ea.

— M-am gândit că… poate vreți o îmbrățișare?

Blunt făcu ochii mari.

— Du-te dracului, detectiv Cody. Unde te crezi aici, într-o nenorocită de comunitate de hipioți? Acum treci înapoi la treabă până nu te arunc prin ușa aia.

Cody se întoarse și plecă, cu un zâmbet triumfător pe chip.

30.

— Bună dimineața, fetelor!

Harriet intră în cameră emoționată ca o pasăre care se întoarce la cuib. Ținea în mâini o tavă cu cereale și suc. Ca întotdeauna, Malcolm stătea de

pază la ușă în timp ce ea se agita cu familia ei falsă.

— Rice Krispies azi. Și niște pâine prăjită. Și am și niște DVD-uri noi pentru voi. O să aduc unul mai târziu. Cum vi se pare?

Un film însemna mereu o recompensă. Televizorul nu era conectat la antenă. Daisy știa că asta era ca să nu afle ce se întâmpla în lumea exterioară.

— Grozav, spuse Daisy. O să fie drăguț să avem ceva nou la care să ne uităm.

Se întrebă dacă nu părea puțin prea entuziastă. Pentru o clipă, Harriet o privi bănuitor.

— Exact, spuse Harriet. Ei bine, luați și mâncați! Micul dejun este cea mai importantă masă a zilei.

Ieși agitată. Malcolm se mai uită câteva secunde la ele și plecă și el.

Daisy le duse pe celelalte fete la masă. Avea un nod în gât, pentru că știa că n-o să fie așa de simplu cum ar fi trebuit. Micul dejun n-ar trebui să fie un chin. Te așezi, mănânci și gata. Doar că n-o să fie așa, nu? O să fie exasperant și stresant. Totul era stresant acum.

Ridică bidonul cu lapte și turnă peste fiecare castron de cereale.

— Ia uite, spuse ea. Nu arată bine?

Poppy o privi nedumerită.

— E doar Rice Krispies.

Daisy se uită la ea, apoi se întoarse spre Ellie.

— Auzi, Ellie? Pocnetul, trosnetul și păcănitul? Vrei și niște suc? E bun și dulce.

Împinse paharul mai aproape de Ellie. Apoi luă o lingură și o puse în mâna lui Ellie.

— Gata. Ia și mănâncă acum. Sigur ești moartă de foame.

Poppy deja se ospăta cu spor. Băga în gură lingură după lingură de cereale.

— Te rog, îi spuse Daisy lui Ellie. Trebuie să mănânci. O să fii slăbită. O să te îmbolnăvești.

Deja…

Își dădu seama că plângea. Era prea greu. Era o responsabilitate mult prea mare. Viața nu ar trebui să fie atât de grea la zece ani.

Poppy se opri din mâncat. Se uita la Daisy cu gura deschisă, cu mâncarea mestecată rămasă pe limbă.

— Ce este? întrebă ea.

Daisy sări de pe scaun. Merse la perete și, ridicând mâinile, își sprijini fața de ele, așa cum făcea când se juca de-a v-ați ascunselea cu atâția ani în urmă. Când avea prieteni. Prieteni adevărați. Nu aceste două străine, aceste colege de celulă, acești copii care depind de ea ca să rămână în viață.

Voia să se joace de-a v-ați ascunselea. Voia să închidă ochii și să numere până la zece, și când se întorcea, ceilalți copii să dispară. Adulții să dispară. Casa să dispară. Să fie doar ea, în câmp deschis și va fugi și va fugi și va fugi, pentru că nu vor mai exista pereți care s-o oprească, nu vor mai fi oameni care s-o țină.

— Ce s-a întâmplat, Daisy?

Poppy, lângă ea, o trase de pulover.

Daisy se întoarse și o văzu pe Poppy tresărind.

— Nu mai pot să fac asta. Nu vă pot ajuta. O să murim toate aici.

Poppy clipi brusc înfricoșată.

— Nu spune asta.

— E adevărat. Tu nu mă ajuți. Te tot înfurii. Ea nu mănâncă. Ce ar trebui să fac? Cum aș putea să vă ajut dacă voi nu mă ajutați? Nu e drept.

Își acoperi din nou chipul cu brațele. Trupul începu să-i tremure în timp ce plângea încet.

Abia după o vreme observă că Poppy o trăgea din nou de pulover.

— Daisy! Daisy!

Se întoarse. Își trase nasul și privi cu ochii încețoșați.

— Ce e?

Poppy îi arătă cu degetul.

— Uite.

Daisy îi urmă privirea. Se șterse la ochi ca să vadă mai bine.

Era Ellie. Mânca.

La început, lingura se mișca cu încetinitorul de la castron la gură. Dar, pe măsură ce se reobișnuia, din ce în ce mai repede.

Daisy izbucni într-un râs isteric. Se apropie încet de Ellie și se așeză în fața ei. Ellie nici nu păru să observe. Se uita la masă în timp ce-și umplea gura cu mâncare.

Pentru mine, se gândi Daisy. Face asta pentru mine.

— Mulțumesc, spuse ea. Îți mulțumesc, Ellie.

31.

Apelul o luă pe Webley prin surprindere.

Era la birou, dar nu telefonul fix sună, ci mobilul. Îl scoase din buzunar și văzu că apelul este de la Parker.

Rahat.

Se gândi dacă să respingă apelul. Sau cel puțin să lase să intre mesageria vocală. Dar oamenii se uitau la ea.

Răspunse.

— Bună, spuse ea cu vocea plată, fără emoție.

— Bună. Eu sunt. A trecut ceva vreme de când nu ne-am văzut. *Eu sunt.* Ce deschidere prostească. Și „a trecut ceva de când nu ne-am văzut” e extrem de evident.

„Sunt furioasă”, se gândi ea. „Dar de fapt am toate drepturile să fiu”.

— Sunt de serviciu, Parker. Ce este?

— Eu… Speram să putem vorbi.

— Despre ce?

— Ei bine, despre noi. De-abia am vorbit de la Crăciun.

— Nu, nu am vorbit. Și a cui e vina?

— Eu… Erai supărată pe mine. M-am gândit că ar trebui să te las să te răcorești puțin.

„Să mă lase să mă răcoresc? De parcă e numai din vina mea?”

— Nu pot să vorbesc acum, Parker. Îți vine să crezi sau nu, am niște probleme serioase de rezolvat.

— Nu, înțeleg asta. Am sunat la un moment nepotrivit. Dar… mi-e tare dor de tine, Megan. Nu e la fel fără tine.

„Parker, de ce a trebuit să spui asta? De ce a trebuit să mă atingi la coarda sensibilă?”

— Nu știu ce vrei să spun. Privi în jur. Niciunul dintre colegii ei nu se uita direct la ea, dar știa că stăteau cu urechile ciulite.

— Spune că putem să ne întâlnim undeva ca să vorbim despre asta cum trebuie.

— Nu sunt sigură că este o idee bună.

— De ce nu? Ar strica să stăm de vorbă? A fost chiar așa de rău ce am făcut?

O întrebare bună. Fusese atât de rău? Nu se culcase cu altă femeie. Nu-i furase bani din cont. Nu o bătuse.

Deci, fusese așa de rău? Sau ea doar folosise prima scuză întâlnită în cale ca să pună capăt unei relații în care nu era cu adevărat fericită?

Da, depășise limita, dar oare nu fusese pur și simplu din cauza geloziei lui? Era ceva ce ea nu putea ierta?

— O să mă gândesc, spuse ea.

— Da? Serios?

— Așa am spus, nu? Uite, trebuie să mă întorc la treabă. Îți trimit mesaj.

— Bine. Grozav. Când?

— În curând, bine? Nu mă presa.

— Nu. Ai dreptate. Bine. Doar anunță-mă.

— Pa, Parker.

— Te iub…

Ea închise înainte să audă restul propoziției.

* * *

— Cody!

Se gândi că aproape toată lumea din clădire îi auzise numele strigat. Blunt n-ar avea nevoie de un megafon să controleze o mulțime.

Se ridică de la birou.

— Ar trebui să-ți iei un caiet, spuse Webley.

— De ce?

— Să-l bagi la spate în pantaloni înainte de chelfăneală.

Îi aruncă cea mai bună privire de „Nu e amuzant”, dar tot se întrebă de ce este chemat cu atâta hotărâre.

Când ajunse în biroul lui Blunt, o văzu și pe Grace Meade acolo. Ea îi zâmbi sfios.

Blunt nu irosi timpul cu amabilități.

— Spune-i, îi zise lui Grace.

— Ei bine, spuse Grace, m-am uitat în cazuri mai vechi cu copii dispăruți, încercând să găsesc vreo asemănare cu cele actuale. Până acum nu am avut mult noroc.

— Până acum? Ai găsit altul? Gândul îl îngrozi pe Cody.

Două sunt suficient de înfiorătoare.

— Nu sunt sigură, dar există o posibilitate. Nu urmează același șablon. Nu a fost în zonă, nu s-a intrat prin efracție și nu a fost noaptea.

Cody simți că îi scapă ceva.

— Deci…

— Duba albă. Un apelant anonim a spus că a văzut fata băgată cu forța într-o dubă albă.

— Despre ce caz vorbești, Grace?

— Daisy Agnew.

Numele îi era cunoscut lui Cody.

— Daisy Agnew! Asta a fost în urmă cu mai bine de doi ani, nu?

— Trei.

— Și a avut loc în North Wales, nu? Credeam că tatăl era suspectul principal.

— A fost. Părinții s-au despărțit, dar el voia ca Daisy să locuiască cu el. Când ea a dispărut, el a fost suspectul principal. Poliția din Wales a cercetat cazul, dar nu a putut găsi dovezi că el era vinovatul. Fata încă nu a fost găsită, dar toată lumea din comunitate a crezut că el a făcut-o. În final a trebuit să se mute.

— Și conducea o dubă albă?

— Da. Era zugrav.

Cody analiză informația și i se păru că îi lipsește substanța.

— Nu știu. Mi se pare o legătură slabă. În primul rând, este un mod de operare complet diferit. Și este o distanță uriașă de timp și spațiu. De ce să aștepți trei ani și apoi să îți muți ținta din Wales în Liverpool? Mai este și telefonul anonim. De ce un astfel de martor nu și-ar dezvălui identitatea? Asta, desigur, dacă nu a vrut să fie prins mințind despre rolul tatălui în răpire. Se uită la Grace. Doar nu sugerezi că tatăl lui Daisy Agnew ar putea fi responsabil și pentru ultimele răpiri, nu?

— Nu. În final a început o viață nouă în Spania și sunt sigură că nu ar fi greu de confirmat că este încă acolo. Dar dacă într-adevăr el nu a avut nimic de-a face cu dispariția fiicei sale? Dacă a fost alt șofer de dubă albă – același care le-a luat pe Poppy și Ellie? Daisy avea șapte ani la vremea dispariției – nu prea diferită de celelalte două.

Cody era încă sceptic, însă Blunt puse capăt obiecțiilor.

— Vreau să cercetăm pista asta, spuse ea. Trimite pe cineva acolo. Vorbește cu ofițerii de investigație și vorbiți din nou cu martorii. Mai ales, aflați povestea mamei. Dar, orice ați face, nu-i dați speranțe. Orice caz care implică un copil dispărut de trei ani este puțin probabil să se termine cu bine.

Cody se uită din nou la Grace.

— Adu-mi aminte detaliile.

— Daisy era la un picnic pe plajă cu mama ei și noul partener al mamei. S-a dus să se joace printre dunele de nisip cu o altă fetiță. Câteva minute mai târziu, adulții și-au dat seama că a doua fetiță s-a întors la familia ei, dar Daisy nu era cu ea. Atunci au început să se îngrijoreze. Au căutat o veșnicie printre dune, dar nici urmă de ea. Îmi aduc aminte că ceva asemănător mi s-a întâmplat și mie când eram mică: m-am suit pe niște dune de nisip și apoi m-am rătăcit. Am plâns de mama focului când nu mi-am mai văzut părinții. Lor nu li s-a părut mare lucru, dar mie…

Cody o întrerupse:

— Unde a fost asta mai exact?

— Cred că eram undeva în Cornwall. Noi…

— Nu tu. Daisy Agnew.

— Harlech. Are o plajă lungă și frumoasă. Sunt…

Cody se întoarse spre Blunt.

— Trebuie să plec, doamnă.

Blunt îl fixă cu privirea.

— Am mai văzut privirea asta, Cody. Ce este de data asta?

— Nu sunt sigur. E doar ceva ce trebuie să verific.

— În Harlech?

— Nu, doamnă. Mult mai aproape de casă.

32.

— Restaurantul acela drăguț de pe strada Dale? spuse Webley.

— Nu, răspunse Cody.

— Cel indian de pe Water Street?

— Nu te mai gândi la stomacul tău.

— Mi-ai spus că mă duci la unul dintre locurile mele preferate. Se întâmplă să îmi placă restaurantele acelea.

Erau în mașină, iar Cody conducea.

— Mai ghicește.

— Bine, spuse ea. John Lewis?

— Nu.

— Hotel Chocolat? Nu, stai, e din nou stomacul meu. Boodles?

— Nu.

— Un magazin de haine? O florărie? Un bar?

— Nu, nu și nu.

— Mă dau bătută. Spune-mi.

— Adică să stric surpriza?

Ea nu trebui să aștepte prea mult. Își dădu seama imediat ce Cody viră spre intrarea în tunelul Mersey.

— Of, la dracu', Cody. Te rog nu-mi spune că mergem să-l vedem pe Quigley din nou.

El se întoarse și zâmbi, îl plesni peste braț.

— De ce n-ai zis? Măcar îmi schimbam pantofii.

— Hei, eu sunt cel care a arătat ca după război data trecută. Tu nici măcar nu ți-ai întins rujul.

— Da, păi asta arată ce supereroină sunt, nu-i așa, de vreme ce eu sunt cea care l-a prins.

El o lăsă să-și verse năduful, în timp ce conducea prin tunelul către Wirral.

— Deci, de ce trebuie să vorbim iar cu Quigley? spuse Webley.

— Trebuie doar să verific ceva.

— Bun. Acum totul este limpede. Trebuie să începi să vorbești mai puțin, Cody. Mă înec în toate informațiile astea pe care mi le dai. Vorba lungă, sărăcia omului.

Altă pauză. Webley se decise să lanseze o contraofensivă.

— Tot vreau să te întreb asta de-o eternitate, spuse ea. Ce se întâmplă cu tine și Blunt?

El o privi.

— La ce te referi?

— Nu face pe prostul. E ceva între voi doi. O relație *specială.*

— Ce, crezi că mă culc cu șefa?

— Nu. Dar e ceva. Ea nu vorbește cu noi restul la fel cum vorbește cu tine. Și înainte să spui ceva, nu are nicio legătură cu gradul. Este ca atunci când eram la locul crimei McVitie. S-a uitat la tine de parcă amândoi știați un secret – de parcă ați fi masoni sau ceva. Și apoi când și-a pierdut controlul în sala de ședințe, niciunul dintre noi n-ar fi îndrăznit să se apropie de ea. Dar tu ai făcut-o. Știai că va vorbi cu tine.

— Asta pentru că am farmec, tact și diplomație.

— Și modestie. Nu uita de modestie. Serios, ce se întâmplă între voi doi?

Cody clătină din cap.

— Să fiu sincer, nu am idee.

— Haide, spune.

— Nu, serios. Nu încerc să evit întrebarea. Se poartă așa cu mine de când m-am înrolat. La început am crezut că era doar din cauza chestiilor prin care am trecut când eram sub acoperire, dar cred că este mai mult decât atât.

— De ce nu o întrebi?

— Glumești? Poate că mă înțeleg bine cu ea, dar nu sunt prost. Oricum, vorbind de relații…

Simți privirea furioasă a lui Webley.

— Ce vrea să însemne asta?

— Tu și Parker Penn. Care sunt ultimele vești?

— Numele lui nu este Penn și nu este nici Carr. Și nu știu la ce te referi.

— Ba da, știi. El a fost mai devreme, nu? La telefon.

— S-ar putea. Nu te privește. Se opri. Bine, el a fost.

— Ați reluat relația, deci?

— Momentan nu. Vrea să ne întâlnim. Să vorbim.

— Și te duci?

— Nu m-am hotărât. Crezi că ar trebui? De fapt, nu răspunde la asta. Nu te privește.

— Ei bine, de vreme ce ai întrebat – da, cred că ar trebui să te duci. E un tip simpatic, în ciuda numelui său ridicol. Puțin posesiv poate, dar cine nu ar fi gelos pe un tip ca mine?

Ea înțepeni în scaunul ei.

— Cody, știi ceva?

— Ce?

— Las-o baltă. Și sper să sfârșești din nou în mare.

33.

Cody bătu la ușa rulotei. Nu primi niciun răspuns.

— Gavin, noi suntem, din nou. Aceiași ofițeri de poliție cu care ai vorbit înainte.

— Plecați.

— Cam atât cu farmecul tău, îi șopti Webley lui Cody.

Cody încercă din nou.

— Gavin, vrei să deschizi, te rog? Vrem să îți mai punem câteva întrebări, atât.

— Nu știu nimic.

— Ei bine, atunci nu va dura prea mult, nu? Haide, Gavin. Nu plecăm până nu vorbești cu noi, așa că mai bine hai să terminăm odată.

Rulota se mișcă puțin în timp ce Quigley o traversă. Când descuie ușa, Cody se încordă așteptându-se să o ia din nou la goană pe coasta Wirral.

Dar Quigley deschise ușa și făcu un pas înapoi, lăsându-i pe Cody și Webley să intre.

Nimic nu se schimbase aici. Era încă un dezastru. Cody se strâmbă când simți un damf de grăsime de burgeri. Rămase în picioare, iar Quigley se așeză la locul lui și începu să tragă

dintr-un pai de plastic care ieșea dintr-o cutie de carton cu suc de coacăze negre.

Cody arătă spre o bucată de hârtie de pe perna de lângă Quigley. Avea doar câteva linii trasate pe ea acum – nimic recognoscibil.

— Desen nou?

Quigley încuviință. Își sorbi sucul în continuare.

— Ce-o să fie?

Îi luă ceva timp lui Quigley să dea drumul paiului. Când făcu asta, păru că își pierde suflul.

— Portul, spuse el. West Kirby.

— Când ai fost acolo?

— În dimineața asta. Cu trenul.

— Așa e. Îți place să călătorești de-a lungul coastei, nu-i așa?

Quigley se întoarse la cutia lui de suc, strângând puternic paiul cu buzele.

Cody se îndreptă spre dulapuri și arătă spre unul dintre desenele lipite acolo.

— Acesta este farul Leasowe, nu-i așa? Cred că seamănă destul de bine. Ce crezi, detectiv Webley?

Webley încuviință iute.

— Sigur că da. Ești un adevărat artist, nu-i așa, Gavin?

— Acum acesta… spuse Cody, deplasându-se de-a lungul desenelor, acesta îmi dă bătăi de cap. Când l-am văzut prima oară am presupus că trebuie să fie hotelul Leasowe Castle. Ai scris chiar *Castell* sub el, nu-i așa? Dar nu este Leasowe Castle, nu-i așa, Gavin?

Ochii lui Quigley se încrucișară puțin în timp ce încerca să se concentreze pe cutia de suc aflată la doar câțiva centimetri de fața lui. De parcă încerca să alunge restul lumii din câmpul lui vizual.

— Nu ai spus tu că îți place să călătorești distanțe destul de mari ca să vizitezi unele dintre aceste plaje? spuse Cody. Cred că ai menționat chiar că ai ajuns departe, în Wales. Am dreptate în privința asta, nu-i așa, Gavin?

Quigley trase tare și lung din pai, secând cutia zgomotos și strivind-o.

Cody arătă din nou spre cuvântul de sub desen.

— De unde ai luat ortografierea asta, Gavin? De pe un indicator de drum când ai fost acolo? Este cuvântul galez pentru castel. Și castelul însuși – cred că este castelul Harlech. Se opri. *Este* Harlech, nu-i așa?

Quigley continua să tragă aer din cutia goală. Webley i-o luă încet din strânsoare.

— E în ordine, Gavin. Poți să vorbești cu noi. Nu suntem aici să-ți facem rău, spuse ea.

— Când te-ai dus la Harlech, Gavin? întrebă Cody.

Quigley ridică din umeri.

— A fost în ultimele săptămâni? Cu câteva luni în urmă?

— Cu mult timp în urmă. Nu mai țin minte.

— Mult timp? Vrei să spui ani? Poate, cam cu trei ani în urmă?

Ochii lui Quigley licăriră spre Cody, apoi privirea îi coborî din nou.

— Gavin, spuse Cody, ai auzit vreodată numele Daisy Agnew?

Un tremurat îi cuprinse trupul lui Quigley.

— Daisy Agnew e o fetiță care a dispărut cu trei ani în urmă, continuă Cody. S-a întâmplat pe plaja din Harlech. Ai fost acolo, nu-i așa, Gavin? Ai fost acolo când s-a întâmplat.

Quigley o privi rugător pe Webley.

— N-am fost eu. N-am avut nimic de-a face cu asta.

— Gavin, tu ai luat-o pe Daisy Agnew? întrebă Cody. Ai dus-o departe de plajă, la fel cum ai încercat să faci cu Courtney câteva luni mai târziu?

Quigley o privi în continuare pe Webley.

— Inventează lucruri. Eu nu am luat nicio fată. Nu fac asta. Eu nu rănesc oameni. Oamenii mă rănesc pe *mine.* Mereu mă rănesc.

Lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji. Webley se uită la Cody, iar apoi înapoi la Quigley.

— Îți dai seama cum pare, nu-i așa, Gavin? spuse ea. Înțelegi de ce trebuie să-ți punem aceste întrebări? Cu trei ani în urmă a dispărut o fată, iar tu ai fost în același loc, în același timp. Șase luni mai târziu, ai fost prins ademenind altă fetiță într-o parcare din Leasowe. Și acum altă fetiță pe nume Poppy a fost luată din casa ei din Otterspool, la doar câteva străzi de casa familiei tale. Pare destul de suspect nu crezi?

Cody observă că Webley nu o menționase pe Ellie McVitie, deoarece în prezent nu existau dovezile unei conexiuni cu Quigley. Și el accepta că aceasta nu era singura lacună. Până acum nu găsiseră nimic care să sugereze că Quigley s-ar fi aflat aproape de casa mamei sale când a fost răpită Poppy. Și apoi mai erau intrările prin efracție: această epavă de om care stă aici chiar ar avea curajul și abilitățile necesare? Și cum rămâne cu duba albă? Quigley măcar conduce? În mod sigur nu are permis.

Dar Webley doar urma direcția lui Cody. Trebuia doar să continue să adauge presiune. Nu se poate ca toate astea să fie o simplă coincidență.

Quigley tremura. Arăta ca un animal încolțit.

— Nu am luat-o, spuse el. Încercam s-o ajut. Am crezut că s-a pierdut.

— Cine? spuse Cody. Daisy?

— Nu. Fata cealaltă. Courtney. Am crezut că nu-și găsește părinții. N-am vrut ca bărbatul să vină s-o răpească.

Cody și Webley se uitară unul la celălalt.

— Ce bărbat, Gavin?

— Bărbatul. Cel care a luat-o pe Daisy.

— Ce bărbat? Inventezi astea, Gavin? Nu tu ai luat-o pe Daisy?

— Nu. Jur. L-am văzut. V-am spus. Ea nu voia să meargă, dar el a obligat-o. A băgat-o în duba lui.

Și acesta era cuvântul. *Dubă.* Cei doi polițiști nu i-l menționaseră lui Quigley și nu apăruse la știri. De unde știa de dubă?

Cody se așeză lângă Webley.

— Vrei să spui că ai văzut când s-a întâmplat asta? Ai văzut un bărbat care a băgat-o pe Daisy Agnew în duba lui?

— Da. Ți-am spus. Am spus toate astea și înainte.

— Cum adică ai… Și atunci își dădu seama. Tu ai sunat! Tu ești apelantul anonim, nu-i așa?

Quigley încuviință.

— Am crezut că ar trebui să știți. Am crezut că așa e corect.

Cody era cuprins de entuziasm. Dacă ceea ce spunea Quigley era adevărat, atunci el nu era suspect. Dimpotrivă, era martor. El ar putea fi cea mai bună pistă pe care o au ca să-l prindă pe adevăratul făptaș.

Își scoase agenda și pixul.

— Gavin, povestește-mi despre ziua aceea. Ce s-a întâmplat mai exact?

— M-am dus la plaja Harlech. Mi-a luat mult timp să ajung acolo.

— Cât de mult?

— Cam cinci ore și jumătate. A trebuit să schimb trenul la Wolverhampton. Cody mâzgăli o notă să verifice mersul trenurilor.

— Te-ai dus și te-ai întors în aceeași zi?

— Nu. Am dormit pe plajă, între dune. Arătă spre un rucsac ponosit din colțul rulotei. Am cortul acolo.

— Bun. Și când ai văzut-o pe Daisy și pe bărbat?

— Ziua următoare, când mă întorceam acasă. M-am dus la toaletă în parcare. Când am ieșit, erau acolo.

— În regulă, Gavin. Te descurci bine. Ce s-a întâmplat atunci?

— Bărbatul o ținea pe fetiță de mână. Ea arăta în spatele ei, înapoi spre plajă. Cred că el îi spunea să se grăbească.

— N-o ținea în brațe?

— Nu. Mergea cu el, dar cred că s-a răzgândit. A început să plângă. Când bărbatul a deschis ușa din spate a dubei, a început să strige după mămica ei.

— Ai auzit-o spunând asta?

— Da. Era foarte supărată.

— Ce a făcut bărbatul?

— A ridicat-o și a împins-o în dubă. Ea țipa. Dar apoi el s-a aplecat în dubă. După aceea s-a făcut liniște.

— Ai văzut ce i-a făcut?

— Nu. Nu cred că a fost prea plăcut.

— Și apoi?

— A închis ușa dubei. Apoi s-a suit la volan și a plecat.

— Și tu ce ai făcut?

— M-am dus acasă.

— Te-ai dus acasă? Asta e tot?

Quigley clipi spre Cody ca și cum tocmai ar fi fost certat.

— N-am vrut să pierd trenul.

— N-ai spus nimănui ce ai văzut?

— Eu… Nu știam ce am văzut. Am crezut că era doar o fată care nu se purta frumos cu tatăl ei. N-am știut ce se întâmplase. Nu până mult mai târziu.

— Cât de târziu?

— Câteva zile. Am auzit la știri. Au spus că numele ei era Daisy Agnew și au descris cu ce era îmbrăcată. Mi-am dat seama că era aceeași fată.

— Și atunci te-ai decis să suni?

— Da.

— Ai sunat pe mobil?

— Nu. Nu am telefon mobil. Am folosit un telefon public.

— Unde a fost asta?

— Blackpool. M-am dus la plaja Blackpool, dar nu mi-a plăcut. Era prea aglomerat, prea zgomotos. Și am văzut și toate ziarele despre fata dispărută, așa că am sunat la poliție și le-am spus ce am văzut.

— Dar nu le-ai dat numele tău și nici nu le-ai spus unde te pot găsi?

Quigley lăsă capul în jos.

— Nu.

— De ce nu?

— Mi-a fost frică. Poliția pune multe întrebări. Nu voiam să mi se pună multe întrebări.

— Și ce le-ai spus?

— Le-am spus că am văzut-o pe Daisy cum era băgată într-o dubă albă de către un bărbat.

— Și asta e tot?

Quigley se gândi o secundă la asta.

— Le-am spus cu ce era îmbrăcat bărbatul.

— Și anume?

— Jeanși și un hanorac albastru. Atât mi-am amintit.

— Nu i-ai văzut fața?

— Nu.

Cody se lăsă pe spate, oftând exasperat. Singurul lor martor nu le spunea mai mult decât ce știau deja.

Preluă Webley.

— Spune-mi ce s-a întâmplat la șase luni după aceea. Când ai văzut fetița în Leasowe.

Quigley ridică din umeri.

— Am văzut-o. Era singură și părea supărată. Am crezut că se pierduse. Și apoi m-am gândit la omul rău cu duba și nu am vrut să i se întâmple și acestei fete același lucru. Eram îngrijorat pentru ea.

— Și te-ai dus la ea, așa e?

— Da. I-am spus că o voi ajuta să-și găsească părinții, iar ea m-a luat de mână și apoi… și apoi…

— Ai fost văzut și ai fost atacat.

Gura lui Quigley se strâmbă. Părea aproape să izbucnească în lacrimi.

— Și ăsta este singurul motiv pentru care te-ai dus la fată, ca s-o ajuți să-și regăsească familia?

— Da. Le-am spus asta, dar nu m-au crezut. Nimeni nu m-a crezut, nici măcar poliția.

— Și când poliția te-a interogat, nu le-ai spus de ce te temeai așa de tare pentru Courtney? Nu le-ai spus despre ce ai văzut în Harlech?

— N-am putut. Cum aș fi putut? Ar fi crezut că și atunci am fost eu. M-ar fi învinuit pentru tot. N-am spus nimănui despre asta. Numai vouă, acum. Asta înseamnă că o să am probleme? O să mă luați și o să mă închideți?

Webley se uită la Cody care spuse:

— Nu, Gavin, nu o să te închidem. Ne-ai spus despre asta acum. Ai făcut ce trebuia.

Cody se ridică de pe scaunul lui. Puse caietul deoparte.

— Acum o să te lăsăm în pace, Gavin. Îți mulțumesc că ai stat de vorbă cu noi.

Se îndreptă spre ușă cu Webley urmându-l îndeaproape.

— Vrei să vezi desenul meu? spuse Quigley.

Cody se uită la Webley. Se părea că și-au făcut un prieten, dar aveau de lucru în altă parte.

— Poate altă dată, Gavin, ce zici?

El se întoarse din nou spre ușă. Dădu să apese clanța.

— Are duba în el. Și fata.

Cody îngheță. Se întoarse încet spre Gavin.

— Ce?

— I-am desenat. A fost cu mult timp în urmă. M-am gândit doar… M-am gândit că poate ai vrea să vezi.

Cody deschise gura, dar Webley i-o luă înainte.

— Da. Ne-ar plăcea să-l vedem. Îl ai aici?

Cody începu și el să se uite la desenele de pe pereți, dar nu văzu nimic relevant.

Quigley se ridică. Se duse în dormitor. Se întoarse cu o mapă groasă de plastic sub braț. O puse pe masă, o desfăcu și începu să scoată teancuri de desene.

— E pe aici pe undeva, mormăi el. Nu acesta. Nici acesta. Aici! Ăsta e!

Cody luă foaia de hârtie de la el. O ținu astfel încât și el, și Webley să-l vadă bine. Se vedea spatele unei dube. La geamul din spate era chipul unei fetițe, cu lacrimi desenate pe obraji.

Dincolo de dubă, pe un deal, se afla castelul Harlech.

— Ai văzut asta? spuse Cody. Ai văzut-o pe fetiță plângând la fereastră când a plecat?

Quigley se foi pe scaun.

— Ei bine, nu. Atunci nu am văzut-o, dar m-am gândit că e în regulă s-o desenez așa. Artiștii au voie să facă asta.

Cody deja formulase următoarea întrebare. Puse degetul într-un anumit punct din desen și i-l arată lui Quigley.

— Plăcuța de înmatriculare, spuse el. Ai scris DOGGY[17] pe ea.

— Da.

— Asta scria pe ea? DOGGY?

Quigley se foi în continuare.

— Nu. Nu tocmai. Am desenat asta cam la o săptămână după ce bărbatul a luat-o pe Daisy. Nu-mi amintesc ce scria pe ea. Știu doar că avea legătură cu câinii.

— Gândește-te bine, Gavin. Ce vrei să spui când zici că avea o legătură cu câinii? Te referi la o rasă de câine sau poate la un câine celebru? La asta te referi?

Quigley își apăsă mâinile într-o parte a capului.

— Nu știu. Nu mai țin minte.

Cody oftă din nou. Un indiciu important însă criminalul părea extrem de aproape și totuși de neatins.

Dar poate că asta era suficient.

Trebuia să spere asta.

34.

— A intrat în dormitorul tău?

Daisy lăsă jos revista de benzi desenate pe care i-o citea lui Poppy. Stăteau amândouă întinse în pat. Ellie era la masă, privind o altă revistă. Daisy nu era sigură dacă dăduse măcar o pagină.

— Cine?

— Malcolm, spuse Poppy. Când te-a luat, a venit în dormitorul tău?

— Nu. De ce? A intrat în al tău?

— Da. Am crezut că era un monstru în camera mea. S-a furișat în casa noastră și mi-a pus ceva pe față care m-a adormit. Apoi m-a adus aici.

Era prima oară când Daisy auzea această poveste. Bănuise că povestea lui Poppy era asemănătoare cu a ei, dar se gândise că e mai bine să nu întrebe.

— Nu, nu a făcut așa cu mine. Eram pe o plajă.

— O plajă? Unde?

— Nu-mi amintesc. Cred că era Wales, dar nu sunt sigură.

— Erai cu mama și tatăl tău? N-au încercat să-l oprească?

— Atunci tatăl meu nu locuia cu noi, dar mama mea era acolo. Era cu noul ei prieten. Se tot alintau, așa că am început să mă joc cu altă fată. O chema Olivia.

— Și eu știu o Olivia.

— Da. E un nume frumos. Încă îmi amintesc cum arăta. Ne-am dus între dunele de nisip și ne-am jucat acolo mult timp. Dar apoi Olivia a plecat. A plecat, pur și simplu, și am rămas singură de tot.

— Te-ai speriat?

— La început, nu. Dar apoi am încercat să mă întorc la mama și nu am văzut-o nicăieri. Erau

mulți oameni pe plajă, dar nici urmă de mama. Apoi am început să plâng.

Amintirea aceea era încă atât de vie în mintea lui Daisy. În ciuda ororilor pe care le îndurase de atunci, încă avea frânturi de amintiri cu timpul petrecut printre dune, alergând și plângând și crezând că se pierduse pentru totdeauna. Uneori, mai ales în momentele ei triste, îi învinovățea pe mama și pe prietenul ei pentru ceea ce urmase.

— Ce s-a întâmplat apoi?

— Malcolm m-a găsit. Zâmbea și m-a făcut să mă simt mai bine. Mi s-a părut că arăta ca un urs de pluș, mare și prietenos. Mi-a spus: „Tu trebuie să fii Daisy". Și eu am spus da. Și apoi el a spus: „Eu lucrez în parcare. Mama și tatăl tău sunt acolo, te-au căutat peste tot. Să mergem să-i găsim?" Și apoi a întins mâna, iar eu i-am apucat-o și m-am dus cu el.

— N-ar trebui să pleci cu străini, spuse Poppy.

— Știu, răspunse ea. Știu.

Acum își dorea, desigur, să fi ascultat de sfatul acela cu care mama ei și învățătorii o băteau mereu la cap. Dar fusese atât de speriată, atât de supărată. Și apoi apăruse acest urs mare și uriaș de pluș, cu zâmbetul lui tâmp și care întinsese o labă uriașă în semn de prietenie. Îi știa și numele. Ce-ar fi putut să se întâmple?

Asta. Asta se întâmplase.

— M-ai mințit, nu-i așa? spune Poppy.

— Ce? Când?

— Când am venit aici. Mi-ai spus că ești aici de puțin timp. Nu e adevărat, nu-i așa? Ești aici de mult timp.

Daisy se uită la prietena ei. Acum nu mai putea minți.

— Da, sunt aici de mult timp.

Văzu cum ochii lui Poppy se umplură de lacrimi. Puse un braț peste umărul ei și o trase mai aproape.

— Dar nu pentru mult timp, adăugă ea. O să ieșim toate de aici în curând. Promit.

* * *

DVD-ul pe care Harriet îl alesese pentru ele era *Toy Story.* Daisy oftă ușurată când văzu ce era. Se temea că ar putea să fie *Mary Poppins* sau *Bambi* sau alte filme care tratau tema relațiilor de familie. Nu era sigură cum ar fi gestionat așa ceva celelalte două fete. *Toy Story* era mai mult despre prieteni și asta era în regulă. Era despre încercarea de a supraviețui în ciuda șanselor potrivnice, la fel cum făceau fetele din această cameră. Și, deși nu se râdea mult acum, cel puțin filmul distra pe toată lumea. Pentru puțin timp, ele își puteau uita problemele.

Pe scaunul ei, în fața televizorului, Daisy se gândi la conversația cu Poppy. Fusese riscant să îi spună de cât timp era captivă acolo, dar se bucură că o făcuse. Sinceritatea fusese eliberatoare. Și crezuse în propriul ei optimism când o rostise. Împreună, ele trei supraviețuiau. Poate că vor face asta destul timp încât cineva de afară să descopere unde erau și să le salveze. Vor învinge sorții potrivnici, la fel cum fac Woody și Buzz și prietenii lor.

Daisy se întoarse la dreapta ei. O văzu pe Poppy captivată de film, cu ochii mari. Nu zâmbea, dar nici nu părea tulburată.

Ellie li se alăturase mai devreme în tăcere, stând la o oarecare distanță în spate, dar dorind totuși să ia parte. Asta îi arăta lui Daisy că Ellie devenea mai conștientă de ce era în jur. Ezită să se întoarcă și să o verifice acum, de teamă să nu rupă vraja. Așa că așteptă distribuția, ultimul cântec. Și apoi se întoarse.

Și văzu că Ellie nu mai era acolo.

Ellie nu mai era pe scaunul ei pentru că se afla lângă șemineu. Avea în mână un creion roșu și desenase ceva mare pe tapet.

— O, nu spuse Daisy. Nu, nu, nu.

Sări de pe scaun. Alergă spre Ellie.

— Nu, Ellie!

Ellie se dădu înapoi, cu creionul strâns în mână. Daisy se uită la opera fetei, exprimată sub forma unei mări roșii. Nu încercă să înțeleagă ce vede. Acum mesajul era mai important. Era vandalism. Era devastare. Tot roșul acela era un semnal de alarmă, de pericol, de primejdie.

Tocmai când lucrurile păreau să meargă atât de bine.

Daisy îi smulse creionul lui Ellie și îl aruncă în cealaltă parte a camerei. O apucă pe Ellie strâns în brațe.

— De ce, Ellie? De ce ai făcut asta? De ce?

Era o întrebare inutilă. Știa că nu va primi vreun răspuns. Știa că trebuia să găsească o cale să repare asta.

O împinse la o parte pe Ellie, apoi alergă spre chiuvetă. Nu știa cât timp avea. Filmul se terminase, iar Harriet și Malcolm s-ar fi putut întoarce în orice clipă.

Porni robinetul, înmuie o cârpă, alergă înapoi la perete, începu să frece și să se roage în același timp.

Se rugă să funcționeze. Se rugă ca de acolo de sus cineva să fie măcar o dată de partea ei.

O parte din desen se șterse, dar nu tot. Nu destul. Daisy simți cum o cuprinde panica. Lacrimile îi înțepară ochii.

Se întoarse la chiuvetă. Văzu cum apa se făcu roz când stoarse cârpa.

O înmuie din nou și se întoarse la perete. Din nou frecă frenetic, dar acum tapetul începu să se ia. Stratul superior se înmuie și formă grămăjoare sub cârpă.

— Nu! plânse ea. Nu.

Continuă să frece, neștiind ce altceva să facă. Frecă până o duru brațul și nu mai văzu nimic printre lacrimi.

Se dădu la o parte, plângând.

Închise strâns ochii, forțând lacrimile să curgă. „Te rog, se gândi ea, te rog, fa ca peretele să arate în regulă acum. Te rog, fă-l să arate a ceva ce nu va observa nimeni”.

Dar apoi deschise ochii și văzu mizeria. N-ar putea fi mai evident de-atât. Rugăciunile ei nu fuseseră ascultate.

Celelalte fete se holbau la ea, așteptând să vadă ce va face în continuare, cum va repara asta. Probabil se gândesc că ea are mereu o soluție, că va ști exact ce să facă.

Dar nu știe. Nu are un plan.

Și se aud pași.

Pe scări…

Pe hol…

Lângă ușă…

35.

Se auziră zăvoarele. Poppy și Ellie continuau să se holbeze de parcă ar fi putut să o facă pe Daisy să se miște mai repede și să rezolve problema până nu era prea târziu.

Daisy nu se mișcă. Se uită cum se deschise ușa. Malcolm păși singur în cameră, cu placa de darts în mână. Zâmbea aparent entuziasmat de un nou joc.

Ochii îi fură atrași imediat de pata roșie și furioasă de pe perete. Zâmbetul i se ofili, iar umerii i se lăsară în jos. Lăsă placa și săgețile, închise ușa, apoi traversă camera. Păru să nu fi observat copiii când trecu pe lângă ei și ajunse la șemineu.

Daisy se uită la capul deformat al bărbatului, întrebându-se ce gânduri trec prin el și cum va reacționa. Deocamdată nu-i vedea ochii, nu-și putea da seama dacă deja se înceţoșaseră, semn al unei izbucniri violente.

— Cine a făcut asta? întrebă el.

Nu răspunse nimeni. Nimeni nu îndrăznea să vorbească.

Malcolm întoarse capul spre stânga și se uită în jos spre Ellie. Era limpede că avea bănuielile lui.

— Cine a făcut asta? o întrebă pe Ellie.

Spre cinstea ei, sau poate pur și simplu pentru că nu îi mai păsa de soarta ei, Ellie îl privi direct în ochi. Părea curios de neînfricată.

Malcolm strânse pumnii. Se întoarse spre Ellie. El era Goliat și ea era David, dar nu avea praștie, nu avea niciun fel de armă. Ar fi putut să o strivească într-o clipă.

Vocea lui răsună.

— Vreau să-mi spui cine a făcut asta.

Ellie rămase pe poziție. Era ca și cum aproape că s-ar fi resemnat cu soarta ei.

Malcolm întinse brațele. Puse palmele sale puternice pe umerii ei. Degetele lui erau atât de aproape de gâtul ei subțire și alb.

Trase aer adânc în piept.

— Am spus…

— Eu! Eu am fost.

Cuvintele ieșiră din gura lui Daisy. Văzu cum Poppy se uita la ea și deschisese gura să obiecteze, însă Daisy clătină violent din cap s-o întrerupă.

Malcolm îngheță, creierul lui afectat începu încet să înțeleagă acest eveniment neașteptat. Treptat se îndreptă de spate și își luă mâinile de pe Ellie. Apoi se întoarse cu fața spre Daisy.

— Tu, Daisy? Arătă spre coșul de fum din spatele lui. Tu ai făcut asta?

— Da

— De ce? De ce ai face așa ceva?

— Eu… M-am supărat. Am terminat de urmărit filmul și apoi am vrut să desenez. Dar Poppy și Ellie au luat toată hârtia, așa că mie nu mi-a mai rămas nimic. M-am pierdut cu firea.

Privirea ei se îndreptă spre Ellie. Nu era sigură, dar crezu că detectează o ușoară mișcare la ea, de

parcă ar fi vrut să intervină. Daisy îi făcu semn să nu.

— Știi ce înseamnă asta, nu-i așa, Daisy? spuse Malcolm. Știi că trebuie să te pedepsesc?

Daisy încuviință. Nu se aștepta la nimic mai puțin.

Malcolm se uită pe rând spre cele două fete.

— Voi două. Treceți în spatele draperiei. Trageți-o bine.

Poppy dădu să traverseze camera, dar apoi se opri între

Daisy și Malcolm.

— N-o poți pedepsi pe Daisy. N-a făcut nimic greșit. Ea…

Daisy văzu cum cuvintele lui Poppy îl lovesc pe Malcolm și pornesc în el un foc îngrozitor. Sări în fața ei și o îmbrățișă.

— E în regulă, îi șopti lui Poppy la ureche. E mai bine așa. O să fie bine, promit.

Poppy se uită la ea cu ochi umezi, dar Daisy o împinse ușor de la spate, grăbind-o să facă cum i se spusese.

Poppy se îndreptă spre comodă. Pe drum o luă pe Ellie, apoi trase draperia pe șină, ca să nu vadă ce va urma.

Daisy își aștepta soarta. Se uită cum Malcolm se apropie de ea cu cureaua în mână, dar nu încercă să fugă. El va face ce trebuie să facă și orice încercare de a împiedica asta nu va face decât să înrăutățească lucrurile pentru toate. Mai bine să-și ia porția și să se termine odată.

În timp ce o lovise cu cureaua, îi spusese lucruri. Îi spusese că făcea asta pentru că era iubită foarte mult și că iubirea adevărată necesita uneori o durere profundă. Îi spusese că spera că ea înțelegea. Îi spusese că asta va apropia și mai mult familia. Îi spusese că așa e mai bine.

Și în timp ce îi spusese toate astea, Daisy se gândea la desenul făcut de Ellie pe perete. O flacără roșie confuză, ca și când ceva ardea cu

ferocitate în mintea ei. La fel ca și cu țipetele mute. Trebuia să fie dat afară înainte să explodeze.

Și Daisy suportă supliciul numai pentru că știa că durerea pe care o simțea acum nici nu se compara cu cea prin care trecea Ellie.

* * *

Mai târziu, fetele veniră la ea.

La mult timp după ce Malcolm plecase, iar în cameră nu se auzea decât plânsul stins al lui Daisy, copilele traseră draperia șovăielnic și se strecurară în spatele lui Daisy.

Simți mai întâi atingerea lui Poppy. O mângâiere blândă pe mână.

Ea clipi, înlătură lacrimile și se forță să zâmbească încurajator.

— Ce a făcut? întrebă Poppy.

— E mai bine să nu știi, spuse Daisy.

— Te-a rănit. Rău.

— Da.

Poppy se întoarse spre Ellie, care stătea în spatele ei.

— Asta e vina *ta. Tu* ai făcut asta. Daisy tot încearcă să te ajute și tu nu faci decât să înrăutățești lucrurile. Te urăsc. Ești o… Ești o cățea!

— Poppy, nu, spuse Daisy. Ea nu înțelege. A trecut prin atâtea.

Se ridică cu greutate, tresărind de durere. Întinse brațele.

— Veniți aici, amândouă. Dați-mi o îmbrățișare.

Fetele veniră la ea și le îmbrățișă pe amândouă. Cele două schimbaseră lucrurile atât de mult. Felul în care Malcolm și Harriet îi descriseseră sosirea lui Poppy aproape o făcuse să pară incitantă. Uneori credea că prezența surorilor ar fi făcut viața aici mult mai suportabilă.

Acum credea opusul. Nu funcționa. Era mai bine când era singurul copil. Prezența lui Poppy și a lui Ellie aici adusese numai durere și frământare.

Mai mult ca niciodată, Daisy își dorea să meargă acasă.

Le trase pe fete mai aproape și începu să le cânte încet.

Cântecul din *Toy Story.*

You've Got a Friend in Me.

36.

Uneori îi venea greu să se desprindă de la slujbă.

Ca acum, de exemplu. Ar fi putut pleca acasă de mult. Înapoi la casa lui cea mică și la soția lui însărcinată, nu chiar atât de mică.

Dar acum familia Devlin avea nevoie de el mai mult decât ea. Aveau nevoie de cineva cu care să vorbească, să-și exprime sentimentele.

Putea să facă asta. Era un bun ascultător.

Cei doi Devlin băuseră mult. Maria aproape o sticlă întreagă de vin roșu. Părea să fi pierdut o cantitate echivalentă de fluide sub formă de lacrimi. Când nu mai suportase, se dusese în pat, legănându-se pe drum dintr-un perete în altul ca o minge de pinball.

Craig rămăsese la bere. O bere spaniolă, ieftină, care să-i năucească creierul, direct din sticlă. Se tot repeta, inclusiv cu invitatul la băutură. Oxo se gândi să scrie un bilet că nu vrea bere și să și-l lipească pe frunte.

Stăteau față în față la masa din bucătărie. Peste umărul lui Craig, Oxo vedea cum ceasul din bucătărie bătea mai departe, iar viața trecea.

— Nu mi-au plăcut niciodată polițaii, spuse Craig.

Oxo se gândi să răspundă că nici lui nu-i plăceau bețivii care insultă, dar se stăpâni. Ce îi face pe unii oameni să creadă că este în regulă să înjure în față un polițist?

— Dar, continuă Craig, tu m-ai făcut să mă răzgândesc. Toți polițaii ar trebui să fie ca tine. Mai luă o dușcă de bere. Cu tine putem să vorbim, spuse el. Maria și cu mine putem să vorbim cu tine. Și asta este important. Este important să vorbim.

— Da, spuse Oxo. Da, este.

— Crezi că e moartă?

Venise din senin. Direct și la obiect.

Ceea ce îl puse pe Oxo în încurcătură. Pentru că o asemenea întrebare directă merita un răspuns la fel de direct.

În plus, cerea și sinceritate și asta era problema. Pentru că da, statistic, Poppy Devlin era aproape sigur moartă. Acesta era adevărul.

Dar Oxo nu putea spune așa ceva. Nu putea să confirme ceea ce bărbatul din fața lui știa deja. Era suficient că deja se dizolva în propriile lacrimi.

Deveni brusc agnostic.

— Nu știu, spuse el. Sper că nu. Îmi place să cred că încă există speranță.

Craig ridică berea.

— Ești un tip de genul care vede jumătatea plină a paharului, nu? Trase o dușcă lungă și își șterse gura cu dosul palmei. Apoi se ridică de la masă, se uită spre hol și închise ușa de la bucătărie. Se lăsă înapoi pe scaun.

— Ca de la bărbat la bărbat, spuse el. Bine?

— Bine, spuse Oxo, nesigur unde o să ajungă cu asta.

— Un bărbat fură o copilă, da? Intră în casa ei și o fură direct din nenorocitul ei de pat. Da? Oxo nu spuse nimic. Există un motiv pentru asta. Trebuie să existe. Și mi-am stors creierii în căutarea lui. M-am gândit la toate motivele posibile. Și nu îmi vine în minte decât unul singur.

Și acum Oxo își dădu seama încotro se îndrepta discuția și își dori să se oprească.

— Bărbații fac astfel de lucruri, nu? spuse Craig. Fac lucruri oribile, dezgustătoare. Uneori

mi-e rușine că sunt bărbat. Știi ce spun? Uneori mi-e rușine de ce suntem capabili să facem. Femeilor. Copiilor.

— Craig, nu știm…

— Ba știți! Tu știi. Mai mult decât majoritatea. Știi ce le fac bărbații fetelor pe care le răpesc. Și știi ce? Mă sfâșie. Dumnezeu să mă apere că spun asta, dar… pot să-ți spun asta, nu? Pot să spun asta fără să mă judeci?

— Poți să spui.

— Uneori… uneori mă întreb dacă nu cumva ar fi mai bine dacă Poppy ar fi moartă.

Cuvintele fuseseră rostite, pentru că Craig simțise nevoia să le rostească. Ușurarea deschise zăgazul unei alte cascade de lacrimi.

— Vreau să zic, dacă alternativă este că trebuie să sufere, că are dureri, că își dorește să moară, atunci… Înțelegi? Înțelegi ce spun?

Craig îl apucă pe Oxo de antebrațși strânse cu putere.

— Nu pot să-i spun asta Mariei. Nu pot să spun că ar fi mai bine dacă singura noastră fiică nu se mai întoarce niciodată. Cum pot să spun asta? Dar asta simt. Lăsă sticla jos și apoi începu să-și lovească tâmplele cu pumnii. Vocea îi devenea pițigăiată.

— Nu reușesc să-mi scot imaginile din minte. Nu pot să nu văd ce îi face tipul acesta fiicei mele. Și mă ucide. Mă ucide.

Oxo se ridică de pe scaun. Ocoli masa. Își puse brațele în jurul acestui om și îl ținu strâns până când se opri din plâns.

37.

— E numai vina ta.

Erau vorbele lui Webley, care stătea lângă Cody, într-o mașină a poliției fără însemne, în drum spre

Childwall.

— Ce este?

— Asta! Misiunea de verificat dube. În primul rând, tipul cu duba albă nu este specia mea preferată și în ultimele două zile nu am făcut altceva decât să ne uităm după dube și să discutăm cu proprietarii lor. M-am săturat.

— Și de ce e vina mea asta?

— Ai uitat mica ta glumă cu Blunt? „Avem o pistă", ai spus. „O pistă de câini".

Pe chipul lui Cody apăru un zâmbet.

— A, da. Așa am zis, nu?

— Da, așa ai zis. Și nu cred că Blunt a văzut partea amuzantă. Și acum suntem blocați cu treaba asta nenorocită.

— Ar fi putut să fie mai rău. Dacă n-ar fi fost ideea mea să vorbim cu Quigley, am fi putut să verificăm toate dubele albe posibile.

Webley se cufundă în tăcere. Era adevărat că cercetările se restrânseseră, însă Cody nu putea să-și asume toate meritele. Grace Meade, de exemplu, merita niște recunoaștere. Extrăsese din baza de date a înregistrării vehiculelor intrări pentru toate dubele albe de mărime medie înregistrate în zona Merseyside. Apoi scrisese un cod pentru a alege toate mașinile cu numere de înmatriculare care ar fi putut avea vreo legătură cu cuvântul *CĂȚEL,* ceea ce în mod natural implicase multă intuiție și creativitate. Termenii de căutare pe care i-a folosit au inclus *CĂȚEL,* desigur, dar și *CÂINE, CȚL* și orice altceva i-a venit în minte, precum *HAM, HAȚ, COADĂ, K9* și chiar *MRR.*

— Tot e o listă al naibii de lungă de dube de verificat, spuse Webley, și asta doar în Merseyside. Dacă tipul nu locuiește prin părțile astea? Ar putea să locuiască în Harlech sau undeva între Harlech și aici sau în oricare altă parte a țării, la naiba. Nici măcar nu știm sigur dacă tipul care a luat-o pe Daisy este același tip care le-a luat pe Poppy și Ellie.

— Deci, spuse Cody, urmărind această pistă cu câinele, vrei să spui că ne învârtim în jurul cozii?

Webley îi aruncă o privire care îi dădu de înțeles că nu era impresionată de gluma lui proastă.

— Sau, altfel spus, continuă Cody fără rețineri, s-ar putea să lătrăm la poarta greșită aici.

Webley clătină încet din cap dezamăgită.

— Ai terminat?

Cody se gândi o secundă.

— N-am spus încă nimic despre făcut săpături. Nu eram tocmai sigur cum să-i fac intrarea.

— Ei bine, nici măcar să nu încerci. Dacă poți să fii serios măcar un minut, te-ai gândit în câte feluri posibile o plăcuță de înmatriculare ar putea avea vreo legătură cu câinii?

— De fapt, nu, nu e ceva care mă ține treaz noaptea.

— Și asta presupunând că mintea lui Quigley funcționează ca a noastră. Hei, tipul nici măcar nu știe să scrie corect. Din câte știm, pe plăcuța de înmatriculare ar fi putut să scrie *P-I-S-I.* Și mai sunt și tot felul de idioți care folosesc coperte negre pe plăcuțe ca să facă o literă să semene cu alta. Dacă este unul dintre ei, nu avem nicio speranță să-l găsim.

Cody o privi.

— Ești bine? Pari un pic…

— Un pic ce? se răsti ea.

— Un pic ieșită din fire.

— Asta pentru că sunt.

— Vrei să vorbești despre asta?

— Nu.

— Bine.

— Da, spuse ea.

— Da, ce?

— Da, vreau să vorbesc despre asta. Am făcut ceva și acum nu sunt sigură că ar fi trebuit să o fac.

— Ce-ai făcut?

— Am fost de acord cu ceva.

— Bun. Vrei să dezvolți?

Webley ezită.

— E vorba despre Parker. Mi-a telefonat din nou. Încă vrea să discutăm față în față. Așa că am fost de acord.

— Păi… bine. Este un început bun.

— Este?

— Da. Știi că este. Altfel n-ai fi fost de acord.

— Nu sunt așa de sigură. Uneori accept lucruri pe care nu ar trebui să le accept, doar ca să fie ceilalți fericiți. Este cel mai mare defect al meu.

— Ei bine, n-aș spune că este *cel mai mare* defect al tău…

— Taci, Cody. Nu ajuți.

— Scuze. Bine, acum vorbesc serios. Ce plan ai?

— Plan? La ce te referi?

— Vreau să zic cum te situezi? La ce rezultat vrei să ajungi? Ea se holbă la el.

— Poziție de negociere? Rezultate? Cody, despre ce vorbești? Am o discuție prietenească cu fostul meu logodnic, nu particip la un summit G8.

— Bine. O să zic altfel. Îl vrei înapoi?

Webley se uită pe geam câteva secunde.

— Nu știu.

— Nu știi? De ce nu știi?

— Eu… nu știu de ce nu știu. Poate că nu mi-e atât de dor de el pe cât am crezut. Poate că mă bucur de independență. Poate că aș putea obține o ofertă mai bună.

— O fi posibil? întrebă Cody.

Webley îi aruncă o privire rece. O irita că, din nou, el nu o lua în serios. O irita și mai mult că nu se gândise niciodată la ideea că o „ofertă mai bună” ar putea veni chiar din partea lui Cody, pentru că în mod sigur ea nu și-ar dori asta. Sigur nu.

Cody păru să simtă că se juca cu moartea – atât de mult, încât nu mai riscă o glumă despre a sta în cotețul câinelui.

— Nu crezi că ar trebui să iei o decizie despre toate astea înainte să te întâlnești cu el? spuse el.

— Am luat o sută de decizii de la ultimul lui telefon, fiecare diferită de cealaltă. Problema este că nu știu ce vreau. Cred că vreau să aud mai întâi ce are el de spus. Dacă e un nenorocit, plec.

— Și dacă nu?

„Bună întrebare", se gândi ea. „Dacă este fermecător? Dacă e încântător? Dacă este toate lucrurile care m-au făcut să vreau să devin logodnica lui de la bun început?"

— Va trebui să așteptăm și să vedem, spuse ea.

— Dacă – și încerc doar să te fac să iei în calcul toate posibilitățile – dar dacă te cere din nou de soție?

— Nu va face asta.

— Dar dacă o face? Dacă se lasă într-un genunchi, cu tot tacâmul – inelul și toate cele?

— N-o să facă asta. Nu m-ar lua așa pe nepregătite. Nu după chestiile prin care am trecut. Nu ar vrea să riște rușinea de a fi refuzat.

— Dacă spui tu.

— Așa spun.

Cody tăcu din nou. Dar numai pentru puțină vreme.

— Unde este întâlnirea?

— Nu-ți spun. O să apari numai ca să te bucuri de spectacol. Probabil chiar o vei întrerupe.

— Bine atunci. Când este?

Ea se hotărî că nu era o informație sensibilă.

— Vineri.

— Vineri? Înțeleg. Cine a ales ziua?

— Parker. De ce întrebi?

Îi studie chipul lui Cody și văzu cât îi era de greu să nu zâmbească.

— Ce e? Ce te-a apucat?

— Vineri. Știi ce zi este, nu?

— Da, este ziua dinainte de sâmbătă. Cody, ce tot…

— Ziua îndrăgostiților. Vineri este Ziua îndrăgostiților. O zi specială pentru toate cuplurile îndrăgostite.

Webley rămase cu gura căscată. Se holbă la Cody în timp ce el savura momentul.

— Of, la dracu', spuse ea.

38.

Lui Malcolm nu-i plăcea când oamenii veneau la ușa lui. Erau intruși, și nu erau bine-veniți. Nu aduceau niciodată vești bune. De obicei, doar încercau să vândă ceva, sau să ceară donații. El nu dona, se temea că se va răspândi vestea despre natura lui generoasă și hoarde de binefăcători ar apărea din toate părțile să-l deranjeze.

Deschise ușa, doar câțiva centimetri. Mai mult ar părea prea primitor.

În pragul lui se aflau un bărbat și o femeie. Tineri, modern îmbrăcați. Cu aspect oficial.

— Malcolm Benson? spuse bărbatul.

Lui Malcolm nu îi plăcea când oamenii îi știau numele. Asta implica faptul că au și alte informații despre el și lui Malcolm îi plăcea să-și păstreze viața privată. De asemenea, nu-i plăcea nici felul în care femeia nu-și putea dezlipi privirea de pe rana lui de la cap, cățeaua neobrăzată.

— Da? spuse el.

Tânărul ridică un portofel mic, negru. Conținea un fel de insignă, plus o legitimație cu fotografia lui.

— Poliția, spuse bărbatul. Sunt detectiv sergent Cody, iar aceasta este detectivul ofițer Webley. Avem câteva întrebări. Putem intra?

Gura lui Malcolm se contractă. Nu-i venise niciodată poliția la ușă și acum îl îngrijora că erau aici. Făcuse, oare, vreo greșeală? Lăsase vreun indiciu la una dintre case?

Și cu toate astea, aceștia doi nu păreau extrem de îngrijorați în privința lui. Dacă chiar l-ar fi bănuit de răpire sau crimă, nu ar fi fost mai duri? Nu i-ar fi pus deja cătușele?

— Despre ce este vorba? întrebă el.

— Doar rutină. Vorbim cu mulți oameni despre un caz pe care îl cercetăm. Numele dumitale a apărut pe o listă, atâta tot.

Malcolm se relaxă puțin. Rutină, asta a spus. Rutina nu este nimic îngrijorător. Este doar o coincidență.

Dar el chiar nu îi voia cotrobăind în casa lui. Nu credea că lăsase nimic la vedere care să-l dea de gol, dar nu putea fi sigur. Pusese deoparte albumul fotografic? Era vreo haină de copil prin preajmă? Harriet călcase mai devreme. Acele DVD-uri de familie erau încă pe bibliotecă?

Harriet apăru lângă el.

— Ce este, Malcolm? Cine sunt acești oameni?

„Pleacă”, se gândi el. „Te iubesc mult, Harriet, dar uneori poți să spui lucruri nepotrivite”.

— E în regulă, spuse el. Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Se întoarse din nou spre ofițeri. Coborî vocea într-o șoaptă conspirativă.

— Soția mea suferă cu nervii. Putem să facem asta altă dată? Poate când e plecată la cumpărături?

— Chiar nu va lua mai mult de câteva minute, spuse Cody. Promit că nu vom supăra pe nimeni.

Malcolm își dădu seama că nu se lăsau alungați și că, dacă ar fi refuzat să coopereze, asta nu-i va face decât să fie bănuitori. Dar cum să se asigure că e sigur să-i invite înăuntru?

— Uite, nu vreau să fac pe amuzantul, sau ceva, dar am auzit multe povești despre tâlhari care apar și jefuiesc oameni. Și dacă nu vă deranjează să spun asta, păreți cam tânăr pentru un detectiv sergent. Vă deranjează dacă mă mai uit o dată la legitimația dumneavoastră?

Cody căută portofelul din nou în buzunar, îl deschise și i-l dădu.

Malcolm făcu ochii mici spre legitimație.

— Îmi trebuie ochelarii. Așteptați puțin.

Când se întoarse, îi aruncă lui Harriet o privire avertizând-o să nu-i pună la îndoială acțiunile sau să facă ceva prostesc. Apoi intră în casă, cu portofelul încă în mână.

Ochii lui scanară holul. Nimic suspect aici.

Făcu la fel în sufragerie. Niciun obiect de-al copiilor aici, niciun indiciu că erau în casă.

Mai trebuia să facă un singur lucru.

Se îndreptă spre televizor. Se aplecă peste marginea de sus să privească în spatele lui. Nu trebuise să folosească dispozitivul de multă vreme.

Era un comutator, înșurubat în raftul de lemn pe care stătea televizorul.

Întinse mâna în spatele televizorului. Apăsă comutatorul…

* * *

Dormitorul se cufundă în întuneric.

Sau aproape întuneric. Pe perete licărea o luminiță roșie la fiecare câteva secunde.

— Ce s-a întâmplat? strigă Poppy.

— Liniște! spuse Daisy. Vino aici, la pat.

— Nu te văd. Nu văd pe unde calc.

— Urmează sunetul vocii mele. Sunt chiar aici. Mergi încet, ca să nu te lovești de ceva. Continuă să mergi.

— Daisy, nu pot să…

— Suntem chiar aici. Întinde mâinile.

Daisy întinse mâinile. O atinse pe Poppy.

— Asta e. Vino aici. Stai pe pat. Cuibărește-te lângă mine.

Își puse brațele în jurul fetelor speriate, aflate de-o parte și de alta.

— Ce s-a întâmplat? întrebă iar Poppy. De ce s-a făcut întuneric?

— Vezi luminița aia roșie? Asta înseamnă că e Timpul Tăcerii, spuse Daisy.

— Timpul Tăcerii? Ce e asta?

— Înseamnă că trebuie să fim foarte, foarte tăcute. S-a făcut întuneric ca să nu ne mișcăm pe aici. Este foarte important să nu scoatem niciun sunet. Altfel vom fi pedepsite. Vom fi pedepsite foarte rău.

— Cum ai fost tu înainte?

— Da.

— De ce? De ce trebuie să păstrăm liniștea?

— Așa trebuie, pur și simplu. Nu va dura mult. Nu mai vorbi și stai aici, lângă mine.

Ea nu le dădu o explicație completă. Nu voia să fie tentate să atragă atenția asupra prezenței lor. Știa, totuși, că în casă se aflau străini.

39.

— E frumos aici, la dumneavoastră, spuse Cody.

Nu credea asta cu adevărat. Da, sufrageria era foarte ordonată și curată, dar decorul și mobila erau puțin prea demodate pentru gustul lui. Lucruri pe care le-ar putea avea mama și tatăl lui. Oricum, nu strica să fie prietenos.

Continuă conversația.

— Doar voi doi locuiți aici?

— Da, spuse Malcolm. Doar eu și Harriet.

— Copiii au zburat din cuib, deci?

— Nu. N-am avut niciodată copii. Nu ne-am dorit niciodată.

Cody încuviință.

— Bun. Ei bine, nu vrem să vă răpim mai mult timp decât e necesar. După cum am spus, facem niște cercetări de rutină. Își scoase din buzunar caietul de notițe.

— După datele noastre, sunteți proprietarul unei dube Ford, numărul de înmatriculare… Deschise caietul, găsi informația de care avea nevoie și citi numărul cu voce tare.

— Da, spuse Malcolm. Da, așa este. Scuze, am încălcat legea? Am trecut pe roșu sau ceva? Pentru că nu am primit nicio scrisoare în privința asta.

Cody zâmbi.

— Nimic de genul acesta. De fapt, detectivul Webley și cu mine suntem de la Echipa de Investigații Criminale. Investigăm niște infracțiuni foarte serioase, care implică posibil o dubă ca a dumneavoastră. Tot ce facem acum este să parcurgem lista noastră, eliminând oameni acolo unde putem. Sunt sigur că nu aveți de ce să vă îngrijorați.

Malcolm încuviință. După modelul soțului, și Harriet făcu la fel.

Amândoi păreau emoționați, dar Cody le înțelegea neliniștea. Păreau doi oameni cărora le plăceau liniștea și pacea lor. Simplul fapt că nu au vrut copii indica acest lucru. Probabil preferau să stea singuri în fața televizorului, cu papucii în picioare și cănile lor de cacao, fără să fie deranjați de lumea exterioară. Ultimul lucru pe care și-l doreau era ca doi polițai de la divizia Investigații Criminale să le aducă în casa lor extrem de ordonată realitatea morții, a distrugerii și a haosului.

— Ne puteți spune de ce dețineți o dubă? spuse Webley. Malcolm păru încurcat de întrebare.

— Ce vreau să spun este, spuse Webley, de ce o dubă și nu o mașină normală? Este din cauza afacerii dumneavoastră?

— O, spuse Malcolm. Da. Sunt instalator. Nu mă ocup prea des cu asta acum, dar încă am duba.

— V-ați pensionat?

— Într-un fel. Arătă spre craniul său lovit. Am avut un accident.

— Înțeleg. Conduceți mult duba?

— Nu prea mult. Avem și un Renault Clio. Acum o folosim pe aceea mai des.

— Și când a fost ultima oară când ați folosit duba?

Malcolm își frecă bărbia.

— Ooo, trebuie să fi fost imediat după Crăciun. Am dus pomul de Crăciun la reciclat, plus alte

gunoaie.

— Dar de atunci, nu?

— Nu cred. Am însă o lucrare pentru o încălzire centrală în Toxteth săptămâna viitoare.

Cody își luă niște notițe. Bărbatul nu părea prea promițător. Dacă Benson era omul lor, părea puțin probabil să spună o asemenea minciună evidentă. Ar fi fost nevoie numai de o relatare a unui vecin care să spună că mergea cu duba și toată povestea lui s-ar fi făcut fărâme.

— Ați fost vreodată în Harlech, domnule Benson? întrebă Webley.

Malcolm clipi.

— Harlech? Adică Harlech în Wales?

— Da.

— Ei bine, da. Am fost acolo. Dar cu mult timp în urmă.

— Cât de mult?

— Ani de zile. Se uită la soția lui. Nu cred că am fost vreodată acolo împreună, nu, iubire?

Harriet negă din cap.

— Așadar, spuse Malcolm, trebuie să fi trecut cel puțin treizeci de ani de când n-am mai fost acolo.

— Și de atunci, deloc? Sigur nu în ultimii cinci ani?

— Nu, sunt sigur de asta. Acum tindem să ne facem vacanțele în Anglia. Ne place în Cornwall și în Devon.

Cody își închise caietul.

— Bun. Cred că pentru moment este suficient. Văzu ușurarea de pe chipurile celor doi, iar apoi adăugă: Am dori să vedem puțin duba, dacă este în regulă.

— Duba? spuse Malcolm. Vreți s-o vedeți?

— Da. Este o problemă?

— Nu. Este în garaj. Doar că… trebuie doar să îmi găsesc cheile. El plecă și se duse la etaj.

Cody se legănă pe picioare, schimbă priviri cu Webley, îi zâmbi doamnei Benson.

— Lucrați, doamnă Benson? întrebă el.

— Eu? Nu. Nu acum. Am fost asistentă, dar a trebuit să renunț. Probleme de sănătate.

— Înțeleg, spuse Cody. Se întrebă dacă își întâlnise soțul în spital când avusese problema la cap, dar nu spuse asta.

Malcolm apăru din nou, cu cheile în mână.

— Le-am găsit. N-am avut nevoie de ele de ceva timp. Mergem afară?

Îi conduse afară pe aleea din față, apoi spre garaj. Se aplecă, apucă levierul și ridică ușa de la garaj.

Acolo se afla o dubă. Avea și plăcuța de înmatriculare potrivită, numărul terminându-se cu cele trei litere, „CUȚ”.

Era o singură problemă.

Era neagră.

Cody intră în garaj, apoi dădu ocol dubei. Pe laturi avea o siglă aurie cu „M Benson, Instalații și încălzire”, urmată de un număr de telefon.

Cody se uită mai de aproape la vopsea. Avea urme vizibile de învechire, inclusiv mai multe zgârieturi și îndoituri. În mod sigur nu fusese vopsită recent, ca să acopere.

— Îmi pare rău, domnule Benson, dar datele noastre arată că duba cu acest număr de înmatriculare este albă, spuse el.

— A, spuse Malcolm. Da. A fost albă. Am vopsit-o. Mi se pare că arată mai elegant așa.

— Când a fost asta?

— Ooo, cam cu patru ani în urmă. Cred că încă am factura în casă, dacă vreți să mă duc s-o caut.

— Nu, este în regulă, spuse Cody. Știți că ar trebui să informați DVLA[8] când vă schimbați culoarea vehiculului, nu?

— Da? Îmi pare rău, nu știam asta. Nimeni nu mi-a spus. Cody ieși din garaj. Se mai uită o dată la dubă. Oftă.

„Încă un drum degeaba”, se gândi el. „Dacă într-adevăr o dubă a fost folosită pentru răpiri, în mod

sigur nu a fost aceasta”.

40.

Cei doi Bensoni stătură câteva minute bune în fața ușii, încurajându-se că totul revenise la normal. Dar când se retraseră încă o dată în sufrageria lor, Malcolm își dădu seama că Harriet era încă temătoare.

— O, Malcolm! spuse ea. Poliția.

— Stai calmă, îi spuse el. Nu ai motive să te îngrijorezi. Au plecat acum, da?

— Da, dar… dar de ce ar veni aici de la bun început? Știu despre noi? Despre fete?

Malcolm o luă în brațe.

— Taci acum. Nu știu nimic. I-ai auzit. Este duba. Se uită la dube. Probabil se uită la sute de dube. Poate chiar mii.

— Da, dar de ce? Asta nu înseamnă că ai fost văzut?

Malcolm clătină din cap.

— Dacă ar fi știut ceva, ar fi percheziționat casa, nu? Orbecăie pe întuneric acum. Sincer, draga mea, este doar o coincidență. Nu se vor mai întoarce.

— Dacă ești sigur.

— Sunt.

Dar, de fapt, nu era. Bănuia că poliția știa mult mai multe decât spunea și asta îl îngrijora.

— Copiii s-au purtat bine, spuse Harriet.

— Da. Da, așa e. Poate că ar trebui să le lăsăm să se uite la încă un DVD drept recompensă. Ce-ar fi să le scoți încă unul?

— Da. Bine. Și apoi pui ibricul la fiert. Poți să oprești acum Timpul Tăcerii?

Încuviință. Harriet plecă, iar el se duse la televizor și găsi comutatorul ascuns în spatele lui. Își dădu seama atunci că nu le explicase Timpul

Tăcerii lui Poppy și lui Ellie. Trecuse multă vreme de când cineva avusese voie să intre în casă, așa că necesitatea informării lor pur și simplu nu-i trecuse prin cap. Daisy trebuie să le fi spus celorlalte ce se întâmpla, pentru că n-au scos niciun sunet.

Nu voia să se gândească la consecințe dacă ar fi încălcat această regulă.

* * *

Luminile se aprinseră la loc. Lumina roșie de avertizare nu mai clipea la ele.

Daisy răsuflă ușurată. Îi fusese atât de teamă că una dintre fete va face zgomot. Le luă în brațe nu doar ca să le consoleze, dar și să le strunească.

— Putem să vorbim acum? șopti Poppy.

Daisy zâmbi.

— Da, desigur. Totul s-a terminat, spuse ea pe un ton normal.

Lăsă brațele jos de pe umerii copiilor. Poppy se dădu jos din pat și se întoarse cu fața spre Daisy.

— Am auzit voci, spuse ea. La parter. Erau voci.

Daisy știa că nu are rost să nege.

— Da. Au avut musafiri.

— Ce musafiri? Cine erau?

— Nu știu. Ar fi putut fi oricine.

— Dar de ce a trebuit să păstrăm liniștea? Dacă am face zgomot când sunt musafiri? Ar veni la etaj? Ne-ar găsi? Ne-ar duce înapoi acasă?

Daisy se întrebase și ea asta. Existaseră doar câteva ocazii în ultimii trei ani când a trecut prin Timpul Tăcerii și de fiecare dată se întrebase ce să facă.

Auzise vocile. Privise în întuneric și încercase să și-i imagineze pe cei care vorbeau. Pusese urechea la podea încercând să le înțeleagă vorbele, să își dea seama dacă sunt oameni care ar putea fi suficient de curajoși încât să intervină.

Încercase să-și imagineze ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi tropăit sau ar fi lovit ușa și ar fi strigat după ajutor. Își imaginase că vizitatorii i-ar fi sfidat pe Bensoni și i-ar fi sărit imediat în ajutor,

spărgând ușa și luând-o în brațe. Își imaginase lacrimile de bucurie și ușurare și extazul ce ar fi urmat reîntâlnirii cu părinții ei.

Dar mereu gândurile negre îi înăbușiseră optimismul. Îi spuneau altceva: vizitatorii erau păcăliți cu o minciună simplă și plecau din casă fără să afle nimic. Și apoi îi vorbeau despre ce ar fi urmat cu siguranță: zăvoarele trase din nou și apariția lui Malcolm, mai furios și mai dezechilibrat ca niciodată.

Și când îi treceau prin minte acele imagini, Daisy mereu se resemna și recurgea la calea sigură. Rămânea încremenită și tăcută, așteptând sfârșitul îngrozitor al despărțirilor și închiderea ușii de la intrare, în urma a ceea ce ar fi putut fi singura ei speranță de libertate. Și, zile la rând după aceea, se întreba ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi acționat diferit și asta îi răsucea cuțitul în rană.

Așa că acum se uită în ochii strălucitori ai lui Poppy și știu că nu putea permite ca aceasta să sufere de pe urma acestor decizii. Ar fi fost nedrept să-i dea această putere.

— Nu, spuse ea. Nu te-ar duce înapoi acasă. Malcolm și Harriet nu ar permite asta. Și, dacă încâlci vreodată regulile din Timpul Tăcerii, se vor înfuria atât de tare, încât o să-ți taie picioarele ca să nu fugi niciodată.

Văzu cum focul din ochii lui Poppy pieri și fu înlocuit de cenușiul de plumb al disperării și subjugării.

Iar Daisy se urî pe sine pentru ce făcuse.

41.

Cody începu să creadă că Webley avea dreptate că alergau după cai verzi pe pereți. Ideea de a verifica dubele din zonă nu părea să-i conducă

nicăieri și s-ar putea chiar să le distragă atenția de la alte piste mai productive. Nu că ar avea altele. Aveau atât de puține informații.

Fusese o zi lungă, iar el era obosit. Poate mâine va fi mai bine. Poate că șansa de care avea nevoie era exact după colț.

Intră în clădirea de pe strada Rodney. Urcă lent treptele până la primul etaj. Descuie ușa apartamentului. Setă iar alarma înainte să mai urce un rând de scări.

Se duse mai întâi în bucătărie. Aprinse lumina. Vasele nespălate de la micul dejun încă se aflau pe bufet, unde le lăsase. Văzu și pâinea neîmpachetată pe care uitase s-o pună la locul ei, astfel încât acum era tare ca piatra.

Oftă. Se duse la frigider. Avea câteva șnițele de porc. Verifică valabilitatea și văzu că expiraseră cu două zile în urmă. „O să risc”, se gândi el. „Două zile n-o să mă omoare”.

Mai întâi o cană de ceai.

Închise ușa de la frigider. Găsi fierbătorul și îl porni. În timp ce șuiera și pocnea pentru că trebuia curățat de depunerile de piatră, începu să-și scoată obiectele din buzunare. Aruncă pe bar cheii portofel, caiet, pixuri, monede, telefon, bomboane și șervețele, apoi își scoase sacoul și cravata și le atârnă de spătarul unui scaun.

Se întoarse la bufet, puse un pliculeț de ceai într-o cană și turnă apă fierbinte peste el.

Și apoi își dădu seama.

Căută pe bufet. Își inventarie obiectele.

„Unde mi-e legitimația?”

Se duse la sacou. Căută în toate buzunarele. Nimic acolo.

Înapoi la bar. Mută obiectele, se uită sub portofel. Sigur nu era.

Deci unde era?

Se uită prin cadrul ușii, în hol. Oare îi căzuse? Poate când și-a scos cheile la ușa de la intrare? În

mod sigur ar fi auzit când a căzut? Și, în plus, își ținea cheile și legitimația în buzunare diferite.

„Rahat”, se gândi. „Am dat de belea dacă pierd asta.

Gândește, omule! Când ai folosit-o ultima oară?”

Și atunci își aminti.

Ultima casă la care au fost. Cum îi chema? A, da, familia Benson.

Domnul Benson îi luase legitimația înainte să dispară în casă s-o citească. Dar i-o dăduse înapoi?

Cody reluă episodul în minte. Cu cât făcea asta mai mult, cu atât era mai sigur că Benson nu i-o mai dăduse înapoi. Nici măcar nu era la vedere în sufragerie.

„Asta trebuie să fie”, se gândi el. „Am lăsat-o la familia Benson.

Deci o să mă duc s-o iau mâine-dimineață.

Doar că…

Am o ședință dimineața devreme. Dacă Bensonii nu sunt matinali? Sau dacă pleacă de acasă chiar mai devreme decât mine? O să fiu în rahat până la gât atunci.

Rahat. Trebuie să mă duc cum, altfel n-o să mă pot relaxa, în plus, este doar la cincisprezece minute distanță cu mașina”.

Cody luă cheile și lăsă celelalte obiecte unde erau. „O să fiu plecat pentru puțină vreme”, se gândi el.

Lăsă și sacoul pe spătarul scaunului, dar luă un pulover din cuier când trecu prin hol.

În timp ce cobora la parter, se gândi din nou la caz.

„Unde eram?” se gândi el.

„A, da: speram ca șansa de care avem nevoie să fie chiar după colț.

42.

Opri mașina. Casa părea întunecată, neocupată. Spera că nu au plecat pentru mai mult timp. Nu voia decât legitimația. Apoi se putea întoarce acasă să mănânce șnițelele de porc și să se relaxeze cu o carte bună. Nu cere prea mult, nu? Înaintă pe alee. Bătu la ușă și aștepta.

Bătu iar. Înăuntru se aprinse o lumină. Bun, se gândi el. Sunt încă aici.

Ușa se deschise și auzi vocea lui Harriet:

— Ți-ai uitat…?

Apoi îl văzu. Făcu ochii mari. Părea surprinsă.

— O, spuse ea. Am crezut… Nu mă așteptam să…

— Mă scuzați că vă deranjez iar, doamnă Benson, spuse Cody. Nu va dura mult. Cred că mi-am lăsat legitimația aici.

— Ce?

— Insigna și legitimația. Documentul oficial. Vă amintiți? Am fost aici mai devreme și soțul dumneavoastră a luat-o în casă. Nu cred că mi-a dat-o înapoi înainte să plec.

Buzele lui Harriet tremurau, dar se chinui să vorbească. Cody se întrebă de ce părea atât de speriată.

— Eu… Cred că vă înșelați. N-am văzut-o nicăieri.

— Sunteți sigură? Este într-un portofel mic și negru. Pe el scrie „Proprietatea Poliției Merseyside”.

— Nu. Nu-mi amintesc nimic de genul acesta.

— Atunci poate soțul dumitale ne-ar putea spune unde l-a pus? Puteți să-l întrebați?

— Nu este acasă. S-a dus la magazin. Nu mai avem ketchup. Îi plac cârnații și cartofii cu ketchup.

Nu se mișca din cadrul ușii, dar întorcea capul să se uite înăuntru, de parcă asculta ceva.

Cody deveni bănuitor. Ceva nu era tocmai în regulă aici.

— Vă deranjează dacă îl aștept, atunci? spuse el. Am putea să-l căutăm puțin în timp ce așteptăm.

Părea nesigură, dar Cody știa că nu prea putea refuza fără să pară și mai suspectă.

— Presupun… presupun că e în regulă.

Deschide ușa și îl lăsă să intre. O privi pe furiș când intră și observă că se uita fix în tavan.

De ce era îngrijorată?

Vru să intre în sufragerie, dar Harriet îl depăși, extrem de grăbită. Cody mări pasul și când ajunse în pragul ușii, o văzu ridicându-se de lângă televizor, cu o privire supusă pe chip.

— Aveți vreo idee? o întrebă el.

— Pardon?

— Despre legitimația mea. Credeam că v-ați amintit ceva.

— Ce? O. Nu. Doar stingeam televizorul.

Cody era convins că atunci când intrase în casă nu se auzea televizorul. Și chiar dacă ar fi fost pornit, de unde graba bruscă de a-l stinge? Harriet nu părea genul care se uită la filme porno.

— A, da, spuse el zâmbind. Acum era însă și mai intrigat. Comportamentul femeii era mai mult decât straniu.

— Putem să ne uităm puțin după legitimație? întrebă el.

— Ăăă, da. Bine.

El încuviință și zâmbi din nou. Începu să caute prin cameră. Ridică pernele de pe canapea, mută revistele de pe măsuță, se uită în spatele ornamentelor de pe polița de deasupra căminului. Harriet făcea același lucru, dar atenția ei nu era îndreptată spre cercetări. De fiecare dată când Cody privea spre ea, vedea că îl urmărește cu privirea. Ca și când nu voia ca el să găsească ceva.

El se îndreptă de spate. Harriet făcu la fel. Stăteau față în față. Cody se hotărî că venise timpul să-i pună niște întrebări serioase.

Și apoi auzi.

Bufnitura.

De la etaj.

43.

— Ce-a fost asta? șopti Daisy apăsat.

— Cartea mea, spuse Poppy. Am scăpat-o. Îmi pare rău, Daisy. N-am vrut. Daisy o auzi cum începu să plângă. Poppy știa cât de grav ar putea fi.

— E în regulă, îi spuse ea. Poate că n-au auzit.

— Îmi pare rău. A fost un accident. Îmi pare rău.

— Liniște. Nu înrăutățiți lucrurile. O să fie bine dacă păstrăm liniștea.

Dar nu credea că va fi bine. Credea că au dat de bucluc.

* * *

— Ce-a fost asta? spuse Cody, privind în sus.

Harriet îi urmări privirea. Gura i se strâmbă de furie în timp ce încerca să găsească o explicație.

Când privirile li se întâlniră iar, spuse:

— Pisica. Îi place să stea pe pervaz. Face mult zgomot când sare jos. Uneori mai și dărâmă lucruri.

Cody încuviință încet. Nu era convins și îi era din ce în ce mai greu să ascundă acest fapt.

— Doamnă Benson…

— Ceai! spuse ea. Să fac niște ceai, cât îl așteptăm pe Malcolm?

Nu așteptă să-i răspundă. Ieși iute din cameră, cu obrajii pătați și roșii.

Cody nu știa dacă ar trebui să o urmeze. Mai aruncă o privire prin cameră, apoi se îndreptă spre ușă. Se opri din nou când îi veni o idee.

Se îndreptă spre televizor. Era mare, cu ecran plat, pe un suport de pin, într-o nișă. Se uită deasupra și văzu găurile de aerisire din spate. Puse mâna pe ele. Nu se simțea căldură reziduală.

Și apoi văzu comutatorul. Era în spatele televizorului, fixat pe suportul de lemn. Privirea lui urmări un cablu care ducea de la el la perete. Firul mergea până în colț și apoi dispărea în tavan.

Asta făcea Harriet? Acționa întrerupătorul?

Îl privi din nou. Era un comutator simplu – pornit sau oprit. Care ar putea fi funcția lui?

Se gândi să îl încerce, dar apoi se răzgândi. Poate că Harriet sau Malcolm îi puteau explica.

Făcu un pas înapoi, încă nedumerit în privința instalației de aici și a comportamentului bizar al lui Harriet.

Apoi mai observă ceva. Între marginea suportului de pin și șemineu era o mică despărțitură. Jos, pe podea, se zărea ceva.

Cody se aplecă și trase obiectul afară.

Era portofelul cu insigna și legitimația lui.

Cody stătu câteva secunde, cu portofelul în mână. Simplul fapt că era aici sugera că acesta fusese primul loc în care venise Malcolm când intrase în casă. Și acum Harriet tocmai făcuse același lucru.

Deci ce era cu întrerupătorul acela? Întrerupătorul care controla ceva deasupra tavanului.

De unde se auzise zgomotul.

Cody se hotărî să nu spună că își găsise legitimația. Nu încă. Nu până când nu primea răspunsuri la câteva întrebări.

Băgă portofelul în buzunarul puloverului, apoi se îndreptă spre bucătărie.

Harriet de-abia umplea fierbătorul. Cody se întrebă ce făcuse aici de când îl lăsase singur. Se agitase, poate? Se panicase?

— Sunteți în regulă, doamnă Benson?

Ea sări când îi auzi vocea în spatele ei, stropind cu apa din fierbătorul prea plin. Dându-și seama ce făcuse, aruncă o parte din apă înainte să închidă capacul.

— Da, da. Eu… Am uitat pentru ce am venit aici. E din cauza nervilor. Creierul meu nu funcționează prea bine acum.

— Doamnă Benson, unde ați spus că s-a dus soțul dumneavoastră?

Ea aprinse fierbătorul.

— La supermarketul din zonă. Ketchup. S-a dus după ketchup.

„Atunci nu la etaj? De ce ar minți în privința asta?”

— Deci se va întoarce repede?

— Da. Dintr-o clipă în alta.

Deschise un dulap. Scoase o cutie de Typhoo.

— Cum beți ceaiul?

— Cu lapte, fără zahăr, mulțumesc. Pot să vă ajut cu ceva?

— Nu. Este în regulă.

Observă cum îi tremură mâna când scoase pliculețele de ceai și le aruncă într-un ceainic. Bătea cu degetele pe bufet în timp ce aștepta să fiarbă apa. Părea să evite să aibă contact vizual cu el.

Cody se uită prin bucătărie. Era curat și ordonat. Spre deosebire de casa lui, nu erau vase nespălate la vedere. Nici măcar unele spălate. Totul era pus la locul lui. Nu erau pungi goale de cumpărături. Nu erau ziare sau corespondență. Nu era…

Ce nu era?

Ce lipsea?

Ochii lui priveau peste tot în timp ce încerca să își dea seama ce trebuia să fie aici, dar nu era. De ce era atât de sigur că este așa? Era doar o bucătărie, nu-i așa, cu tot ce ar trebui să aibă o bucătărie. Tot ce au nevoie două ființe umane.

Da, ființe umane.

Dar nu un animal. Nu o pisică.

Unde sunt vasele de mâncare și apă ale pisicii? Litiera? Stâlpul pentru ascuțit ghearele? Jucăriile? Cum poți să ai o pisică și să nu ai lucrurile astea?

Nu era nici măcar o intrare pentru pisică la ușa din spate.

— Mă scuzați, doamnă Benson, dar pot să folosesc toaleta dumneavoastră? întrebă el.

Ea aproape că scăpă cana din mână.

— Ce?

Cody arătă cu degetul în sus.

— Toaleta dumneavoastră. Vă deranjează? Durează foarte puțin. Nu așteptă ca ea să inventeze o scuză. Pur și simplu plecă din bucătărie și se îndreptă spre scări.

Auzi cum ea îl urmă pe hol. Se întoarse și îi mai zâmbi o dată.

— E în capul scărilor, nu?

— Ăăă, ăăă, da. Pe stânga. Cea cu întrerupătorul de lumină afară.

— Vă mulțumesc. Nu durează mult. Cum merge cu ceaiul? El așteptă ca ea să se întoarcă în silă înapoi în bucătărie, iar apoi începu să urce scările.

Când ajunse în capul scărilor, văzu că la stânga erau două uși. Numai una dintre ele avea un întrerupător afară. Cealaltă…

Ei bine, cealaltă era zăvorâtă.

De ce ar fi? De ce Dumnezeului ar pune cineva zăvoare la ușa unui dormitor? Și pe dinafară?

Singurul motiv la care se putu gândi Cody era să încuie ceva înăuntru. Sau pe cineva.

Rapid, Cody își dădu seama că baia era deasupra bucătăriei, iar camera încuiată era direct deasupra sufrageriei. Zgomotul pe care îl auzise trebuie că provenise din acest dormitor.

Cody deschise ușa de la baie, apoi aprinse lumina și intră, închise ușa cu zgomot. Păși apăsat pe gresie, fluierând.

Apoi se strecură înapoi spre ușă. O deschise încet.

Ieși pe hol. Se duse la cealaltă ușă – cea care ascundea toate secretele. Își lipi urechea de ea, dar nu auzi nimic.

Se întinse și trase cu grijă zăvorul de sus. Apoi făcu la fel cu cel de jos. Apucă de clanță. O apăsă încet.

Împinse ușa cu atenție, neștiind la ce să se aștepte.

Înăuntru era întuneric. Dacă *era* cineva aici, de ce ar sta pe întuneric?

Puse o mână pe perete. Pipăi până găsi un întrerupător. Îl acționă.

Nimic. Era tot întuneric beznă. Acum își dori să fi aprins lumina de pe hol. De la parter venea doar o lumină slabă.

Deschise ușa mai larg, clipi încercând să se acomodeze cu întunericul.

Făcu un pas prudent înainte, apoi altul.

Ceea ce îi atrase imediat atenția fu o luminiță roșie care clipea. Nu-și dădea seama la ce este conectată. Probabil la un computer sau de la alt aparat, dar părea să fie foarte sus.

Era mai mult mirat decât temător. Se părea că nu era nimeni aici, dar nu putea să-și dea seama care era scopul acestei camere.

Poate că Bensonii erau pur și simplu ciudați. Poate că chiar aveau o pisică, dar o țineau închisă în camera asta, cu mâncarea și lucrurile ei.

Da, dar asta nu explica zăvoarele, nu? Nu dacă acea pisică știa să apese clanțe. Și de ce lumina roșie? Și care era scopul comutatorului din spatele televizorului? Comutatorul era cel care aprindea lumina roșie? Era un fel de sistem de securitate?

Atât de multe întrebări.

Ochii lui începură acum să distingă mai multe forme vagi, dar erau doar umbre gri pe un fundal negru. Nimic ce putea distinge clar.

Se decise că e timpul să plece, înainte ca Harriet să devină bănuitoare.

Și apoi auzi un foșnet.

Cel puțin, așa crezu. Asta a fost? S-a mișcat ceva aici?

— Alo? șopti el. Și apoi puțin mai tare. Alo? Dar nu primi răspuns. Poate că era o pisică.

Clătină din cap. Te sperii singur, se gândi el. Inventezi fantome unde nu există. Hai să plecăm de aici.

Se hotărî s-o întrebe pe Harriet despre cameră, întâmplător, desigur. O să spună ceva de genul: „Am observat că aveți o cameră sus acolo cu zăvoare pe dinafară”. Iar ea va râde și va da o explicație perfect rațională, pe care nu și-o putea imagina chiar acum.

Și apoi brusc totul se legă. Explicația îi răsări în minte, aproape orbindu-l cu claritatea sa.

„De ce am venit aici?” se gândi el. „Pentru legitimația mea, desigur. Da, dar înainte de asta. Care a fost motivul original? Să caut copii răpiți, nu-i așa? Și dacă ai copii care nu vor să fie cu tine, trebuie să-i ții încuiați. Trebuie să-i pui într-o cameră care se încuie pe *dinafară.* Și dacă nu vrei ca vizitatorii casei să bănuiască ceva, trebuie să le poți transmite cumva copiilor să nu scoată niciun sunet. Îți trebuie un fel de sistem de semnalizare. Ceva care poate fi operat de la parter. Un întrerupător.

O, Dumnezeule”.

— Sunteți aici, șopti el. Sunteți aici, nu? Poppy? Ellie? Așteptă. Niciun răspuns.

Și apoi…

— Da.

Un singur cuvânt. De-abia se auzi și totuși sparse tăcerea. Un cuvânt care schimba totul, care aducea cu el o schimbare fundamentală de perspectivă. Un cuvânt care îl alarmă pe Cody și îl umplu de adrenalină și de un sentiment acut de pericol.

Se întoarse prea târziu, văzu prea târziu silueta în pragul ușii. Ceva veni spre el într-un arc, prea rapid de evitat. Îl lovi în cap, într-o parte și lumea îi explodă într-o erupție de culoare și durere. Simți cum cade greu pe covor. Nu putu decât să ridice

brațele să se apere, dar fu inutil. Auzi o respirație adâncă – genul care precede un act care necesită un efort suprem.

Și apoi auzi celălalt lucru.

Care ajunse la el chiar înainte să vină a doua lovitură, care păru că îi zdrobește craniul într-un milion de bucăți, spulberându-i toate gândurile și speranțele și amintirile și temerile.

Era țipătul unui copil.

PARTEA A TREIA

44.

„Ar fi trebuit să port o căciulă”, se gândi Malcolm.

Nu din cauza frigului. În viața lui n-a purtat căciulă din cauza frigului.

Din cauza privirilor.

Oamenii se uitau la capul lui de parcă n-ar mai fi văzut în viața lor pe cineva cu o astfel de rană. Nu s-ar uita așa la un tip în scaun cu rotile. N-ar crede că o femeie cu cârje este un obiect de divertisment și ridicol. Dar dă-le pe cineva cu o umflătură în craniu și brusc au ceva mai bun decât televizorul.

Acum aproape că își dori să nu fi plecat după ketchup. Nenorociții ăia triști mereu păreau să se adune seara la minimarket, cumpărând cutii de bere, pachete de țigări, porții de mâncare pentru o singură persoană. Și era mereu coadă, în principal pentru că angajaților somnoroși nu părea să le pese.

Dar trebuise să se ducă. Cârnații și cartofii nu sunt la fel fără o porție zdravănă de ketchup alături.

Își imagină că Harriet îi gătea acum. Așa spusese că va face și ea mereu făcea ce spunea. Imediat ce va intra pe ușă, aroma de Cumberlands prăjiți îi va ațâța nările. Așa de încredere este. Mereu a fost.

În seara asta, pentru copii, bucățele de pui. Și lor le place puțin ketchup, așa că avea încă un motiv pentru excursie. Uneori se întreba cum ar fi mers lucrurile dacă n-ar fi fost fetele. El și Harriet trecuseră prin niște vremuri dificile înainte de asta. Își pierduseră slujbele, aveau tratamente medicale, mai erau infertilitatea, depresia – uneori părea că

toată lumea era împotriva lor. Iubirea lor fusese mult încercată.

Malcolm nu era sigur dacă credea în Dumnezeu, dar copiii erau cu siguranță un miracol. Îi găsise – sau i se arătaseră – la momentul potrivit.

Se spune că primul copil este cel mai dificil. Nu ai niciun fel de experiență sau cunoștințe. Trebuie să înveți din mers. Desigur, asta se spune despre nașterea naturală, dar același lucru se aplică și aici, nu-i așa? De fapt, este mai rău: n-au existat cărți sau experți pe care el și Harriet să îi fi putut consulta înainte să facă lucrurile ca ei. Nu puteau să meargă la un psiholog și să spună: „Ne gândim să avem un copil. Doar că este copilul altcuiva și n-o să îi placă ideea. Ce recomandați?”

Își aducea aminte bine prima răpire. Atunci crezuse că știa exact ce făcea, dar când privea înapoi, vedea toate greșelile, toate riscurile inutile.

Ceea ce îl surprinsese, totuși, era cât de cuminte fusese Daisy – cât de repede îl luase de mână să o scoată dintre dunele de nisip. Da, se luptase puțin la final când își dăduse seama că mama ei nu era în parcare, dar în mare parte fusese atât de cuminte. Aproape ca și cum ar fi *vrut* să fie cu ei.

Și ce schimbare a însemnat pentru Harriet! Acum era atât de fericită, atât de mulțumită de viață. Poppy se acomoda bine. Iar Ellie avea câteva probleme, dar o să se dea pe brazdă. Dă-i timp.

Fata aceea văzuse multe. Lucruri pe care nu trebuia să le vadă. Asta n-ar fi trebuit să se întâmple.

Așadar, se gândi el, ce spuneai despre greșelile cu Daisy? Nu a fost această ultimă aventură cea mai mare greșeală dintre toate? Te miri că poliția este pe urmele tale?

Dădu drumul radioului din mașină ca să acopere aceste gânduri întunecate.

„Poliția nu este pe urma mea. Doar își făceau datoria. Totul este în regulă. În plus, acum nu vor

mai fi răpiri. Trei copii ajung. Ne-am îndeplinit misiunea. Să lăsăm și pe alții să împartă puțină iubire dacă le pasă.

Acum puteți să plecați cu toții și să ne lăsați în pace. Lăsați-ne să trăim în pace".

Se simți ușurat când intră pe strada care ducea spre casă. Uneori mintea i se putea certa cu ea însăși. Acum voia doar să ajungă acasă, la Harriet, la copii și la cârnați. O viață normală de familie.

Furia lui ieși din nou la suprafață când observă o mașină neagră parcată chiar în fața casei sale.

Detesta când oamenii parcau acolo. Nu că ar fi avut nevoie de spațiu – mereu ducea mașina pe alee sau în garaj dar tot i se părea o obrăznicie. Nu era ca și când tot drumul era plin de mașini: era destul loc să parcheze în altă parte.

Se întrebă care dintre vecini era, dar nu avea de gând să se agite prea tare. I-ar prinde bine mai puțină tensiune în viața lui acum. Totuși, dacă devenea un obicei, proprietarul mașinii ar putea găsi pe ea o zgârietură sau două.

Intră pe aleea lui. Trase frâna de mână și opri motorul. Se dădu jos din mașină, cu ketchupul în mână.

La ușă folosi propria cheie. N-avea rost s-o cheme pe Harriet când era ocupată cu gătitul.

Dar apoi deschise ușa și se întrebă de ce nu simte miros de mâncare.

— Eu sunt, anunță el.

Niciun răspuns. Ceva era în neregulă.

Auzi un zgomot din bucătărie, așa că se duse direct acolo. Harriet stătea la masă, plângând.

— Draga mea? spuse el. Ce s-a întâmplat?

Trase un scaun lângă ea și puse ketchupul pe masă.

— Ce este? întrebă el din nou.

— O, Malcolm. Nu știu ce să fac. Am făcut o prostie. Promite-mi că n-o să te înfurii.

— Cum adică, ai făcut o prostie? Ce-ai făcut?

— Nu te supăra pe mine. Te rog.

— N-o să mă supăr, spuse el, dar deja simți cum stresul se acumulează. Acum spune-mi ce s-a întâmplat. E legat de fete? N-au fost cuminți?

Ea clătină din cap.

— Nu. Nu este vina lor. M-am străduit, dar nu mă descurc prea bine singură. Am nevoie de tine aici, Malcolm. Tu te descurci în situațiile astea mai bine ca mine.

Începu să plângă și mai tare. Malcolm voia s-o calmeze, dar trebuia să afle și care e problema. Își dori ca ea să spună totul dintr-odată.

— Harriet, despre ce vorbești? Ce lucruri?

— Polițistul…

Nu era cuvântul la care se aștepta, așa că simți o lovitură direct în moalele capului.

— Polițist? Ce polițist?

— Cel care a venit aici mai devreme și a întrebat despre dubă. Cody.

— Ei bine, ce e cu el?

— S-a întors. În timp ce erai plecat. Malcolm, am încercat să-l opresc. Am încercat să-i spun că trebuie să vorbească cu tine.

— De ce s-a întors? Ce voia?

— A spus că a lăsat aici ceva. Legitimația lui – ceva de genul acesta. Nu știu dacă era adevărat. Cred că mințea.

Malcolm se gândi. Încercă să-și aducă aminte dacă detectivul își luase legitimația cu el. Dar totul era neclar, pierdut în cețurile stresului său de atunci.

— Zi, ce s-a întâmplat? Ce te-a întrebat?

— Nimic, de fapt. Eu nu… O, Malcolm. Începu iar să plângă. Malcolm o apucă de încheietură.

— Harriet, nu înțeleg. De ce ești așa supărată? Ce-a făcut Cody?

— Știe. El… s-a dus la etaj. N-am putut să îl opresc. Le-a găsit. A găsit fetele.

Malcolm simți că i se oprește inima. Ce spunea? Ce s-a întâmplat cu fetele? De ce poliția nu e prin toată casa acum?

— Harriet? Ce vrei să spui? Unde este Cody acum?

Ea ridică privirea.

— E sus acolo.

Malcolm se uită și el în sus. Gâtul și gura i se uscară brusc.

— E la etaj? cârâi el. Cu fetele?

— Da, spuse Harriet, începând să plângă din nou. Și cred că e mort.

45.

— Cum adică, e mort? Am ieșit doar să iau o nenorocită de sticlă de ketchup. Ce dracului s-a întâmplat?

— Nu țipa la mine, Malcolm. Nu știam ce să fac. Le-a găsit pe fete. A trebuit să-l opresc.

— Cum l-ai oprit? Ce i-ai făcut?

— L-am lovit. Cu făcălețul.

— Și acum e mort? Ești sigură?

— Da. Nu știu. Era mult sânge.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Harriet. Ai fost asistentă. Tu dintre toți oamenii ar trebui să deosebești un om mort de unul viu.

— Malcolm, iar țipi. Te rog nu mai fi furios pe mine.

Își dădu seama că asta nu ajuta, așa că trase adânc aer în piept și numără până la cinci.

— În regulă, Harriet. Uite cum facem. Mergem la etaj și poți să-l verifici.

— Dar dacă e mort…

— Ne vom face griji în privința asta atunci. Pas cu pas, bine? Malcolm se gândi că o problemă mult mai mare ar fi fost dacă detectivul era încă viu, dar nu zise nimic.

— Dacă așa spui tu, Malcolm. Ești încă furios pe mine? N-am știut ce să fac. Niciodată nu știu ce să fac când nu ești aici.

— E în regulă, spuse el. Ai făcut ce trebuia. Acum haide. Nu-ți face griji, o să fiu lângă tine tot timpul.

O luă de mână, o conduse la scări. Începu să urce. În urma lui, Harriet scâncea încet.

Când ajunse în capul scărilor și văzu ușa încuiată, Malcolm se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să aducă o armă cu el. Însă, dacă polițistul era așa de rănit precum spunea Harriet, n-ar putea opune prea multă rezistență.

Malcolm descuie ușa. Când o deschise, auzi plânsetele fetelor, ceea ce o făcu pe soția lui să plângă și mai tare.

Ușa se opri brusc. Malcolm văzu că se oprise în picioarele siluetei. Păși mai departe în cameră să vadă mai bine, trăgând-o pe Harriet în spatele lui.

Se pare că detectivul nu se mișcase de când îl atacase Harriet. Malcolm știa asta din cauza bălții mari de sânge din jurul capului bărbatului. Se îmbibase în covor. O să fie extrem de greu de curățat.

Se uită la fete. Daisy și Poppy stăteau pe pat îmbrățișate și priveau din când în când în jos, spre cadavru. Malcolm oftă în sinea lui. Ar fi preferat ca ele să nu fi văzut asta, dar ce-a fost a fost.

Ellie, în schimb, se comporta diferit. Ea stătea deasupra lui Cody, holbându-se la capul lui însângerat.

— Dă-te la o parte, Ellie, îi spuse el. Haide. Mișcă-te!

Ea se dădu înapoi, cu ochii încă fixați pe siluetă.

— Harriet, uită-te la el.

Își dădu seama că nu i-a spus „mami”, așa cum făcea de obicei în fața copiilor, dar nu părea momentul potrivit pentru amabilități.

— Haide, spuse el. Nu mușcă.

Harriet înaintă în ritm de melc. Când ajunse la trup, Malcolm strânse tare pumnii, în caz că ticălosul doar făcea pe mortul.

Harriet se lăsă în genunchi, puse două degete pe gâtul omului, într-o parte. Peste câteva secunde, ridică privirea.

— E viu. E încă viu, Malcolm. Ce facem?

Toți ochii se îndreptară spre Malcolm. Simțea presiunea așteptărilor lor. Se gândi… de ce trebuia ca el să fie mereu cel care avea toate răspunsurile? De ce nu putea și altcineva să ia o decizie?

Pentru că ar face numai prostii, de aceea. Deciziile proaste ne-au băgat în beleaua asta de la bun început.

Malcolm își atinse creștetul. Simți umflăturile și denivelările.

Și, apoi, bărbatul de pe podea gemu.

Scoase un sunet ca un scârțâit de podea, urmat de o tuse. Încercă să se ridice. Daisy și Poppy se târâră spre celălalt capăt al patului.

Nu acum, se gândi Malcolm. Am nevoie de mai mult timp. Nu putem zori asta.

— Harriet, adu una dintre seringile tale. Trebuie să-l imobilizăm.

— Dar, Malcolm…

— Fă-o! Dându-și seama că iar țipă, spuse: Te rog. Du-te și adu *medicamentul.*

Puse accent pe ultimul cuvânt, doar pentru binele copiilor. Nu că ar crede că părinții lor intenționau să-l ajute pe tipul acesta – nu după ce unul din ei tocmai îi spărsese capul.

Când Harriet plecă în grabă, Malcolm se apropie de Cody. Privi în jos la bărbatul al cărui geamăt creștea în intensitate.

„Aș putea să-l strivesc acum, se gândi Malcolm. Aș putea să pun piciorul pe gâtul lui și să apăs până când nu mai respiră. Ar putea fi considerată chiar o crimă din milă. Tipul arată oricum pe jumătate mort”.

Dar apoi observă copiii care îl priveau, așteptând să vadă ce va face mai departe. Se gândi la cum o afectase pe Ellie uciderea părinților ei. Și el deja vorbise despre medicament, despre ajutor.

Acum nu mai putea să-l strivească sub talpă ca pe o insectă. Ce lecție ar fi asta pentru ele?

— Taci, îi spuse lui Cody.

Polițistul gemu din nou.

Fetele de pe pat se făcură și mai mici. Pe de altă parte, Ellie făcu un pas mai aproape, cu ochii avizi de spectacol.

„Ar putea să moară în curând oricum, se gândi Malcolm. N-aș fi surprins dacă avea craniul fracturat. Poate chiar leziuni pe creier. Creierul s-ar putea umfla în cap chiar acum. La fel cum am pățit eu. Doar că tipul ăsta n-o să aibă parte de operația de care are nevoie".

Malcolm își trecu din nou degetele peste scalpul noduros. Se gândi la ce i s-ar fi întâmplat fără operație. Creierul lui făcându-se din ce în ce mai mare în acel spațiu limitat, țesuturile sale devenind din ce în ce mai comprimate, până când…

— Uite, spuse Harriet, lângă el cu respirația tăiată. Am adus. Am adus.

Ținea seringa de parcă ar fi conținut secretul tinereții veșnice.

— Fă-i-o, atunci.

Ea se uită spre siluetă, care încercă din nou să se ridice de pe podea. Ea păru că ezită să se apropie de el.

— Malcolm, eu…

Malcolm se lăsă în genunchi și începu să ridice mâneca lui Cody. Când polițistul încercă să se împotrivească, mișcând celălalt braț, Malcolm i-l împinse la o parte.

— Haide, Harriet. Poți să faci asta. Repede!

Comanda îi dădu lui Harriet impulsul de care avea nevoie. Veni repede lângă Malcolm și apoi înfipse acul în brațul lui Cody și apăsă pistonul.

— Asta e, spuse Malcolm. Vezi? N-a fost greu, nu-i așa? Cody scoase un geamăt, dar acum mult mai slab. Pleoapele începură să-i fluture.

Și apoi își pierdu din nou cunoștința.

46.

Daisy era îngrozită. Pentru ea și Poppy, dar mai puțin pentru Ellie. Ellie trata lucrurile diferit: părea să aibă o fascinație morbidă pentru tot ce se întâmpla.

Daisy își dăduse seama că ceva nu era în regulă imediat ce auzise zăvoarele trase în Timpul Tăcerii. Înainte de asta, auzise pași pe scară, iar apoi ușa de la baie cum se închisese. Se așteptase ca mai departe să audă cum se trăgea apa la toaletă, robinetele pornite, ușa, apoi din nou mersul pe scări.

Așa că, atunci când auzi zăvoarele trase atât de încet, se temu de ce era mai rău.

Presupusese că era din cauză că Poppy scăpase cartea. Se aștepta ca la ușă să fie Malcolm sau Harriet, furișându-se să le avertizeze să nu mai facă zgomot, altfel urmările vor fi drastice.

Dar apoi mintea începu să-i joace feste. Nimeni nu mai intrase în dormitorul lor așa. În întuneric, scârțâitul lent al zăvoarelor de metal îi zgâria nervii.

Se dădu jos din pat. Salteaua lui Poppy ocupa spațiul dintre pat și perete, așa că o împinse în față și le trase în jos pe fete, în spațiul creat. Rămaseră ascunse acolo, privind cu teamă în direcția ușii.

Daisy auzi clanța mișcându-se. Apoi ușa se deschise.

Silueta slabă a bărbatului din prag nu îi era cunoscută lui Daisy. În timp ce privea forma întunecată, le strânse mai tare în brațe pe fete. Încercă să-și controleze respirația, să nu se audă, în timp ce se rugă ca fetele să aibă inspirația să facă același lucru.

Când în cele din urmă el vorbi, ea încercă să-și imagineze cum arăta după voce, dar temerile ei îi conturau un zâmbet rău și ochi însetați de sânge.

Rămase tăcută, știind că, dacă acest intrus nu le dorea răul, nu același lucru era valabil și pentru Malcolm.

Dar apoi el întrebă. Întrebă dacă erau acolo. Părea îngrijorat, compătimitor. Fusese tentată să răspundă, să implore ajutor, dar știa că ar fi fost o greșeală periculoasă.

Iar apoi Poppy schimbă totul, cu un singur cuvânt șoptit.

Daisy îi acoperi lui Poppy gura cu mâna ei. Se uită cu ochii mari în timp ce umbra se îndrepta spre ele ca un monstru brusc conștient de prada lui.

Iar apoi în pragul ușii apăruse cealaltă siluetă, mai cunoscută. Tăcută și mortală, lovise ca o viperă. Lovitura fusese ca un pocnet de bici în tăcere, iar silueta vagă se prăbușise, unindu-se cu întunericul de cerneală de sub ea.

Când Harriet ridicase iar brațul, Daisy și Poppy strigară într-un glas, dar arma tot coborâse fără milă.

Apoi Harriet dispăruse, ca un asasin în noapte. Încuiase ușa, lăsându-și copiii cu rămășițele lucrului pe care îl distrusese. Daisy și fetele se retrăseseră, tremuraseră și plânseseră, fără să înțeleagă ce se întâmplase și fără să știe ce să facă dacă creatura ar fi revenit la viață și ar fi vrut răzbunare.

Când lumina se aprinse din nou, mai întâi o orbi pe Daisy, înainte de a o înțepa cu răutatea a ceea ce îi arătă. Văzu că intrusul era doar un bărbat, cu sângele băltindu-i în jurul capului, iar ea crezu că era mort.

Ceea ce era și mai rău era ideea că el venise să le salveze. Altfel, de ce ar fi fost atacat atât de violent? Și dacă așa stăteau lucrurile, dacă ar fi acționat altfel? Dacă l-ar fi avertizat când apăruse Harriet?

Regretele, din nou. O distrugeau.

Dar asta a fost atunci și asta este acum. Și acum ea știa că cel puțin bărbatul supraviețuise. Nu mai

văzuse pe nimeni măcelărit.

Asta nu ușura cu nimic lucrurile. Deși nu era mort, părea aproape. Și în ciuda a ce spusese Malcolm despre „medicament”, lui Daisy i se părea că starea bărbatului era ultimul lucru la care se gândeau cei doi. Ea își dădu seama că le era frică. Și acționau din autoconservare. Chiar și Daisy le simțea instinctele primitive cum acționează, de parcă ar fi fost oameni ai cavernelor care reușiseră să prindă un animal sălbatic, feroce.

Asta o făcea să se întrebe cât timp îi vor permite bietei bestii să trăiască.

47.

— Controlează-i capul, spuse Malcolm.

— Ce? întrebă Harriet, încă agitată.

— Rana. De la cap. Când i-ai trosnit una. Uită-te la ea. Harriet își schimbă poziția, apoi se aplecă, îi răsfiră părul lui Cody cu degetele și îl examină.

— Nu mai sângerează la fel de mult, dar este o rană deschisă. Va avea nevoie de copci.

— Are craniul fracturat?

— Nu pare, dar nu pot fi sigură. Nu fără o tomografie adevărată.

— Ei bine, asta nu se va întâmpla, nu? Doar dacă pot să construiesc un tomograf în garaj.

Harriet se uită la el cu buza de jos tremurând și Malcolm își dădu seama că sarcasmul lui nu ajuta.

— Dă-te la o parte, Harriet, spuse el. Dă-mi voie să-i verific buzunarele.

Băgă o mână în puloverul lui Cody. Scoase portofelul cu legitimația și îl deschise, apoi se încruntă spre soția lui.

— Parcă ai spus că s-a întors aici pentru că și-a pierdut legitimația?

Harriet se uită la el de parcă ar fi fost prinsă cu minciuna.

— Așa este. Așa mi-a spus. Crezi… Crezi că a mințit?

— Așa se pare, nu?

Malcolm băgă legitimația în buzunar, apoi căută în celălalt buzunar al puloverului lui Cody. Găsi o cheie de mașină, se ridică și se îndreptă spre ușă.

Harriet îl privi alarmată.

— Unde te duci?

— Mașina lui Cody. Trebuie s-o mut.

— Dar… vom fi singure. Făcu semn spre Cody. Cu el.

Malcolm ridică o palmă deschisă.

— O să fiți în regulă. Fii cu ochii pe el. O să mă întorc în câteva minute. Cât timp sunt plecat, pune-i niște copci în capul ăla.

— Dar Malcolm… Malcolm…

Era deja afară pe hol, dar Harriet alergă după el.

— Malcolm, imploră ea din nou.

Se opri în capul scărilor. Așteptă până când Harriet închise ușa de la dormitor.

Harriet șopti.

— Suntem… Adică, trebuie să-l ținem aici?

— Ce vrei să spui?

— Nu putem să… scăpăm de el?

Malcolm se holbă la ea.

— Acum nu este ca la părinții lui Ellie. Ei m-au atacat. N-am avut de ales.

Ea veni spre el.

— Știu, dar… avem de ales acum? Ar putea să strice totul.

Malcolm o prinse de brațe.

— N-o să strice nimic, îți promit. Nu voi permite să se întâmple asta. Dacă va trebui să scap de el, o voi face, dar acum am nevoie de timp de gândire. Trebuie să aflu ce se întâmplă aici. Mă înțelegi?

— Da. Știu că vei face ce e mai bine, dragul meu. Mereu faci asta. Doar că nu-mi place să-l știu în casă.

— Știu și înțeleg. Ai încredere în mine, bine, îngerul meu?

Ea încuviință.

— Bine.

— Ești o fată bună. Acum du-te și coase-l și să nu le spui fetelor unde lucrează.

Plecă.

* * *

Afară, Malcolm se opri un moment și trase de mai multe ori în piept aerul rece de februarie. Își imagină cum îi umple tot trupul, oxigenându-i creierul și limpezindu-i gândurile. Era atât de tulburat. Erau prea multe întrebări.

Nu-i plăcea cum lumea lui fusese răsturnată cu susul în jos atât de brusc. Lucrurile mergeau bine. Se uitase la toate buletinele de știri și nu era nimic acolo care să sugereze că poliția ar putea fi pe urmele lor.

Dar acum asta. Era o catastrofă. Viața lor liniștită de familie, spulberată.

Ce înseamnă toate astea?

Știa că aproape își pierduse din nou controlul. Devenise conștient de acea senzație spongioasă care apărea înaintea detașării lui de realitate. Știa că fusese pe cale să devină și mai violent decât fusese. Dacă nu s-ar fi retras din abis, trupul fără viață al lui Cody ar fi putut sfârși în portbagajul mașinii sale.

Ceea ce încă s-ar putea întâmpla, desigur.

Dar acum, totuși, Malcolm trebuia să analizeze situația. Avea un creier bun – nu dovedise deja asta cu cercetările despre copii? –, dar rotițele sale se întorceau încet. Trebuia să analizeze lucrurile cu răbdare și grijă, ca să ia în considerare toate posibilitățile și ramificațiile acestora.

Merse pe alee și ieși pe stradă. Nu era târziu, dar deja se făcuse întuneric. Mașina detectivului stătea acolo ca un câine legat care aștepta răbdător întoarcerea stăpânului. Malcolm știa că nu o putea

lăsa mult timp acolo și că era puțin probabil s-o fi observat cineva.

Descuie ușa și se sui la volan. Stătu puțin să studieze butoanele nefamiliare înainte să pornească motorul.

Nu-și făcea griji de faptul că lăsa amprente sau alte urme. Această mașină nu va mai fi văzută niciodată.

Plecă cu grijă, respectând limita de viteză și merse pe drumuri lăturalnice. Știa că autostrăzile au camere speciale care pot scana plăcuțele de înmatriculare și spera ca mașina lui Cody să nu fi fost văzută în drum spre casa lui.

Era doar un drum scurt, dar îi oferise timp să revină la noianul de întrebări.

Două vizite în aceeași zi, de la același polițai.

De ce?

Prima oară ar fi putut fi o coincidență. Poate că vecinii uneia dintre fete chiar au observat o dubă albă și de aceea poliția verifica dube asemănătoare în zonă.

Dar, de fapt…

Trebuie să fie mii de dube în Merseyside. Nu intenționau să le verifice pe toate, nu? Trebuie să fi avut alte informații.

Dar care ar putea fi acelea?

Și, apoi, a doua vizită. Neanunțată și când Malcolm nu era acasă. E aproape ca și cum ar fi fost intenționată. Polițaiul și-a dat seama că ar putea avea mai mult succes când el nu era în peisaj?

De ce se întorsese? Văzuse ceva prima oară? Se întâmplase ceva care îi trezise suspiciuni?

Cody spusese că-și lăsase legitimația aici, dar asta fusese o minciună sfruntată. Obiectul era în buzunarul său. De ce trebuise să mintă în legătură cu motivele acestei vizite?

Malcolm își dădu seama că trebuia să-i pună mai multe întrebări lui Harriet. Ce discutaseră de

fapt? Ce îl făcuse pe Cody să se ducă la etaj și să caute copiii?

Și, dacă avusese bănuieli în privința lor chiar înainte să vină a doua oară, de ce venise singur? De ce nu venise o întreagă armată de polițiști care să-i bată la ușă?

Ceea ce îl îngrijora pe Malcolm cel mai mult era că asta s-ar putea în continuare întâmpla. Polițiștii nu lucrează singuri, ci în echipă. Vorbesc unii cu alții, împărtășesc informații, își distribuie sarcini. Cody nu putea fi un nonconformist. Trebuia să existe alții care știau despre acțiunile lui.

Deci când vor începe să intre la bănuieli? Când vor veni să-și caute colegul?

Malcolm avea nevoie de răspunsuri la toate aceste întrebări.

După aceea, Cody devenea un obiect de care se putea lipsi.

* * *

În câteva minute ajunse la garajul pe care îl ținea încuiat. Asta va însemna o plimbare lungă înapoi, dar e în regulă. Mai mult timp să-și limpezească mintea.

Era un garaj mare, cu loc pentru două vehicule. Malcolm îl închiriase cu ani în urmă, atunci când se hotărâseră să aibă copii. Făcuse parte din plan.

Lăsând motorul mașinii lui Cody pornit, Malcolm se dădu jos, descuie ușa garajului și o ridică.

Se sui înapoi în mașină și o parcă cu grijă în locul liber. Nimeni n-o va găsi aici.

După ce încuie mașina, aruncă o privire iute la vehiculul parcat lângă ea.

Duba albă.

Tatăl său i-o dăduse cu ani în urmă, când devenise prea neputincios să mai muncească. Era încă înregistrată pe numele tatălui său, care locuia în Shrewsbury. Malcolm nu-i spusese niciodată că mai cumpărase o dubă.

Aceasta era duba pe care o folosise pentru copii.

În ea trebuia să fie tot felul de dovezi incriminatoare, motiv pentru care o folosise numai pentru misiunile sale. Așa redusese riscurile. Cei doi polițiști sigur nu aveau nici măcar o bănuială în legătură cu acest vehicul.

Și ar trebui să fie aproape imposibil să facă legătura cu el. Chiar dacă a fost văzută la locul tuturor crimelor, măsurile de precauție pe care le luase Malcolm ar trebui să-l țină în siguranță.

Plăcuțe de înmatriculare false.

Uitându-se la dubă, își dădu seama că uitase să le dea jos după episodul stresant cu Ellie și părinții ei.

O făcu acum. Descuie ușa din spate a dubei și le aruncă înăuntru.

Își alesese literele de pe plăcuțe complet la întâmplare. Ca să nu formeze un cuvânt. Ultimele trei litere erau ODY. Lui Malcolm nu-i trecuse niciodată prin cap că o minte mai simplă le-ar putea citi drept „Odie”.

Numele câinelui din desenele cu Garfield.

48.

Daisy se forță să privească.

Nu știa de ce, dar simțea nevoia să se asigure că bărbatul era bandajat cum trebuie. Nu avea încredere că Harriet făcea ce trebuia, în ciuda instrucțiunilor stricte date de Malcolm.

Celelalte fete aveau propriile lor modalități de a face față situației. Poppy stătea cu spatele și își acoperise urechile, fiindu-i evident teamă să audă vreun geamăt de durere. Ellie, pe de altă parte, stătea cât de aproape putea, cu ochii mari.

Daisy se strâmbă în timp ce Harriet trase de marginile rănii și stropi înăuntru cu un lichid dintr-o seringă. Se întrebă dacă ce se vedea sub piele era osul.

Se strâmbă și mai tare când Harriet începu să coasă. Se așteptase să fie complet diferit de cusutul unui material – poate că se folosea un dispozitiv mai inteligent. Dar nu, se făcea tot cu ac și ață.

Termină în câteva secunde. Nu arăta frumos, dar cel puțin rana era închisă.

În mintea lui Daisy apăru o imagine fugară. Avusese odată și ea un ursuleț care avea pe cap o linie de copci maro închis, la fel ca acestea.

Dar asta era acum trei ani. Când acele copci erau pe ceva ce putea strânge în brațe.

Când termină, Harriet închise trusa medicală, apoi se ridică de jos și se așeză pe unul dintre scaunele de plastic ale copiilor. Își șterse fruntea cu o mână tremurândă. Arăta de parcă urma să izbucnească în lacrimi.

Daisy știa ce trebuie să facă.

Se dădu jos de pe pat. Fetele se întoarseră și o priviră, mirate de gesturile ei.

Daisy trase un scaun lângă Harriet. Se uită la ea o secundă, apoi întinse mâna și îi luă mâna într-a ei.

Simplul gest o determină pe Harriet să zâmbească puțin, dar să și lăcrimeze.

— Ești bine, mami? spuse Daisy.

Detesta să folosească termenii „mami” și „tati”, dar știa cât de mult îi încântă și acum era vremea să le facă pe plac.

— Sunt bine, Daisy. N-am vrut să… N-am vrut ca voi, fetele, să… Las-o baltă.

Daisy își sprijini capul de brațul lui Harriet. Stătu așa puțin. Le văzu pe celelalte fete uitându-se urât la ea, acuzând-o parcă de trădare.

Ridică din nou capul.

— Îmi pare rău, mămico, spuse ea. A fost un accident. Mi-a scăpat cartea.

Auzi cum Poppy trase aer în piept, cu zgomot. Apoi Harriet o privi.

— E în regulă, Daisy. Nu cred că a avut vreo însemnătate. Cred că v-ar fi găsit oricum.

— Cine este?

— Nu… nu pot să spun. E doar un om rău.

— Ce-o să se întâmple cu el?

Harriet se uită la trupul de pe covorul ei, de parcă încerca să ghicească răspunsul.

— Nu știu. Tatăl tău va decide.

Daisy mai așteptă câteva secunde. Apoi zise:

— Mami… N-o să-i spui lui tati, nu? N-o să-i spui despre zgomotul pe care l-am făcut? O să fie foarte supărat și o să mă pedepsească iar.

Harriet își mută privirea spre Daisy. Se uită la ea mult și bine.

— După cum am spus, cred că bărbatul v-ar fi găsit oricum. Tati nu trebuie să știe despre zgomot.

Pentru prima oară de când fusese adusă în casa aceasta, Daisy o îmbrățișă pe Harriet.

— Îți mulțumesc, mami, spuse ea. Te iubesc.

Cuvintele îi făceau greață. N-o iubea pe femeia aceasta. Nu-i plăcea că era aici. I se părea ciudat cât de mult sosirea celor două fete o făcuse să-și dea seama de asta. Se acomodase cu un trai liniar: se supunea ordinelor într-un fel robotic, doar ca să ducă o viață liniștită. Fetele îi ascuțiseră percepția pericolului prezent. Trebuise să schimbe abordarea pentru a supraviețui. Trebuise să mintă, să înșele, să manipuleze.

Ceea ce făcea suportabil să o îmbrățișeze pe această femeie era să-și imagineze că o strângea până rămânea fără viață. Ar putea s-o îmbrățișeze atât de tare, încât să nu mai respire. Și atunci Daisy ar fi liberă.

Auzi un zgomot de la parter.

Se întorsese Malcolm.

Daisy îi dădu drumul lui Harriet. O privi în ochi cu teamă și se întrebă dacă vedea puțin din acea frică reflectată înapoi.

Se ridică de pe scaun și se întoarse lângă celelalte fete. Era ca și când sosirea lui Malcolm reechilibra lucrurile.

Retrasa linia dintre prieten și dușman.

Harriet păru să își dea seama de asta. Și ea se ridică de pe scaun. Își aranjă părul grizonant. Încercă să pară atrăgătoare și calmă.

Malcolm nu veni direct sus. Daisy auzi cum se deschid și se închid ușile dulapurilor la parter și cum obiecte grele erau mutate.

Se întrebă ce plănuia el.

Și apoi zgomotul apăsat al cizmelor lui care urcau scările.

Când apăru în pragul ușii, Daisy văzu că ținea într-o mână o cutie mare de unelte.

În cealaltă mână ținea un instrument de care își amintea că se folosea și tatăl ei adevărat.

Un fierăstrău electric.

49.

Când Malcolm se uită la trupul străinului, lui Daisy i se păru că îl privește ca pe o simplă pată pe covorul lui. Nu afișă niciun semn de simpatie pentru omul la care se referise cu numele de Cody, nicio îngrijorare pentru starea lui.

Îi făcu semn lui Harriet.

— Totul este în regulă?

— Da. Am făcut ce mi-ai cerut. I-am cusut capul. Făcu semn timidă spre obiectele pe care le ținea Malcolm. Ce-o să faci cu alea?

Malcolm ignoră întrebarea.

— Ți-a făcut probleme?

— Nu, nu. Nu s-a mișcat niciun centimetru de când i-am făcut injecția.

— Bun. Bun.

Malcolm puse uneltele pe podea, apoi ieși din cameră. Daisy se uită la celelalte fete. Ellie stătea tăcută în pat cu picioarele încrucișate. Poppy tremura de frică, așa că Daisy o luă de mână.

Când se întoarse, Malcolm aduse cu el un scaun și o bormașină.

Scaunul era de lemn, cu brațe și tapițat cu verde.

— Este unul dintre scaunele noastre din bucătărie, spuse Harriet. De ce l-ai adus aici sus?

— Trebuie să stea undeva, spuse Malcolm.

Răspunsul sec nu făcu decât s-o încurce pe Harriet. Daisy văzu asta pe chipul ei.

Malcolm lăsă jos scaunul, apoi se duse în zona de toaletă. Trase draperia pe șină, ridică comoda și o aduse în mijlocul camerei.

Poppy se aplecă spre Daisy și îi șopti la ureche.

— Asta e toaleta noastră. Ce face cu toaleta noastră?

Malcolm luă scaunul și apoi îl mută în locul comodei.

Deschise cutia de unelte și căută prin ea cu zgomot, scoțând diverse șuruburi și bucăți de metal.

Apoi scoase bormașina și o băgă în priză. Aplică o brățară în formă de L pe un picior al scaunului și băgă un șurub în el.

— Malcolm! strigă Harriet. Era un scaun foarte bun.

— O să-ți iau altul. Trebuie să fac asta.

Mai băgă un șurub prin brățară, de data asta vertical, în podeaua de lemn de sub covor. Daisy o văzu pe Harriet înfiorându-se cu fiecare stricăciune făcută casei sale.

Când termină de fixat un picior, Malcolm trecu la următoarele, fixându-le pe fiecare strâns în podea. Apucă scaunul și încercă să-l scuture dintr-o parte în alta. Mormăi satisfăcut când văzu că nu se mișcă.

Mai departe, luă fierăstrăul electric. Îl băgă și pe acesta în priză. Puse lama zimțată peste scaunul tapițat.

— Malcolm! spuse iar Harriet, dar, de data asta, el se uită doar spre ea și continuă. Fierăstrăul se trezi la viață, decupând fără efort o gaură circulară în scaun.

— Nu înțeleg, spuse Harriet în timp ce Malcolm își aduna uneltele. De ce ai făcut asta?

— În caz că are nevoie, spuse Malcolm.

— Nevoie să ce?

— *Nevoie.* În caz că trebuie să-și facă *nevoile.* O să pun o găleată sub scaun. Pe chipul lui Harriet se citi revelația.

Daisy privi cum Malcolm se apropie de trup. Se aplecă și îl ridică pe Cody în fund, apoi îl luă de subsuori și îl trase lângă scaun. Acolo, Malcolm răsuflă și gemu în timp ce se opinti să așeze pe scaun forma leșinată. Capul și membrele bărbatului atârnau ca ale lui Pinocchio.

Malcolm îi scoase pantofii lui Cody. Se opri, cu o expresie confuză pe chip. Îi rulă șoseta lui Cody și i-o scoase de pe picior.

— O, Doamne, spuse Poppy.

Daisy văzu și ea. Carnea roz, cicatrizată, unde trebuia să fie ultimele două degete.

Malcolm scoase și cealaltă șosetă. Și aici lipseau două degete de la picior.

Daisy văzu cum Malcolm o privi pe soția lui, căutând o explicație și primi numai un clătinat din cap. Cum se întâmplă așa ceva? Cum pierde cineva aceleași două degete la fiecare picior?

Malcolm puse șosetele la loc și apoi se uită iar în cutia lui de scule. Scoase o legătură de brățări autoblocante, apoi își petrecu următoarele câteva minute legând gleznele lui Cody de picioarele scaunului și încheieturile de brațele de lemn.

Se uită la Harriet.

— Ai niște vată în trusa aia de prim ajutor?

Harriet nu-i mai puse întrebări. Deschise trusa, găsi niște vată și i-o dădu.

Malcolm rupse niște vată, făcu bile din ea și începu să le bage în gura prizonierului său. Lui Daisy i se făcu greață când se gândi la vata aceea care i-ar umple gura. Era sigură că ar face-o să vomite.

Harriet păru să gândească același lucru.

— Malcolm, s-ar putea îneca.

— O să fie bine, spuse Malcolm, dar totuși se opri. Luă o rolă de bandă adezivă argintie, rupse o bucată și o lipi de gura lui Cody.

La final, Malcolm se dădu înapoi și își admiră opera.

— Gata. Nu pleacă nicăieri.

Lui Daisy nu-i plăcură aceste vorbe. Însemna că ar putea să rămână aici o vreme. Schimbă priviri cu Poppy, a cărei expresie sugera că se gândise și ea la același lucru.

Malcolm începu să-și împacheteze uneltele. Când termină, se mai uită o dată la trupul aplecat al lui Cody înainte să tragă draperia în jurul lui.

Se așeză în fața celor trei fete, cu chipul sumbru și dur.

— O să vă spun asta o singură dată. Stați departe de omul acela. Este un om foarte, foarte rău. Este diabolic. I-ați văzut picioarele, nu? Sunt un semn. Când faci un pact cu diavolul, el ia drept plată o parte din membrele tale. Cumva, acest om a aflat despre voi și vă vrea numai pentru el, dar el n-o să vă îngrijească așa cum facem noi. Vrea să vă țină în închisoarea lui. Vrea să vă rănească și să vă facă lucruri oribile. Dacă ar avea ocazia, ar putea chiar să vă ucidă. Așa că nu trebuie să vă apropiați de el. Nu trebuie să încercați să vorbiți cu el. Ne-am înțeles?

Daisy și Poppy încuviințară la unison. Ellie doar se uită la el.

În timp ce Malcolm se îndrepta spre ușă, capetele celor trei fete se întoarseră spre partea acoperită de draperie a camerei.

Daisy știa că toate se gândesc la ce se află dincolo de acea pânză subțire.

Harriet își luă lucrurile și îl urmă pe Malcolm. Înainte să dispară, se uită lung la fete. Lui Daisy i se păru că citește milă în ochii ei.

Dar apoi plecă și ea, încuindu-și fiicele cu companionul diavolului, de parcă i le-ar oferi drept

ofrandă.

50.

Odată ce își puse uneltele la locul lor, Malcolm o găsi pe Harriet la masa din bucătărie așteptându-l. I se păru că arăta mai mică decât de obicei. Mică, nesigură și fragilă. Se duse la ea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Îi trebui o vreme să-și găsească cuvintele.

— Nu-mi place asta, Malcolm. Nu-mi place gândul că acel polițist e în casa noastră. Dacă mai sunt și alții? Ar putea să fie acum pe drum. Dacă îl găsesc și văd ce am făcut? Cum le vom proteja atunci pe fete?

El o luă de mână.

— Gata, taci. O să fie bine. Trebuie să vorbim cu tipul acesta, Cody, nu? Trebuie să aflăm exact de ce a venit aici. De aceea nu putem… știi tu… să scăpăm de el. Nu încă. Hai să aflăm mai întâi ce știe.

— Dar cât timp va lua? Chiar o să-l ții acolo închis cu fetele?

— Avem de ales? Nu poate să stea în dormitorul nostru și în birou nu e loc. În plus, toate cercetările mele sunt acolo și nu pot să risc să vadă asta. Dormitorul fetelor este singura cameră sigură și izolată fonic. Dacă se ridică de pe scaunul acela, nu are unde să se ducă, nu are pe cine chema și e păzit 24 de ore din 24. Fetele ne vor da de știre dacă încearcă ceva.

— Vor fi speriate. Le-ai spus că e malefic.

— A trebuit. Trebuie să fie speriate de el. Trebuie să stea la distanță de el. Le va otrăvi mințile. Le va face să ne urască. Nu vrei asta, nu?

Harriet păru îngrozită.

— Nu. Nu, nu vreau asta. Dar este atât de aglomerat acolo acum. Înainte era doar Daisy, dar

acum sunt patru oameni. Știu că e o cameră mare, dar devine ridicol.

— E temporar. Cody o să stea acolo puțină vreme. Și pe termen lung voi transforma biroul astfel încât una dintre fete să se mute acolo. Nu-ți mai face griji.

O lăsă puțin să se mai calmeze și apoi îi spuse:

— Pot să te întreb ceva acum?

Ea își trase nasul și încuviință.

— Ce ți-a spus Cody mai exact când a venit?

— Ți-am spus. A zis că și-a pierdut – cum îi spune? – legitimația. A spus că trebuie s-o fi lăsat aici.

— Și nu ai văzut ceva de genul acesta prin casă?

— Nu, mi-aș fi amintit.

— Dar nu a acceptat un refuz?

— Nu. Era hotărât. A spus că trebuie să o fi pus tu undeva când l-ai adus în casă.

Malcolm se încruntă în timp ce încercă să își amintească acea primă vizită. Își aminti că o avea în mână când intrase în grabă în sufragerie, dar atât. Nu își aminti să o fi înapoiat și, cu toate astea, trebuie s-o fi făcut. Fie asta, fie o lăsase la vedere și Cody o luase înapoi.

Scoase portofelul cu legitimația din buzunar.

— Asta era în puloverul lui. Asta înseamnă că ne minte. De ce ar minți? De ce a trebuit să inventeze ceva ca să vină înapoi aici?

— Nu știu.

— Nu ți-a dat niciun indiciu? N-a pus nicio întrebare care să ți se pară suspectă?

— Nu. Nu a vorbit decât despre legitimație. A spus că poate aștepta să te întorci ca să te întrebe despre ea.

— Asta a fost ideea *lui*? Nu i-ai sugerat-o tu?

— Nu. Am vrut să te întorci. Eram disperată să vii acasă și să scapi de el, dar nu i-am cerut să aștepte.

Malcolm încercă să potrivească lucrurile în minte. Ce urmărea Cody? De ce nu erau

răspunsurile lui Harriet satisfăcătoare pentru el?

— Bun… și mai departe ce s-a întâmplat?

— Eu… m-am dus să fac niște ceai.

— L-ai lăsat singur?

— Doar pentru câteva secunde. Apoi m-a urmat în bucătărie.

Un fior de enervare îl străbătu pe Malcolm, dar nu și-o exprimă. Fusese o mare greșeală să-l lase singur în sufragerie pe Cody.

Dar ce ar fi putut găsi Cody acolo, oricum? Dacă într-adevăr a fost acolo numai câteva secunde, cum pretinde Harriet, ce rău ar fi putut face?

— Și apoi?

— A spus că vrea să folosească toaleta.

— Stai, așa, dintr-odată? Din senin?

— Da. Acum stătea acolo și vorbea cu mine în timp ce făceam ceai, iar în clipa următoare era disperat să ajungă la baie.

— Și l-ai lăsat să urce acolo?

— Ce altceva puteam să fac? Cum puteam să spun nu? N-ar fi părut foarte ciudat? Ea coborî privirea. M-am gândit că va folosi toaleta și asta e tot. L-am auzit cum intra acolo. I-am auzit pașii pe podeaua din baie. Harriet se uită din nou spre Malcolm. Dar mi-am dat seama că oricum trebuia să iau măsuri de precauție, Malcolm. Am luat sucitorul și m-am dus jos lângă scări și am ascultat. L-am auzit cum deschide încet ușa și se strecoară afară. Și apoi l-am auzit cum intră în dormitorul fetelor, așa că am urcat. Am procedat bine, nu, Malcolm? Am făcut ce ai fi făcut și tu?

Era deznădăjduită și tânjea după susținerea lui, așa că i-o oferi.

— Da, Harriet. Ai făcut o treabă bună.

Se gândi din nou la evenimente, așa cum i le descrisese Harriet. Trebuie să lipsească ceva. De ce scuza bruscă și neverosimilă a unei vezici pline? Oare Cody intenționase de la bun început să

se folosească de asta să ajungă la etaj sau îi venise ideea când era deja în casă?

Spuse:

— O să te întreb ceva acum, Harriet, și vreau adevărul.

Ea clipi des.

— Desigur, Malcolm.

— Ai apăsat pe întrerupător pentru Timpul Tăcerii, nu-i așa?

— Da. A fost primul lucru pe care l-am făcut. M-am dus direct în sufragerie și am făcut asta, chiar înainte să intre polițistul.

— Bun, în regulă. Și fetele? Au păstrat o liniște absolută?

— Da.

— Ești sigură? N-au făcut nici cel mai mic zgomot?

Ea ezită și clipi iar des.

— Nu. N-au scos niciun sunet. Sunt sigură.

Malcolm îi analiză chipul, așteptând să-i cadă masca.

Și apoi se gândi: Ce mai contează? Ce-a fost a fost. La ce bun să o prindă pe Harriet mințind și să pedepsească copiii?

— Bine, Harriet, spuse el calm. Să ne oprim aici. Mâine dimineață o să vorbesc cu Cody. O să limpezim problema. Nu-ți face griji în privința asta.

Harriet îi zâmbi, slab și neconvingător, încă tulburată.

— Malcolm?

— Da, draga mea?

— Dacă… dacă mâine-dimineață nu va mai fi aici? Adică, dacă moare? Dacă l-am lovit foarte tare, sau se îneacă cu propria vomă? Atunci ce facem?

— Ei bine, atunci și-a atras toate astea singur asupra lui. Nu l-am invitat noi aici, nu-i așa? A venit și și-a băgat nasul unde nu trebuia, așa că va trebui să suporte consecințele.

— Și n-o să dai vina pe mine?

El îi mângâie dosul palmei.

— Suntem o familie, Harriet. Familia este pe primul loc. Oricine încearcă să ne despartă va primi exact ceea ce merită.

51.

Daisy și fetele rămaseră nemișcate mult timp. Stăteau împreună pe pat, cu fața în aceeași direcție, fixând cu privirea păsările și florile de pe draperie, modelul colorat contrazicând ce ascundea în spate.

— Mi-e frică, spuse Poppy.

Daisy se uită la ea, îi văzu obrajii lucioși, uzi și felul în care își frângea mâinile.

— Nu poate să ne facă rău. L-au adormit.

— Și când o să se trezească?

— Ai văzut. L-au legat. Nu poate să se ridice de pe scaun.

— Dar dacă se ridică? Au spus că a venit să ne ia și să ne ducă într-o închisoare și să ne facă lucruri groaznice.

— Nu poate să facă asta. Dacă încearcă să fugă, o să-l auzim și putem să-l chemăm pe Malcolm să vină și să se ocupe de el.

— Dar dacă scapă în timp ce dormim? Ar putea să ne ucidă sau să ne mănânce.

Daisy se forță să râdă, drept consolare.

— N-o să facă asta. Nu-ți mai face griji, Poppy. Se uită la Ellie, care stătea la picioarele patului. Ellie, ție nu ți-e teamă, nu-i așa?

Ellie nu dădu niciun semn că ar fi auzit. Continua să se holbeze în tăcere la draperie.

Daisy nu o putea înțelege. Acum Ellie mânca bine, dar tot nu vorbea, nu spunea nimănui ce îi trecea prin cap.

— Dacă am nevoie la toaletă? întrebă Poppy.

— E tot aici. Doar că e în altă parte.

— Dar… oamenii pot să vadă ce fac. Nu pot să fac dacă se uită alții.

— Bărbatul nu te poate vedea prin draperie. Și Ellie și cu mine putem să ne întoarcem cu spatele.

— Tot nu-mi place. Vreau o toaletă adevărată. Vreau una ca aceea de la mine de acasă.

Daisy simți o ușoară enervare.

— Da, tuturor ne-ar plăcea asta, nu-i așa? Uneori nu putem avea ce ne dorim.

Regretă imediat vorbele înțepătoare.

— Îmi pare rău, Poppy. N-am vrut să mă reped la tine. Haide, să ne pregătim de culcare.

— N-o să pot dormi. Nu cu el acolo.

— Trebuie. Doar… doar prefă-te că nu e acolo.

Poppy ridică tonul, frustrată.

— Nu pot. Cine e, oricum? Cum ne-a găsit?

Întrebări bune. Întrebări la care Daisy nu avea răspunsuri.

Cody. Pe bărbat îl chema Cody. Asta era tot ce știa despre el.

A, și încă un lucru.

Vocea lui. Suna… blândă. Era genul de voce pe care voia de multă vreme să o audă. O voce plină de îngrijorare și compasiune. Vocea unui prinț care venise să salveze prințesele captive în castel cu trolii bătrâni și răi.

Însă amintirile ei despre vocile blânde se șterseseră în timp. Fuseseră erodate treptat de bunăvoința artificială afișată de Malcolm și Harriet, care îi băgaseră în cap idei despre pericole teribile, prădători care se află în afara scutului pe care ei îl ofereau cu atâta generozitate.

Și, dacă în tot acest timp a învățat ceva despre monștri, era că cei deștepți sunt înșelători. Era ca în *Scufița Roșie.* Stăteau acolo, răbdători și tăcuți, pretinzând că erau altceva.

Și, la momentul potrivit, își scoteau ghearele, își arătau colții ascuțiți ca acele și te mâncau cu totul.

* * *

În cele din urmă le convinse pe fete să se pregătească de culcare, dar ochii nu li se desprindeau de acea draperie. Când se dezbrăcară, o făcură cumva contorsionat, întoarse cu spatele la perdea, dar cu fața spre ea. Când se spălară pe dinți, stătură cu spatele la chiuvetă, pândind cea mai mică mișcare.

Malcolm și Harriet veniră ca de obicei la ora de culcare. În timp ce Harriet le înveli și le sărută pe frunte și le spuse cât de mult le iubea, Malcolm îl verifică pe Cody. Daisy întinse gâtul, dar nu văzu decât partea stângă a bărbatului. Capul nu i se vedea.

Când Malcolm reapăru, îi făcu un semn mulțumit lui Harriet și spuse:

— E bine. Doarme ca un bebeluș.

Veni lângă pat, silueta lui proiectând o umbră peste Poppy, care dormea pe salteaua de pe podea.

— Țineți minte ce v-am spus, le spuse el. Nu vă apropiați de omul acela. Este periculos. Este mai rău decât orice animal la care vă puteți gândi. E mai rău decât un rechin sau un tigru.

— Dar, adăugă Harriet în grabă, nu vă poate face niciun rău dacă stați departe de el, așa că nu vă speriați prea tare.

Malcolm mormăi.

— Dacă aveți nevoie de noi, știți ce să faceți. Apăsați butonul și voi veni. Vă voi proteja mereu. Știți asta, nu-i așa?

Daisy se gândi la protecția lui Malcolm. Se gândi la agonia și frica pe care i le provocase. Încă avea urmele de bici ale „îngrijirii” lui.

— Da, spuse ea. Mulțumim.

— Bună fată, spuse Malcolm. Luminile se sting în cincisprezece minute, bine?

Cei doi spuseră noapte bună și apoi dispărură. Zăvoarele fură trase la loc.

Fetele stăteau în paturile lor, cu cărțile deschise în poală. Dar nimeni nu citea. Nimeni nu privea

măcar la pagini. Un singur lucru le atrăgea atenția. Rămaseră așa toate cele cincisprezece minute.

Daisy luă cărțile. Le puse la locul lor pe bibliotecă. În timp ce făcea asta, văzu comoda și își dădu seama că niciuna dintre ele nu o folosise în această seară. Toate se ținuseră, descurajate de lipsa de intimitate și de vulnerabilitate.

Stinse lumina. Se băgă la loc în pat înainte să se gândească prea mult la ce se ascundea în întuneric.

Trase pătura sub bărbie. Se trezi ridicând capul de pe pernă la fiecare câteva secunde ca să privească în direcția singurului ocupant adult al camerei. Nu vedea nimic, dar mintea ei insista să completeze lipsurile. Arăta ca și cum draperia s-ar fi mișcat. O mică unduire la început și apoi se trase încet, fără zgomot, pe șină.

Bărbatul pe nume Cody era liber! Se mișca spre pat, văzând unde fetele nu puteau vedea, cu sângele curgând din cap, care acum era diform, ca al lui Malcolm. Se apropia din ce în ce mai tare, plutind mai degrabă decât mergând, ca o fantomă. Întinse mâna. Degete sfâșiate, însângerate întinzându-se spre Daisy…

Ea sări și țipă. Atingerea fusese reală! Reală!

— Eu sunt, spuse Poppy. Pot să mă sui în pat cu voi? Nu-mi place să stau acolo jos singură. Mi-e frică.

Daisy nu putu să o refuze, chiar dacă acum era înghesuială. Și ei îi era la fel de teamă. O s-o ajute să simtă căldura altei ființe umane lângă ea. Altcineva decât Ellie, care de-abia era prezentă.

— Vino, spuse ea.

Poppy se sui și se cuibări lângă Daisy. Respirația ei era dulce și consolatoare.

Un minut mai târziu, îi șopti lui Daisy în ureche.

— De ce i-ai spus lui Harriet că o iubești?

— Ai scăpat o carte. Ai făcut zgomot când era Timpul Tăcerii. Eram în bucluc, dar acum Harriet nu o să-i spună lui Malcolm despre asta.

— Ai spus că *tu* ai scăpat cartea.

— Da.

— Ai mințit-o.

— Da.

— Și ai mințit și când i-ai spus c-o iubești.

— Da.

— Pentru că nu o iubești cu adevărat, nu?

— Nu.

— E bine să minți?

— Nu mereu, dar uneori.

— Malcolm a mințit când a spus că o să aibă grijă de noi, nu-i așa?

— Da, cred că a mințit.

— Dar tu ai mințit pentru că vrei să ne ajuți.

— Da.

— O să ai grijă de noi, nu? Malcolm și Harriet nu, dar tu vei avea.

— Da, Poppy. O să am grijă de voi amândouă.

— Ești ca sora noastră mai mare, nu?

— Da.

Poppy se apropie și o sărută pe Daisy pe obraz, iar Daisy se simți de parcă s-ar fi înecat în propriile lacrimi.

52.

Se mișcă dintr-un fel de neființă într-alta.

Prima neființă fusese ca o uitare dulce. O lipsă totală de senzație, de gând, de emoție, de durere. Chiar și obișnuitele coșmaruri groaznice și amintiri din colțurile îndepărtate ale minții sale păreau să deteste să vină nepoftite în acea încremenire.

A doua neființă era cu mult mai îngrozitoare. Era conștient de această neființă. Conștiința lui era strânsă într-un pumn de gheață. Îi furase simțurile și gândirea rațională și refuza să i le dea înapoi. Credea că era treaz, dar tânjea să se întoarcă în acel somn binecuvântat.

Credea că e orb.

Nu vedea nimic. Absolut nimic. Chiar și în cele mai întunecate camere de obicei era o frântură de lumină undeva, strecurată din spatele unei draperii sau pe sub o ușă.

Clipea furios, fiindu-i din ce în ce mai teamă că orbise. Brusc, o durere crâncenă îi zvâcni în creier. În fața lui dansau lumini, încurcându-l pentru că nu știa dacă sunt reale sau nu.

Amintirile începură să-i revină. O casă. O cameră încuiată. O voce șoptită.

Fusese atacat.

Acum își aminti. În dormitor. Silueta care sărise spre el din pragul ușii.

Era în ghearele lor. Nu se pregătise cum trebuie și acum plătea prețul. Era al lor.

„Mi-au luat ochii”, se gândi el. „Mi i-au distrus ca să fiu mai ușor de mânuit. O, Iisuse, spune-mi, te rog, că nu sunt orb”.

Nu.

Nu lăsa frica să câștige.

Este întuneric, atâta tot. Era întuneric în dormitor, mai ții minte? Era beznă acolo.

Deci sunt încă acolo?

Concentrează-te. Folosește ce alte simțuri mai ai.

Încercă să se miște. Picioarele și brațele refuzară să asculte ordinele și nu înțelegea de ce. Creierul îi era încețoșat, în mod curios, iar străfulgerările de durere continuau să-l înjunghie, făcând imposibilă orice încercare de a judeca rațional.

Ascultă. Nimic.

Sunt mort?

Încercă să vorbească.

Da! Ai auzit? Ai auzit asta, nu-i așa? Un sunet adevărat.

Dar nu cuvinte. Nici măcar o voce adevărată. Doar un strigăt inuman, înăbușit, de parcă ar veni de la un animal aflat la mare distanță.

De ce nu pot să vorbesc? De ce nu pot formula cuvinte?

Încercă să deschidă gura, dar simți că ceva îi opunea rezistență. Ceva care îl trăgea de buze și de față.

Încercă să caute cu limba. Împinse ceva moale și uscat care îi umplea gura și părea să vrea să îi între cu forța pe gât.

Începea să se sufoce. Din stomac i se ridică greața și simți cum trupul i se încordează să vomite.

NU!

Dădu capul pe spate și respiră cu putere pe nări. Își auzi respirația zgomotoasă împiedicându-se în ceva ce îi acoperea gura.

Să nu vomiți, își spuse în sinea lui. Dacă faci asta, vei muri. E simplu.

Își ordonă să reziste, să îi treacă greața. Tâmplele îi pulsau de la efort. Simți cum transpirația îi ieșea din corp. Mintea lui voia să îl așeze într-o barcă în mijlocul unui ocean agitat, iar el trebuia să se ancoreze mental într-un pământ solid. Trebuia să lupte cu impulsul puternic de a înghiți materia care părea să se infiltreze cu lăcomie în corpul lui și să se extindă în spațiile sale.

Îi luă mult timp, dar reuși. Și în timp ce își recapătă treptat controlul, noi senzații i se strecurară în membre. Simți strânsoarea din încheieturi și glezne care indica faptul că fusese legat. Legăturile erau strânse și fără elasticitate. Bănuia că nu ar putea să le rupă chiar dacă i s-ar întoarce forțele.

Deci, iată-mă aici, se gândi el. Cu căluș și legat și probabil drogat.

De ce? Ce plănuiesc să facă cu mine? Și unde *este* aici? Sunt singur?

Auzise o voce. Nu aici și acum, ci mai devreme. O voce mică și șoptită.

Da.

Asta spusese.

Nu-i așa?

Am pus o întrebare și a răspuns. A spus da. A spus că e aici.

Fetele.

Sunt aici acum?

— Alo?

În mintea lui, era o exprimare cu înțeles. În urechi însă suna doar a zgomot. Pentru oricine altcineva ar fi fost doar zgomot.

Dar zgomotul putea atrage atenția. Zgomotul putea aduce ajutor.

— Alo? Alo? Te rog! Ajută-mă!

Continuă așa câteva minute. Strigă iar și iar și iar.

Dar i se păru că ar fi putut la fel de bine să facă asta cu o pernă pe față.

Nimeni nu îl auzea.

Nimeni nu venea să-l ajute.

* * *

Ea auzea.

Cu ochii mari, Daisy se holbă în întuneric și ascultă strigătele.

Bărbatul pe nume Cody era viu. Bărbatul pe nume Cody era treaz.

Voia ceva.

Cineva să-l ajute? Cineva să-l elibereze? Sau cineva suficient de naiv încât să îi cadă în capcană?

Poppy și Ellie adormiseră repede, respirând lent și netulburat.

Era mai bine că ele nu știau ce se întâmpla.

Emoțiile i se schimbară în valuri. În mare parte se temea de bestia agitată. Nu voia să se dea jos din pat, să se ducă la el.

Dar din când în când îi era milă. Se gândi la el ca la un leu cu un spin în labă. Dacă îl scotea și înlătura durerea, îi va fi veșnic îndatorat. În ciuda ferocității sale aparente, el o va răsplăti.

Dar asta era doar o poveste, se gândi ea. În viața adevărată nu era așa. Viața adevărată era crudă.

El trebuia să tacă acum.

Trebuia să dispară.

53.

Își dădu seama că, la un moment dat, trebuie că-și pierduse din nou cunoștința. Adormit sau fără cunoștință – era același lucru. Nu știa dacă din cauza epuizării, a medicamentelor sau a leziunilor la creier. Era ca și când fusese leșinat ore întregi, dar poate că trecuseră numai câteva minute. Nu avea de unde să știe.

Mintea îi părea puțin mai limpede acum. Capul încă îi pulsa, dar se simțea mai viu, mai conștient.

Încă era în întuneric. Încă era liniște. Poate că nu era deloc în casă. Poate că fusese aruncat undeva și lăsat să moară.

Își încercă din nou legăturile. Trase de ele cât de tare putu, însă nu reuși decât să se rănească la încheieturi. Încercă să se legene înainte și înapoi. Scaunul pe care stătea scârțâi și se îndoi puțin, dar nu cedă.

Mișcarea îl făcu să-și dea seama că îi fuseseră scoși pantofii din picioare. Putea detecta moliciunea și elasticitatea unei mochete sau a unui covor sub tălpi.

Încercă să ridice piciorul drept. Legăturile îl împiedicară să îl ridice mai mult de câțiva milimetri și când îl lăsă la loc jos, se cufundă în covor. Atunci nu avea cum să atragă atenția cuiva care ar fi dedesubt.

Era captiv.

Încercă din nou să țipe. Încercă să trimită vocea prin vată și banda adezivă afară în lume, dincolo de cripta în care fusese îngropat.

Dar știa că era inutil. Acceptând nebunia acestei încercări, lăsă bărbia în piept.

Și apoi auzi sunetele.

Un plâns încet în întuneric. Șoapte. Foșnete.

Strigă din nou. I se răspunse cu un strigăt speriat și șoapte mai aspre. Crezu că aude un nume.

Poppy.

Poppy Devlin. Ea trebuie să fie!

Îi strigă numele, deși nu suna deloc ca numele ei. Era din două silabe, cu accent pe prima. Poate îl auzise. Poate își va da seama că pe ea o strigă.

— Oprește-te!

Strigătul subțire fusese limpede ca cristalul. Pusese capăt mormăielilor și șoaptelor. Îi fusese destinat lui și era menit să-l facă să tacă. Auzi cu câtă disperare își dorea fata ca el să n-o mai tortureze.

Nu mai strigă. Fetele nu îl voiau. Le era frică de el. Nu îl vor ajuta.

Și apoi veni lumina.

Inundă spațiul, înțepându-i ochii nu doar cu strălucirea sa, dar și cu ușurarea instantanee că vede. Clipi iute, adaptându-și ochii.

Se afla în colțul unei camere, izolat de restul de o draperie pe o șină de metal. Privind în jos, văzu cum gleznele și antebrațele îi sunt legate de scaunul de lemn cu brățări autoblocante.

Văzu și sânge. Pe pantaloni și pe mânecile puloverului. Bănui că este al lui.

Se auzi cum una dintre fete plânge – Poppy, probabil. O altă fată încerca să o consoleze încet.

Se auzi alt zgomot, iar fetele făcură brusc liniște. Cody își dădu seama că era sunetul zăvoarelor trase de la ușa dormitorului pe care o deschisese noaptea trecută.

— Sunteți bine, fetelor? spuse o voce aspră. Cody îl recunoscu pe Malcolm Benson.

— Face zgomote ciudate, spuse Poppy.

— Chiar așa?

Pașii se apropiară. O umbră deveni mai clară pe draperie. Un braț se ridică și apoi draperia fu trasă repede înapoi pe șină.

Era Malcolm. Dar Cody era mult mai interesat de ce se afla în spatele lui. Văzuse doar puțin înainte ca Malcolm să intre și să tragă draperia la loc, dar fusese suficient.

Trei fete care stăteau pe pat și se uitau în direcția lui.

Nu două – nu doar Poppy Devlin și Ellie McVitie – ci trei. Cealaltă era Daisy Agnew. Cu trei ani mai mare decât în fotografii, dar ar fi recunoscut-o oriunde.

Erau în viață. Toate trei erau în viață.

Bănui că timpul lui aici va fi mult mai scurt decât al lor. Malcolm părea mai mare decât îl văzuse Cody ultima oară. Părea mai puternic. Sau poate doar Cody se simțea acum mult mai slăbit.

Malcolm se apropie de el. Înclină capul într-o parte în timp ce-și evalua prizonierul. Apoi întinse o mână cărnoasă și îl apucă pe Cody de bărbie, întorcându-i capul dintr-o parte în alta.

— Hmm. Putea să fie și mai rău, spuse el.

Se aplecă în față și își odihni mâinile pe brațele lui Cody.

— O să stăm de vorbă cum trebuie mai târziu, spuse el, respirația lui râncedă făcându-l pe Cody să vrea iar să vomite. O discuție frumoasă și lungă. Până atunci, trebuie să nu-mi mai sperii fetele. Le-am spus totul despre tine. Le-am spus ce se va întâmpla dacă ni le iei. Și le-am spus că n-o să te las. Încerc să le protejez.

Cody își dădu seama acum de ce Malcolm vorbea așa tare. Pentru fete. Ca să facă din Cody un dușman, să le facă pe fete să nu aibă încredere în el și să se teamă de el. Astfel nu vor fi tentate să îi vină în ajutor.

Malcolm se îndreptă.

— Acum fii băiat bun și fă liniște. O să mă întorc mai târziu.

În ochii bărbatului se vedea o scânteiere ciudată. O privire care îi spunea lui Cody că acest om era capabil de orice.

54.

Când Webley ajunse la serviciu, Cody nu era la biroul său și asta o surprinse. Întrucât dormea prost, ajungea înaintea majorității.

Își dădu jos haina, se așeză, se conectă la computer, își verifică e-mailurile, răspunse la e-mailuri.

Cody tot nu ajunsese.

„Probabil că s-a săturat să caute dube, se gândi ea. Eu sigur da”.

Începură să ajungă și ceilalți. Avură loc discuții naturale. Footlong Ferguson o întrebă de ce nu făcuse cafeaua încă. Ea îi spuse să se ducă dracului. Peste cinci minute el îi aduse o cană aburindă și i-o puse în față cu un zâmbet pieziș.

Intră Blunt. Traversă sala de ședințe și intră la ea în birou. Avea sub braț un teanc de hârtii.

Webley bănuia că deja avusese o ședință la micul dejun. Poate chiar fusese certată pentru că nu se înregistrau progrese cu cazul.

Webley începu să scrie un raport care trebuia predat ieri. Detesta să scrie rapoarte. Dacă ar fi vrut să-și petreacă toată ziua scriind la calculator, s-ar fi făcut secretară.

Nici urmă de Cody.

Se opri în mijlocul propoziției. Privi împrejur. Toți erau prezenți. Mai puțin unul.

— L-a văzut cineva pe Cody? întrebă ea, în jur.

Câțiva clătinară din cap. Niciunul dintre ceilalți nu părea îngrijorat în mod deosebit. Dar pe ea o deranja.

Se uită direct la Ferguson.

— Colega, l-ai văzut pe Cody?

Iar un clătinat din cap.

— Nu, de când ați plecat ieri împreună. Ce ați făcut voi doi noaptea trecută?

Alt zâmbet pieziș. Ea îi spuse din nou să se ducă dracului.

Luă telefonul mobil și se lăsă pe spătarul scaunului. Găsi în agendă numărul lui Cody și sună.

Sună și sună și apoi intră mesageria vocală.

Închise. Se hotărî să îl mai lase câteva minute.

„O să aibă o scuză credibilă, se gândi ea. De ce îmi fac griji de fapt? N-are nicio legătură cu mine. Nu sunt mama lui. Nici prietena lui.

Ea se îndreptă de spate. Începu să scrie la calculator mai aprig. Avea treabă de făcut. Nesimțitul de Cody. Dacă vrea să intre în bucluc pentru că întârzie, e problema lui".

Peste cinci minute luă din nou telefonul.

Intră mesageria vocală.

— Cody, spuse ea. Sunt eu, Megan. Unde ești? Nu că nu ne putem descurca fără tine, dar ne trebuie cineva de care să ne batem joc. Ne vedem mai târziu.

Gata. Tonul potrivit. Glumeț, dar îi arăta că i se duce lipsa. Va aprecia asta.

Mai trecu jumătate de oră.

E într-o misiune, se gândi Webley. A venit foarte devreme, a găsit o pistă și a plecat să investigheze.

Fără să spună nimănui.

Ceea ce i se pare atât de nepotrivit. Nimeni nu pare să aibă nici cea mai vagă idee unde este.

Blunt ieși din biroul ei, cu privirea aspră. Părea că-și blocase această expresie de când fusese răpită Poppy.

Blunt trebuie să știe unde era Cody.

— Unde dracului este detectivul Cody? urlă ea.

Deci, nu. Rămânea un mister unde se află.

— Ei bine? spuse Blunt. Vrea cineva să mă lumineze?

Când nu primi niciun răspuns, păru gata să explodeze.

— Bun. Atunci, dacă nu apare în următoarele câteva minute cu criminalul în cătușe, puteți să-i transmiteți din partea mea că nu mai este în gașca mea. Ați înțeles?

Nu așteptă un răspuns, ci se întoarse furtunos în biroul său și trânti ușa.

* * *

Munca nu aștepta. Lumea nu stătea în loc doar pentru că Nathan Cody se decisese să nu apară la birou azi.

Pentru Webley asta însemna mai multe dube de verificat, bucuria bucuriilor. Plecă din nou pe străzi. Unul dintre șoferii cu care vorbi avea cam nouăzeci de ani și nu auzise niciun cuvânt din ce spusese ea, ceea ce fusese distractiv. Altul își pierduse un braț într-un accident de ciclism și nu mai condusese în ultimele șase luni.

Îi tăie de pe listă și trecu la următorul. Dar mintea nu-i stătea la treabă. Scaunul de lângă ea din mașina de poliție n-ar fi trebuit să fie gol. Ar fi trebuit să fie ocupat de ghemul de enervare și comportament irațional care era Cody.

Încercă să îl sune din nou pe mobil, dar auzi aceeași invitație enervantă de a lăsa un mesaj.

— Cody, unde dracului ești? Să nu crezi că sunt îngrijorată în privința ta, pentru că nu sunt. Dar trebuie să lucrăm la un caz și chiar nu ajuți. În plus, Blunt a înnebunit. Sună-mă.

Abia acum, încercă și telefonul fix. Și la acela răspunse robotul.

— Ai dracului roboți, spuse ea, înainte să închidă.

Deja e prea ciudat, se gândi ea. Prea ciudat până și pentru Cody.

Băgă mașina în viteză și plecă la următoarea întâlnire.

55.

Când Malcolm se întoarse în dormitor în cele din urmă, avea cu el o pungă mare de plastic, plină cu obiecte.

Daisy privi suspicioasă punga. Asta avea ceva de-a face cu Cody. Știa sigur.

— Ghici cine a fost la cumpărături? spuse Malcolm. Și ghici cine v-a adus tuturor cadouri?

Se așeză pe marginea patului lor, aproape făcând-o pe Poppy să cadă pe partea cealaltă. Apoi băgă o mână în pungă și începu să scoată cutii de carton. Daisy realizează ce sunt din pozele de pe ele. Nu era impresionată.

Malcolm deschise una dintre cutii. Scoase conținutul.

— Uită-te la frumusețile astea, spuse el. Uite, Poppy. Probează-le.

Poppy întinse mâna nesigură și luă de la el perechea de căști. Le puse cu grijă pe cap.

— Trebuie potrivite, spuse Malcolm. Apleacă-te în față.

Poppy făcu cum i se spuse în timp ce Malcolm i le fixă pe poziție, acoperindu-i urechile.

— E rândul tău, Ellie, spuse el dându-i altă pereche. Fata studie aparatul lui Poppy și și-l fixă pe al ei.

— Bună fată. Și, în sfârșit, unele pentru Daisy. M-am gândit că le-ai prefera pe cele vesele, roz.

Lui Daisy îi veni să plângă când acceptă darul, dar nu pentru că era copleșită de actul aparent generos. Deși tânără, știa că era cumpărată. Acesta nu era un dar din iubire, ci din ură. Era o manipulare cinică. În ciuda faptului că trecuseră prin atâtea, Ellie și Poppy încă aveau mult din inocența Albei ca Zăpada: nu suspectau otrava ascunsă în merele lor roșii și suculente.

— Și asta, spuse Malcolm deschizând o altă cutie, mai mică, se cheamă splitter. Vă permite să ascultați același lucru simultan. Haideți, fetelor, să-l testăm.

Traversă camera. Aprinse televizorul și DVD playerul. Se aplecă și conectă splitterul într-o mufa audio.

— Bun, veniți aici.

Alinie toate scaunele mici de plastic în fața televizorului, apoi le chemă pe fete să se așeze.

Poppy și Ellie se duseră imediat la locurile lor, dar Daisy își târî picioarele.

— Haide mai repede, Daisy. O să fie distractiv.

Daisy se așeză pe scaunul din mijloc. Malcolm luă firele celor trei căști și le conectă pe toate. Se duse înapoi la pat și se întoarse cu alt obiect din punga lui cu bunătăți.

— Bun, deci. Cine vrea să vadă *Frozen?*

Când spuse asta, ridică DVD-ul, de parcă aștepta urale din partea publicului. Dar primi doar trei fețe solemne, fără niciun zâmbet.

Redeveni serios.

— Ei bine, asta primiți. Îmi puteți mulțumi mai târziu.

Deschise cutia și scoase DVD-ul, dar ezită înainte să-l pună în player.

— Fetelor, ascultați-mă. Este foarte important. În timp ce veți urmări acest film, eu o să fiu acolo, de vorbă cu domnul Cody. NU aveți voie să vă întoarceți în timp ce fac asta, bine? BINE?

Încuviințară toate. „Deci asta era, se gândi Daisy. Acesta era adevăratul motiv pentru cadouri. Așa cum bănuiam”.

— O să las draperia trasă, continuă Malcolm, deci o să vă pot vedea. Oricine se întoarce sau își dă jos căștile va fi pedepsită. M-am făcut înțeles?

Din nou încuviințări. „Suntem prizonierele lui, se gândi Daisy. Facem cum spune el. Cam atât cu distracția”.

Malcolm zâmbi din nou, iar lui Daisy îi veni să vomite.

Încărcă DVD-ul. Așteptă să înceapă filmul. Se dădu la o parte, cu ochii pe cele trei fete, verificând ca atenția lor să fie la ecran și nu în altă parte.

Și apoi dispăru în spatele lor.

Lui Daisy îi fu greu să nu se întoarcă imediat. Voia să-l vadă pe Cody, voia să îl privească bine în ochi. Voia să știe ce o să-i facă Malcolm.

Dar se abținu. Stătu încremenită ca o piatră și se uită fix la culorile strălucitoare care apărură la televizor, cântecele vesele care îi sunau tare în urechi și încercă să se imagineze într-un loc fericit.

56.

Cody văzu din nou umbra apropiindu-se de partea cealaltă a draperiei. Detestă momentul. Nu știa ce planuri își făcuse pentru el, dar auzise tot ce le spusese Malcolm copiilor. Nu trebuia să vadă sau să audă ce urma să se întâmple și asta nu putea fi de bine.

Draperia fu trasă repede. Trasă pe toată șina. Cody văzu pentru prima oară dormitorul. Observă plăcile de lemn prinse la fereastră. Văzu cele trei fete, toate cu spatele la el, așa cum li se spusese. Desenele animate de la televizor păreau ciudat de nepotrivite.

Se întrebă la ce se gândeau fetele. Sunt fericite aici? Sunt îngrijite sau grav abuzate?

Cel puțin sunt în viață.

Malcolm privi peste umăr.

— Vă puteți întoarce acum, fetelor, spuse el.

Nimeni nu se mișcă, iar Malcolm se întoarse din nou cu fața la Cody, mulțumit de căștile audio care își îndeplineau misiunea de a izola fetele de ce urma.

Malcolm luă o geantă de pe pat, apoi puse un scaun de copil în fața lui Cody. Arăta aproape comic când își așeză trupul masiv pe scaunul miniatural. Aproape.

— M-am gândit să stăm de vorbă, începu Malcolm. Asta e. Asta e discuția noastră. Imediat îți voi scoate banda adezivă de pe gură. Mai întâi, trebuie să îți spun regula. Regula este să nu încerci să le strigi pe fete. Vorbești pe un ton normal, liniștit. S-a înțeles?

Cody încuviință.

— Bine, atunci.

Malcolm se întinse, apucă marginea benzii adezive și o smulsă de pe fața lui Cody cu o mișcare rapidă și brutală.

Cody strigă, însă urletul lui fu absorbit de vata din gură.

— Scuip-o afară, ordonă Malcolm. Haide.

Cody își înclină capul și încercă să scape de vată. Avu nevoie de mai multe încercări s-o scoată și chiar și atunci mai rămaseră resturi lipite în gură. Își mișcă limba, încercând să le desprindă și se zgârie, de parcă glandele salivare îi secaseră. Își simți propria respirație ca mirosul unei haznale într-o zi fierbinte de vară.

— Gata, spuse Malcolm. E mai bine? Nu-ți face griji. Mai am destule. Goli punga de plastic pe covor. Cody văzu bandă adezivă, vată și o foarfecă mică. Malcolm luă foarfecă și începu să se joace cu ea – deschizând-o și închizând-o ca gura unei țestoase mușcătoare.

— Apă, cârâi Cody. Trebuie să beau ceva.

— Ei, despre asta mai vedem, nu-i așa? spuse Malcolm. Domnule Cody, aici este cu dus și întors. O mână spală pe alta.

— Nu… nu știu ce vrei de la mine.

Malcolm zâmbi.

— E simplu. Nu trebuie să-ți faci griji. Nu vreau decât informații. Răspunsuri la niște întrebări.

— Despre ce?

— Despre tine. Despre poliție. Despre ce te-a adus la ușa noastră. Ce se întâmplă, sergent Cody? Explică-mi, te rog.

— Nu sunt multe de explicat. Ți-am spus totul deja când am venit ieri după-amiază.

— Mai spune-mi o dată.

Cody ezită. Nu era sigur de ce, dar ceva îi șopti că nu ar trebui să fie prea sincer. N-ar trebui să se grăbească și să îi satisfacă cererile lui Malcolm.

— Eram… Urmăream o pistă. O dubă a fost văzută lângă locul crimelor, spuse el. Am făcut o listă de oameni care dețin dube care se potrivesc descrierii. Erai doar unul dintre mulți alții de pe lista aceea.

Malcolm continuă să deschidă și să închidă foarfecă. Hârști, hârști, hârști.

— Te aștepți să cred asta? spuse el în cele din urmă.

— Da. Este adevărul.

Malcolm clătină din cap.

— Ți se pare că arăt a prost? Par idiot?

„Nu, se gândi Cody. Arăți tulburat. Arăți dezechilibrat. Arăți periculos. Dar nu arăți a prost”.

— Trebuie să fie mii și mii de dube doar în Liverpool, spuse Malcolm. N-ați fi avut cum să le verificați pe toate. Trebuie să fi avut mai multe informații decât atât.

Cody tot nu înțelegea care era problema cu duba. Informația lui Quigley îi condusese la Malcolm și, cu toate astea, duba lui nu se potrivise cu descrierea.

— Am avut noroc, spuse el, pentru că acum începea să creadă că așa fusese. Sau ghinion.

— Nu, spuse Malcolm. Știai, nu-i așa? Știai de cealaltă dubă a mea.

Cody încercă din răsputeri să își ascundă mirarea.

— NU-I AȘA? strigă Malcolm.

Cody se smuci pe scaun. Lemnul crăpă odată cu mișcarea lui. Se uită spre fete și văzu că ele în continuare nu erau conștiente de ce se întâmpla.

Malcolm îi urmări privirea.

— Nu-i așa? spuse el din nou, de data asta mai încet. Ai știut despre cealaltă dubă?

— Da, spuse Cody. Am știut despre asta.

Se gândi de ce avusese impulsul acesta brusc de a minți și își dădu seama că nu doar pentru că era răspunsul pe care îl aștepta Malcolm. Ceva îi

spunea că trebuia să dea impresia că polițiștii știu cu mult mai multe decât credea Malcolm.

„Da, asta e, Cody. Asta trebuie să faci. Fă-l să creadă că nu a scăpat de probleme. Fă-l să se teamă că încă mai există posibilitatea să fie prins și că acum nu este în interesul lui să ucidă un polițist. Orice ai face, nu-i spune adevărul. Nu-l lăsa să-și dea seama că nimeni nu știe că ești aici, că te-ar putea ucide chiar acum și nimeni nu ar intra la bănuieli. Pentru că asta e cruda realitate, nu-i așa? Ești singur”.

Malcolm își duse mâna la creștet. Pipăi o vreme diformitatea craniului. Părea incomodat de ceea ce îi spusese Cody.

— Cum? întrebă el. Cum ai aflat despre cealaltă dubă?

— Nu știu.

Fața i se strâmbă de furie.

— Cum adică, nu știi? Ai venit la mine acasă în căutarea unei dube albe. Asta înseamnă că știai de dubă. Cum?

— Nu așa funcționează. Trebuie să înțelegi că ai făcut ceva grav. Este peste tot în presă. Trebuie să fi văzut la televizor. La cazul acesta lucrează o echipă uriașă, iar eu sunt doar un trepăduș. Fac ce mi se spune. Așa că atunci când șeful îmi spune să mă duc la o anumită casă și să întreb despre o dubă, așa fac.

— Ești sergent.

— Un sergent nu înseamnă nimic. Deasupra mea sunt inspectori, inspectori-șefi, superintendenți, superintendenți-șefi… Apoi sunt oamenii de la informații, cei care știu cu adevărat ce se întâmplă.

Malcolm se gândi puțin.

— Tot nu are sens. Dacă ai fost trimis într-o misiune să găsești cealaltă dubă, de ce nu ai venit pur și simplu să mă întrebi despre ea?

— Nu era nici urmă de ea pe proprietatea ta. Nu eram siguri că încă o mai aveai, dar dacă da, nu am

vrut să te speriem și să te facem să scapi de ea cumva, în caz că avea în ea dovezi esențiale care făceau legătura dintre tine și crime.

Cody trebuia să gândească repede. Nu era sigur cât de multe întrebări va mai suporta minciuna lui până să se prăbușească de tot. Malcolm se uită în jur, mișcând foarfecă în timp ce încerca să accepte această informație nouă. Cody se gândi că minciuna lui se clătina, dar nu putea fi sigur. Era mult mai îngrijorat de semnele de agitație care se acumulau în răpitorul său. Dacă ar fi prins acum, ar avea probleme serioase.

— Și cine mai știe? Cine altcineva mai știe despre a doua dubă?

— Probabil că mulți oameni. E în calculatoarele noastre.

— Dar nu se știe pentru ce am folosit-o?

— Nu. Nu crezi că te-am fi arestat dacă am fi știut?

— Prietena ta. Femeia care era cu tine. Ea știe ce știi și tu?

Cody se decise că trebuie să abată atenția de la Webley. Nu era sigur de ce putea psihopatul acesta.

— Da, dar ea este una dintre mulți. După cum am spus, suntem cu toții parte dintr-o echipă mare.

Malcolm mai stătu puțin să se gândească. Era limpede că detesta ideea că ofițerii de poliție ar putea în continuare să îi apară la ușă. Cody își dădu seama că ăsta ar putea fi singurul lucru care să îl țină în viață.

— Vor veni? întrebă Malcolm. Vor veni să te caute?

— Când își vor da seama că lipsesc, da. Vor veni.

Malcolm încuviință. Genele îi fluturară, iar ochii lui își pierdură brusc concentrarea. Lui Cody i se păru că bărbatul intră într-o stare de transă.

Malcolm scoase un urlet. O explozie de frustrare acumulată îl împinse de pe scaun spre Cody și îi

înfipse o lamă de foarfecă adânc în coapsă.

Cody țipă, atât din cauza șocului, cât și din cauza durerii. Se uită cu ochi sălbatici la foarfecă acum înfiptă în piciorul său.

Malcolm se aplecă și își apropie fața la câțiva centimetri de a lui Cody.

— Cred că minți. Cred că nimeni nu știe că ești aici și nu vine nimeni după tine. Cred că inventezi totul ca să-ți salvezi gâtul amărât.

— Nu, spuse Cody cu dinții încleștați de durere. Este adevărul. Vor sosi aici. În cele din urmă vor veni să mă caute. Trebuie să accepți asta și trebuie să faci ceea ce este corect.

Malcolm îl împroșcă pe Cody cu salivă în timp ce vorbea.

— Nu trebuie să fac nimic din ce zici tu. Știu ce este corect. Ceea ce este corect este să am grijă de aceste fete. Le dăm tot ce au nevoie. Totul! Am fi în stare să murim pentru ele și când va fi necesar, vom ucide pentru ele.

Cody văzu în ochii lui Malcolm că nu avea rost să se certe mai departe. Bărbatul își pierduse rațiunea. Cel mai mic impuls l-ar fi putut face pe Malcolm să ia din nou foarfecă și să i-o înfigă lui Cody în burtă.

Așa că nu spuse nimic. Așteptă doar ca focul să se stingă.

Când se întâmplă asta, fu ca și când Malcolm deveni brusc conștient unde se afla și ce făcuse. La început se uită la Cody cu o mirare aparentă, iar apoi la foarfecă înfiptă în piciorul lui.

— Va trebui să vedem ce se întâmplă, nu? spuse el. Va trebui să vedem dacă apar prietenii tăi, polițiștii, așa cum spui tu că o vor face. Dacă nu, voi ști că minți. Și apoi nu va mai conta.

Apoi întinse mâna spre foarfecă și Cody strânse tare din dinți când i-o smulse. Sângele țâșni și un cerc închis la culoare începu să se mărească pe cracul pantalonilor.

Malcolm luă vata și începu să rupă bucăți din ea.

— Gura mare, spuse el.

Cody făcu cum i se spusese. Era prea speriat să facă altfel. Privirea lui se îndreptă spre cele trei fete în timp ce gura i se umplea de vată, de parcă ar fi fost o jucărie de pluș. Fetele nu băgau de seamă tortura lui.

Era recunoscător pentru această mică îndurare.

57.

„O să fie acolo, se gândi Webley.

Când o să mă întorc în acea sală de ședințe, Cody o să fie acolo la biroul său, lucrând ca și când nu s-a întâmplat nimic. Și când o să-l întreb despre asta, va spune: «Scuze, nu știam că-ți pasă», sau ceva la fel de stupid. Și îl voi urî pentru asta, dar o să mă bucur că este înapoi alături de noi, teafăr și nevătămat și o să strig la el pentru că m-a făcut să-mi fac griji inutil. Pentru că la asta e bun Cody, ticălosul: să mă facă să îmi pese de el, chiar și când nu ar trebui”.

Dar apoi intră în sală și el nu era acolo. Scaunul lui era gol și niciunul dintre documentele de pe biroul său nu fusese deranjat. Și cel mai rău era că nimeni altcineva nu părea să fi observat.

Se opri la biroul lui Ferguson în drum spre al ei.

— Tot niciun semn de la Cody?

Ferguson se uită la biroul lui Cody de parcă de-abia aflase că lipsește.

— Nu. Crezi că poate s-a întors sub acoperire? O misiune secretă de care noi nu avem voie să știm?

Webley nu gustă umorul.

— Neil, vorbesc serios. Nu-i stă în fire lui Cody. Nu dispare așa.

Ferguson păru să îi detecteze neliniștea.

— Relaxează-te. Probabil e bolnav sau ceva. Sigur a sunat și cineva a uitat să transmită mesajul.

Webley încuviință, dar nu era convinsă. Nu era convinsă deloc.

Se așeză la biroul ei. Încercă să îl sune din nou pe Cody. Mesageria vocală.

Rahat.

Nu putea să fie atât de bolnav încât să nu răspundă la afurisitul de telefon. Nu putea să fie atât de bolnav încât să nu îi fi ascultat mesajele anterioare și să fi răspuns, chiar dacă numai printr-un mesaj scurt.

Doar că *nu era* bolnav, nu-i așa?

Avea probleme. Probleme de sănătate mintală. Cu câteva luni în urmă trecuse printr-o perioadă foarte întunecată. Halucinații, coșmaruri, izbucniri violente, insomnie. Da, recent păruse mult mai bine, dar poate că avusese o recidivă. Dacă de data asta își pierduse cu totul controlul? Dacă își făcuse rău și era foarte grav?

Webley se ridică din nou de la locul ei, se duse și bătu la ușa lui Blunt. Inspectorul-șef o chemă înăuntru.

— Nu-mi zice, spuse Blunt. N-ați avut noroc cu dubele. Văd pe fața ta. Când Dumnezeului o să-mi aducă cineva și vești bune?

— De fapt, doamnă, este despre Cody.

Expresia lui Blunt se schimbă. O cu totul altă nuanță întunecată.

— Ce e cu Cody? Ai vreun semn de la el?

— Nu. Și asta e problema. Nimeni n-a primit. Pare să fi dispărut.

Blunt clătină din cap.

— N-a dispărut. Face el ceva. Dacă e vreo persoană pe care poți conta să își facă treaba independent pe aici, chiar atunci când interzic asta în mod expres, Cody este acela. Mi-a arătat asta de multe ori în trecut. Stai să vezi. O să vină aici relaxat, eu o să-l cert și apoi o să-mi spună că a rezolvat cazul, iar eu o să trebuiască să-l iert.

Webley auzea cuvintele, dar nu era convinsă. Blunt încercă s-o asigure că nu se întâmplase

nimic rău cu polițistul ei preferat.

— Doamnă, l-am sunat toată ziua. I-am lăsat mai multe mesaje. Ceva e în neregulă. Pentru el, ca și pentru dumneavoastră, găsirea răpitorului acelor fete înseamnă la fel de mult. N-ar pleca aiurea într-un punct atât de important al investigației. Știți că nu ar face asta.

Blunt deveni tăcută.

— Bine, Megan. Ce sugerezi?

— Aș vrea să-mi permiteți să mă duc până la apartamentul lui. Locuiește deasupra unui cabinet stomatologic. Doctorul este și proprietarul. Poate îmi poate spune ceva.

Blunt oftă.

— Chiar am nevoie de tine aici, Megan. Avem copii de găsit.

— Știu. Știu. Mă voi mișca cât de repede pot și voi recupera timpul. Dacă las pe mai târziu, stomatologul va fi plecat acasă.

Blunt bătu cu pixul în birou.

— Bine. Mergi. Îndreptă pixul spre Webley. Dar dacă îl găsești pe Cody, poți să-i spui din partea mea că zilele lui sunt numărate.

58.

Strada Rodney. Lui Webley îi plăcea aici. Își dori să își poată permite să locuiască într-un apartament dintr-una din aceste clădiri în stil georgian. Cody își putuse permite doar pentru că dentistul era un amic și îi făcuse o ofertă bună.

Ticălos norocos.

Înainte să se apropie de ușă, verifică mașinile de pe stradă. A lui Cody nu era acolo.

Intră în clădire unde fu întâmpinată de o recepționistă efervescentă. Webley scoase legitimația și ceru să vorbească cu cineva din conducere.

Simon Teller era cea mai bună reclamă posibilă pentru afacerea sa: un zâmbet perfect pe două picioare. O creatură superbă care emana șarm. Când dădu mâna cu Webley, ea își imagină câtor femei li se înmuiaseră picioarele în timpul acelui simplu contact.

„Nu eu, totuși, se gândi ea. Nu e genul meu”.

O conduse în cabinetul său și se așezară față în față pe fotolii de piele. Părea foarte relaxat, cu mânecile suflecate și gulerul răsfrânt. La una dintre încheieturile sale bronzate se vedea un ceas care părea foarte scump.

Webley bănui că e putred de bogat. Nu văzu nicio urmă de verighetă.

„Nu că asta ar conta, se gândi ea. Tot nu e genul meu”.

— Afaceri sau afaceri? întrebă el.

— Poftim?

— Ei bine, bănuiesc că nu ați venit aici de plăcere, deci este afacerea *mea,* adică vreți să vă fac ceva la dinți sau este treabă polițienească?

— Ce e în neregulă cu dinții mei? întrebă ea, acum puțin panicată.

— N-am spus că e ceva în neregulă. Se aplecă în față în fotoliu. Zâmbiți-mi și vedem.

— Ce?

— Hai. Nu vă taxez pentru asta.

Impulsul ei era să spună nu, dar Teller avea un fel de a o face să creadă că ar fi fost de-a dreptul nepoliticos să îl refuze.

Îi zâmbi scurt.

— Iată, spuse Teller. N-a durut, nu? Și frumos zâmbet. Incisivul din stânga sus este puțin strâmb, dar, altfel, imaculat.

„Strâmb? se gândi ea. Ce dracului vrea să zică, strâmb?”

Își trecu limba peste dinții de sus. Nu sunt strâmbi.

— Vă mulțumesc pentru apreciere, domnule Teller, dar dacă nu vă deranjează…

— Simon, zâmbi el. Spune-mi Simon.

— Bun. Simon. Motivul pentru care am venit azi este Cody.

— Cody? Lucrezi cu el?

— Da. Suntem împreună în Echipa de Investigații Criminale.

— Serios? Nu cred că te-a menționat vreodată.

„Cody nu m-a menționat niciodată”, se gândi ea. „Minunat. De ce nu m-a menționat niciodată?”

— Ideea este că… ne întrebam dacă l-ai văzut recent.

— A, nu, de zile întregi. Să fiu sincer, rareori ne intersectăm. El pleacă înainte să ajung eu și se întoarce după ce termin. De ce întrebi?

— N-a venit la serviciu azi și nu dăm de el.

Teller ridică o sprânceană.

— Nu-i genul lui.

— Nu. Așa am crezut și eu… noi. De fapt, începem să devenim mai mult decât îngrijorați în privința lui. Așa că ne întrebam…

— Dacă poți să arunci o privire în apartamentul lui?

— E în regulă?

Teller își afișă iar dinții albi ca perlele.

— Nu văd de ce nu. Ai un chip care inspiră încredere. Haide.

O conduse înapoi spre recepție.

— Helen, poți să găsești cheia de la apartamentul lui Cody de sus, te rog?

Cheia ajunse la Teller, care la rândul său i-o dădu lui Webley.

— La dispoziția ta, spuse el.

— Poți să vii și tu, dacă vrei. E proprietatea ta.

El clătină din cap.

— Am pacienți de văzut. Știi unde e, nu?

— Da. Da, știu.

Îi făcu cu ochiul.

— Așa mă gândeam și eu.

Când Teller se întoarse în cabinetul său, Webley se întrebă oare ce credea despre ea și Cody.

Deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi.

Să creadă ce-o vrea.

Începu să urce scara lată. Era ciudat să vină aici în timpul zilei, când locul era animat. În cele câteva dăți când îl vizitase aici pe Cody, fuseseră doar ei doi în clădire.

Auzi vorbe, zgomotul unei freze, clinchet de instrumente metalice pe tăvi. Aerul mirosea greu a steril și curat.

La primul etaj se opri la ușa apartamentului lui Cody. La stânga era un pasaj întunecat care ducea spre bucătăria clinicii dentare. Simți miros de cafea și auzi zgomot de căni și un ibric în care fierbea apă.

Încercă să bată la ușă, dar nu răspunse nimeni. Încercă ușa. Era încuiată și nu se vedea niciun semn de intrare forțată. Băgă cheia și descuie ușa.

Când o deschise, văzu că de partea cealaltă era o alarmă. Nu-și aminti s-o fi văzut aici înainte. Nu se declanșă nicio sirenă și niciun alt zgomot, deci, dintr-un oarecare motiv, Cody trebuie că o lăsase dezarmată.

Singurul lucru din fața ei era o altă scară. Urcă încet, precaut, întrebându-se ce va găsi aici. Spera să nu fie lucrul de care se temea cel mai tare.

În capătul scării era un hol mare, cu uși. Odată, Cody îi făcuse un scurt tur, așa că avea o vagă amintire a dispunerii.

Pentru început se uită rapid, doar să se asigure că nu era nimeni în apartament, nici viu, nici mort. Intră în sufragerie, în dormitoare, în baie. De fiecare dată își ținu respirația când deschise ușa.

Dar toate camerele erau goale.

Rămăsese doar bucătăria.

Deschise ușa. Nici aici nu era nimeni.

Doar că…

Aici erau semne. Semnele ultimei vizite.

Pe bufet, o cană de ceai, cu lingura și pliculețul încă în ea. Obiectele lui Cody: șervețele, pixuri, caiete, bani, portofel și alte obiecte amestecate.

Chiar și telefonul mobil. Lipseau cheile de la casă și cele de la mașină.

Și apoi, atârnând pe spătarul unui scaun nou, sacoul și cravata lui Cody.

Deci… Cody vine acasă, își golește buzunarele, începe să-și dea jos hainele de muncă, face un ceai și apoi…

Ce?

Pleacă? De ce?

Ce a fost atât de urgent, încât nici măcar nu și-a băut ceaiul?

Și de ce și-a luat doar cheile?

E limpede că nu se aștepta să fie plecat prea mult timp. Nu și-a luat nici portofelul, nici telefonul mobil.

Telefonul. Trebuie să fi primit un apel. Asta e. O urgență de vreun fel – poate în familie, sau cu privire la fosta logodnică.

Dar dacă ar fi fost așa, nu și-ar fi luat telefonul?

Desigur: era prea agitat, prea supărat. Nu gândea limpede. Webley luă telefonul și verifică istoricul apelurilor primite. Trecu peste toate apelurile de la ea.

Nu găsi nimic. Niciun apel de când plecase de la serviciu până azi, când îl sunase Webley.

Se întoarse pe hol. Luă telefonul fix și verifică istoricul apelurilor. Chiar și mai puține apeluri fuseseră primite aici.

„E o nebunie, se gândi ea. Nu are sens”.

Se întoarse prin toate camerele și verifică mai atent de data aceasta. Nu era dezordine, nicio urmă de crimă sau luptă. Părea că, pur și simplu, Cody plecase să rezolve ceva ce nu ar fi trebuit să dureze prea mult…

…și nu se mai întorsese.

59.

— Ei bine? spuse Blunt.

Webley îi spuse tot ce știa, ceea ce nu era mult, dar nici ușor de explicat.

Blunt nu poate ignora asta, se gândi ea. Acum va trebui să facă ceva.

— În regulă, Megan, spuse Blunt. Mulțumesc. Asta e tot. Lui Webley nu-i veni să creadă. Stătea încremenită în fața biroului lui Blunt.

— Doamnă? Nu sunt sigură că ați înțeles ce v-am spus. Eu…

— Am auzit fiecare cuvânt, Megan. Cody a dispărut în misiune. Ce sugerezi că mi-a scăpat în raportul tău?

— Că… că trebuie să facem ceva. N-a plecat pur și simplu în vacanță. A dispărut.

— Și ce sugerezi să facem în privința asta?

— Păi, să contactăm oameni care îl cunosc – familia lui și pe fosta logodnică. Facem o cerere de informații pentru decese recente în rândul bărbaților neidentificați. Sunăm la spitale. Verificăm înregistrări ANPR cu numărul mașinii lui Cody. Noi…

— Megan, Megan. Cine suntem noi?

— Ce?

— Noi. Unitatea asta. Cine suntem noi?

— Suntem MIT.

— Care înseamnă ce anume?

— Echipa de Investigații Criminale.

— Exact. Pe cât de regretabilă e dispariția lui Cody, nu este încă un incident major. Atunci când va fi, vom investiga asta. Până atunci, predăm cazul la Persoane Dispărute, a căror misiune este să trateze astfel de probleme.

— Dar, doamnă…

— Detectiv Webley! Nu mă asculți. Avem doi copii răpiți de care trebuie să ne ocupăm – trei dacă o numărăm și pe Daisy Agnew – plus o dublă omucidere. Suntem suficient de presați. Nu avem nici timpul și nici resursele să căutăm un membru al echipei care lipsește de mai puțin de o zi. Vino

cu acei copii dispăruți, bagă-l după gratii pe bărbatul care a ucis doi părinți și îți voi reanaliza îndatoririle tale. Până atunci, vezi care îți sunt prioritățile.

— Și dacă cele două sunt conectate?

— La ce te referi?

— Copiii și Cody. Dacă Cody a fost răpit de același bărbat care le-a răpit pe fete?

Blunt o fixă cu privirea câteva secunde.

— Megan, facem un târg. Adu-mi o dovadă, oricât de slabă, care conectează răpirile cu dispariția lui Cody și voi reclasifica acest caz. De fapt, la dracu' cu dovezile. Dă-mi orice raționament logic care sugerează faptul că sunt conectate. Absolut orice.

Webley nu spuse nimic. Intuiția nu se pune drept raționament logic, iar ea nu era nici măcar sigură că mai avea așa ceva.

— Așa credeam și eu, spuse Blunt. Acum întoarce-te la ce ar trebui să faci.

Webley rămase tăcută. Vru s-o facă pe Blunt nenorocită fără inimă, dar asta nu ar fi ajutat la nimic.

În schimb, făcu stânga-mprejur și plecă.

* * *

După ce Webley ieși din birou, detectivul inspector-șef Stella Blunt respiră adânc de câteva ori.

„Biata fată, se gândi ea. Am fost dură cu ea, dar uneori aceste lucruri sunt necesare. Sper să-și dea seama de asta când o să se mai calmeze. E o polițistă bună. Are încă multe de învățat, dar e o polițistă bună".

Și Cody la fel. Unul dintre cei mai buni detectivi pe care îi avusese vreodată în echipă.

Viața merge mai departe, totuși. Nu poate să aibă favoriți. E treabă de făcut, sunt cazuri de rezolvat. E responsabilitatea ei să se asigure că echipa funcționează bine și eficient, chiar și atunci când oamenii au rătăciri. Nu ar fi corect să facă

altfel. Nu ar fi corect față de fetele care sunt date dispărute și nu ar fi corect față de familiile lor. Ele trebuie puse pe primul loc.

Așa, se gândi ea, unde eram? Ce am mai departe pe listă?

Își aminti. Deschise sertarul cu dosarul pe care îl căuta. Îl deschise și începu să-l frunzărească, verificând etichetele scrise de mână de pe fiecare mapă.

Dar nu le vedea. Mintea ei era prea preocupată cu un nume, o față, o voce. Închise sertarul trântindu-l.

„La naiba cu tine, Nathan Cody, se gândi ea. De ce dracului îmi tot faci asta?”

60.

Orele treceau.

Cody le ascultă pe fete cum își șopteau una alteia. Din când în când își auzi numele menționat. Erau speriate, dar simplul fapt că știa că sunt încă în viață îl împiedica să-și piardă toată speranța.

Dar, de fiecare dată când erau trase zăvoarele și unul dintre Bensoni intra în dormitor, i se strângea inima. Se aștepta la ce era mai rău. Se aștepta la sfârșit.

Până acum, mereu veniseră pentru fete. Le aduceau mâncare, vorbeau cu ele. Le citeau. Se jucau cu ele. Încercau să le facă să râdă, dar fără izbândă.

Ca și când Bensonii ar fi uitat de omul ascuns după draperie. Ochii care nu se văd se uită.

Dar el știa că nu va dura mult.

Și nu dură.

Își dădu seama că îi venise rândul când îl auzi pe Malcolm Benson intrând în cameră și instruindu-le pe fete să-și pună căștile pe urechi.

Cody se întrebă dacă va mai fi în viață când va rula distribuția de la *Frozen*.

Când se trase draperia, văzu că Malcolm arăta ca un om nou – de parcă ar fi luat o pastilă de normalitate. Arăta aproape ca un om cu care te poți înțelege, cineva cu care poți face schimb de idei.

Cody își dădu seama că va trebui să profite la maximum de această scurtă ocazie înainte să se instaleze la loc nebunia.

Ca și înainte, Malcolm aduse vată proaspătă, bandă adezivă și foarfecă. Puse obiectele pe un raft la dreapta lui. Apoi, cu un zâmbet, întinse mâna și smulse banda de pe fața lui Cody.

Cu lacrimi în ochi, Cody scuipă vata. Simți din nou gustul rău din gură.

— Cum ne simțim acum, detectiv Cody? Gata pentru altă mică discuție? Una fără minciuni de data asta?

— Apă, spuse Cody cu vocea aspră. Ceva de băut.

De data aceasta Malcolm nu îi refuză cererea. Merse la o chiuvetă mică, umplu un pahar de plastic cu apă și îl aduse înapoi, îl puse la buzele lui Cody și îi permise câteva sorbituri mici.

— Mai bine? spuse Malcolm. Putem să începem acum?

— Toaleta, spuse Cody. Am nevoie la toaletă.

Acesta era planul lui. Singura cale de acțiune pe care reușise s-o planifice în timpul orelor lungi petrecute în spatele draperiei.

Recunoștea că nu era cine știe ce plan, dar era tot ce avea.

Malcolm se încruntă. Era limpede că deja își pierdea dispoziția relativ veselă.

Haide, se gândi Cody. Desfă legăturile. Sigur nici măcar tu nu m-ai lăsa să stau aici în propria urină.

Dar apoi Cody descoperi că Malcolm era deja cu un pas înaintea lui. Când îi desfăcu cureaua și îi trase pantalonii și lenjeria la jumătatea coapselor,

lui Cody îi veni să plângă de umilință și de dezamăgirea de a-și vedea planul făcut praf.

Când Cody se ușură prin gaura din scaunul său, Malcolm trase parțial draperia la loc. Lui Cody i se părea paradoxal că Malcolm simțea nevoia să le scutească pe fete de a vedea un bărbat cu pantalonii în vine, când se părea că nu avusese nicio problemă când o supusese pe una dintre ele la oroarea de a-și vedea părinții măcelăriți.

Când termină și Malcolm îi trase la loc hainele, Cody se simți înfrânt cu mult înainte ca interogatoriul să înceapă.

— Deci, unde sunt? spuse Malcolm, întinzând brațele.

— Unde sunt ce?

— Prietenii tăi polițiști. Cei care știu că ești aici.

— Nu funcționează atât de repede, spuse Cody, deși nu era destul de sigur de câte ore se afla aici. Probabil cred că sunt plecat și urmăresc alte piste.

Știa că nu era așa. Până acum îi vor fi observat absența și vor fi încercat să dea de el. Speră ca măcar unul dintre ei să fie suficient de îngrijorat încât să înceapă să-l caute.

Asta era vestea bună. Vestea proastă era că probabil n-aveau nicio șansă să-l găsească.

— Ei bine, vom vedea, spuse Malcolm. Mai e timp.

Cody ar fi vrut să știe ce înseamnă asta. Malcolm avea un termen-limită în minte?

Malcolm puse din nou scaunul mic și albastru în fața lui Cody. Se așeză pe el.

— De ce te-ai întors la casa noastră? întrebă el.

— Ca să îmi iau legitimația. Am lăsat-o aici.

Malcolm clătină din cap.

— Vezi, deja minți. Te afunzi și mai rău.

— Este adevărul.

— Nu. Nu este. Când erai leșinat, te-am percheziționat. Legitimația ta s-a aflat tot timpul în buzunarul tău. Este o minciună acum și a fost o minciună și atunci. De ce? De ce ai inventat totul?

Cody își trecu limba peste buzele uscate, crăpate. Cele câteva sorbituri de apă nu fuseseră suficiente pentru a înlocui hidratarea pierdută. Din nou, ceva îi spuse că Malcolm nu trebuia să afle că își găsise legitimația aici. Să creadă mai departe că poliția folosea metode clandestine de investigație. Să-l lase să presupună că informațiile lor sunt mai substanțiale decât erau.

— Am avut o senzație în ce te privește, spuse el.

— O senzație? Ce fel de senzație?

— Intuiție, bazată pe experiență. Când petreci suficient de multă vreme în domeniul acesta, dezvolți un radar pentru astfel de lucruri. Era ceva la tine care nu părea în regulă.

— Nu, spuse Malcolm. Nu e suficient. Nu te-ai furișa înapoi aici pe baza unei senzații. Nu ai fi așteptat până când am plecat eu ca să îmi hărțuiești soția când era singură acasă.

— N-am hărțuit-o.

— Harriet nu este o femeie sănătoasă. Are probleme în relaționarea cu oamenii. Ai supărat-o. Ai înspăimântat-o.

— Nu părea așa de înspăimântată când s-a furișat în spatele meu și mi-a crăpat capul.

— Ai noroc că nu am terminat eu treaba când m-am întors acasă. O iubesc din toată inima pe femeia aceea. Oricine îi face rău lui Harriet are de-a face cu mine.

Cody văzu cum pieptul lui Malcolm urca și cobora. Era limpede că acesta era un subiect sensibil pentru el.

— Voiam să-ți pun câteva întrebări, atâta tot. N-am intenționat să o supăr în vreun fel pe soția ta.

— Nu ai pus nicio întrebare. Nu întrebări adevărate. Ai intrat în casă sub pretexte false ca să scotocești. Deja știai ce căutai.

— Nu. Nu, nu știam.

— Atunci de ce ai urcat la etaj?

Cody trebui să reziste impulsului de a privi spre fete. Malcolm nu trebuia să găsească o scuză

pentru a-și vărsa furia pe ele.

— Am avut nevoie la toaletă.

— Nu te cred. Am întrebat-o pe Harriet despre asta.

„O, rahat, se gândi Cody. I-a spus. I-a spus despre zgomotul făcut de fete”.

— Ce a spus?

— A spus că acum erai în regulă și în clipa următoare erai pe cale să faci pe tine. Asta nu mi se pare normal. Ai venit aici știind că va trebui să găsești o cale să urci la etaj. Asta ai vrut de la bun început, nu-i așa?

Cody vru să ofteze de ușurare. Harriet nu îi spusese soțului ei.

Pusese pe primul loc siguranța fetelor.

Cel puțin asta era ceva. Unul dintre ei mai avea ceva uman în el.

— Ai dreptate, spuse Cody. Am mințit. Nu aveam nevoie la toaletă.

Furia lui Malcolm se potoli puțin și fu înlocuită de o mirare sinceră față de mărturisirea lui Cody.

— Atunci de ce ai venit aici sus?

— Așa mi s-a spus.

Acum surpriza se transformă în îngrijorare.

— Cum adică? Cine ți-a spus să faci asta?

— Așa cum am spus mai devreme. La nivelul meu în poliție, facem ce ni se spune și nu punem întrebări. Mi s-a sugerat să vin să-ți verific din nou casa.

— De ce?

— Nu știu. Informații noi, bănuiesc.

Cody știa că își asuma un risc uriaș acum. Oricine ar fi știut cât de puțin despre cum funcționează poliția și-ar fi dat seama că spunea numai prostii. Spera doar să își poată spune povestea cu suficient de multă autoritate încât să pară convingător.

Malcolm se ridică. Făcu doi pași într-un sens și doi în celălalt, în tot acest timp masându-și capul.

La dreapta lui Cody fetele rămâneau lipite de scaunele lor în fața televizorului.

Cody ar fi vrut atât de mult să poarte o conversație cu acei copii.

— Nu, spuse Malcolm. Nu se poate. De ce ți-ar cere să minți și să te furișezi așa? De ce nu ai venit aici cu colegii din poliție și să percheziționați toată casa?

— Crezi sau nu, nu putem să intrăm pur și simplu în casa cuiva și să căutăm prin ea oricând vrem. Ne trebuie un mandat de percheziție.

— Și de ce nu ați obținut unul?

— Ne trebuie un motiv bun să cerem unul. Se poate ca informațiile noastre să nu fie suficient de complete, sau poate că nu puteam dezvălui acele informații din alte motive.

— Ce fel de alte motive?

— Tot felul. Un exemplu ar fi că dacă am face asta, am pune vieți în pericol.

„Gata, se gândi Cody. Joac-o pe-asta. Să vedem dacă țeasta aia defectă a ta poate să unească punctele pe care le-am desenat pentru tine”.

Malcolm se uită prin cameră.

— Ar fi pus viața cui în pericol? Acești copii n-ar fi putut face ceva să te aducă înapoi în casă. Nu este posibil.

— Nu. Ai dreptate. Dădeam doar un exemplu.

De data asta vorbi intenționat cu mai puțină convingere. Dacă fetele n-ar fi putut contacta poliția, atunci cine ar fi putut? Ei, Malcolm? Cine este singura persoană care mai știe despre asta? Și despre care știi cu siguranță că ai încredere în ea?

Malcolm părea confuz, frustrat. Nu știa care este adevărul, sau în cine să aibă încredere.

Exact cum sperase Cody.

— Prostii, spuse Malcolm. Vorbești prostii. Inventezi.

— Ba nu, Malcolm. Eu…

Cody se opri în timp ce Malcolm se năpusti asupra lui și îl apucă de ambele încheieturi.

— Eu zic că sunt prostii. Poliția nu știa nimic. Tu nu știai nimic. Ai avut noroc, atâta tot.

— Așa crezi? Crezi că a te găsi pe tine și pe copii așa chiar se putea datora numai norocului?

— Pot să obțin adevărul de la tine, spuse Malcolm. Împinse cu articulațiile mâinii drepte în rana de la foarfecă de pe coapsa lui Cody. Cody urlă când rana se redeschide.

— Ți-am văzut picioarele, spuse Malcolm. Am văzut că îți lipsesc degete. Vrei să le pierzi și pe restul? Ți le tai și ți le dau să le mănânci. Ce zici de asta, sergent Cody? Pot să-ți fac lucruri la care nici nu te gândești.

Cody se abținu din nou, așteptând ca Malcolm să se calmeze.

— Trebuie să începi să gândești, Malcolm. Trebuie să îți dai seama cât de gravă este situația asta. Sunt ofițer de poliție și fix în spatele meu sunt o grămadă de alți ofițeri de poliție. Orice…

— Da, sigur.

— Orice mi-ai face acum doar va înrăutăți lucrurile pentru tine. Acceptă că s-a terminat, Malcolm. Dă-mi drumul, înainte să se ajungă prea departe.

Malcolm se îndreptă. Se uită la Cody de parcă acum îl vedea cum trebuie pentru prima oară. De parcă în sfârșit își dăduse seama de consecințele faptelor sale.

„Asta e, se gândi Cody. Dacă nu-l influențez acum, nu cred că o voi face vreodată.

Haide, Malcolm. Fă ce trebuie”.

Malcolm spuse:

— Pur și simplu nu înțelegi, nu-i așa? Deja știu cât de grave sunt lucrurile. Le iau foarte în serios. De aceea n-am de gând să te las pe tine sau pe oricine altcineva să-mi destrame familia.

Nu era ceea ce voia să audă Cody. Furia puse stăpânire pe el și reacționă înainte să se poată opri.

— Familie? Numești asta familie? Malcolm, asta nu e o familie. Este o închisoare. Fetele astea

nu sunt aici pentru că vor să fie. Sunt aici pentru că le-ai răpit și le-ai închis. Familiile *adevărate* sunt unite de iubire, nu de amenințări și uși zăvorâte.

Focul din cuvintele lui Cody se reflectă în expresia feroce a lui Malcolm. Arătă spre cele trei fete.

— Știu mai multe despre familie decât vei ști tu vreodată, decât știu chiar părinții lor naturali. Le iubim pe aceste fete și ele ne iubesc la rândul lor. Știu ce e bine. Știu de partea cui sunt. Se opri, ca și când îi venise o idee. Vrei să ți-o dovedesc? O să ți-o dovedesc. O să-ți arăt ce familie unită suntem.

Apucă vata, o rupse și o băgă în gura lui Cody. Tăie niște bandă adezivă și i-o lipi pe față.

Trase draperia cu furie când plecă, lăsându-l pe Cody cu o senzație neplăcută despre demonstrația promisă privind iubirea familială.

61.

Pare să sune la nesfârșit.

„Răspunde la nenorocitul de telefon, se gândi Webley. Știu că e târziu și probabil că te așteaptă soția și copiii acasă, dar este important. Și eu am avut o tură al dracului de lungă, să știi, așa că răspunde la nenorocitul…”

— Detectiv Rockford.

— O, spuse ea. Bună. Sunt tot eu, Megan Webley.

— Bună, Megan.

Acum își vorbesc la per tu. Sunase de prea multe ori astfel încât renunțaseră la formalități. Îi plăcea numele lui. Îi admiră soliditatea, determinarea. Mereu își considerase propriul nume drept unul cu o rezonanță aparte, dar Rockford câștiga detașat.

— Bună, Ade. El îi spusese să se adreseze așa. Ea ar fi preferat Rockford. Sau poate Rocky. Ar fi

preferat să păstreze imaginea cuiva care are determinarea fermă și agilitatea de a rezolva acest mister.

— Probabil te-ai săturat de mine până acum… spuse ea.

— Deloc.

— … dar Cody este un prieten bun, știi? Și să nu mă înțelegi greșit, am încredere completă în echipa ta, dar trebuie doar să știu că facem tot ce putem ca să-l găsim. Este… adică e în regulă cu tine?

— Megan, e în regulă. Toate pistele pe care ni le-ai dat au fost bune, dar în clipa asta…

— Familia, spuse ea. Nu-i plăcea să-l întrerupă, dar părea că urma să devină pesimist și nu accepta asta. Ați vorbit cu familia lui Cody?

— Da. Da, am vorbit. Trebuie să spun că reacția lor nu a fost deloc cea la care m-am așteptat.

Ea știa ce înseamnă asta.

— L-ai cunoscut pe tatăl lui, nu?

— Da. Să spun că nu a părut îngrijorat e puțin spus.

Webley nu era surprinsă de asta. Tatăl lui Cody îl renegase din ziua în care se hotărâse să intre în poliție. Chiar și când erau împreună, Cody rareori vorbea despre familia lui și ea bănuise că se vedea rar cu ei. Știa prea bine că povestea cum că și-a petrecut Crăciunul cu ei fusese o minciună.

— Deci nu au auzit nimic de el? întrebă ea.

— Nu. „Nu l-am văzut, nu vreau să-l văd”, astea au fost exact cuvintele tatălui său.

Ea se întrebă acum cum este posibil ca un om să fie atât de nepăsător și de crud cu propria progenitură.

— Bun. Și Devon Bayliss, fosta logodnică? Bănuiesc că nu ați avut timp să vorbiți cu ea încă?

— De fapt, ba da, am vorbit.

— Scuze. Sunt insistentă. Doar că…

— Megan, înțeleg. E în regulă. Deci, da, am vorbit cu domnișoara Bayliss. Ne-a fost de mare

ajutor.

Se opri brusc.

— De ajutor în ce sens?

Rockford ezită.

— Ei bine, nu vreau să dezvălui prea multe despre viața personală a detectivului Cody. Să spunem doar că a vorbit despre posibila sa stare de spirit.

„Rahat, se gândi Webley. Devon i-a spus tot. Cody o să aibă de răspuns la niște întrebări dificile când o să se întoarcă”.

— Uite, spuse Webley, știu mai multe decât majoritatea despre Cody. Știu despre atacul oribil asupra lui și știu cât de traumatizant a fost pentru el. Știu și că acum s-a recuperat complet și este unul dintre cei mai buni detectivi din Merseyside. Așa că, dacă Devon a spus ceva care să te facă să crezi că nu e cu totul întreg…

— De fapt, nu. A spus exact opusul. A spus că el a trecut printr-un calvar, dar a făcut față remarcabil de bine, dată fiind situația.

— A, spuse Webley. Se simți rușinată că o judecase atât de pripit pe Devon. Femeia îl protejase pe Cody când ea l-ar fi condamnat cu atâta ușurință. Dar înțeleg atunci că nici ea nu l-a văzut sau a vorbit cu el?

— Mă tem că nu. Era îngrijorată în privința lui, totuși. M-a sunat aproape la fel de des ca tine.

Se întrebă dacă Rockford o ironiza subtil, apoi își dădu seama că probabil avea dreptate. Pentru el, Cody era doar încă un „misper”[9]- expresia polițiștilor pentru persoană dispărută. Dar pentru Webley, Cody era coleg. Prieten. Fost iubit.

— Scuze, spuse ea. Acum lucrez la cazuri cu copii răpiți și văd omul-negru la fiecare colț.

— E de înțeles, spuse Rockford. Dacă te consolează cu ceva, Cody părea perfect în regulă când a plecat de acasă.

Ea se strădui să înțeleagă.

— Pardon, ce?

Rockford făcu o pauză.

— Nu sunt sigur că îți dai seama cât de serios tratăm cazul acesta, Megan. Toată echipa muncește din greu.

— Da. Desigur.

— Și unul dintre lucrurile pe care le-am făcut a fost să analizăm datele din trafic. Așa că am primit o alertă ANPR de la Cody.

Webley simți un fior de entuziasm. ANPR este sistemul Automat de Recunoaștere a Plăcuțelor de înmatriculare. „Alerta” însemna că plăcuța de înmatriculare a mașinii lui Cody fusese văzută pe o cameră de luat vederi a poliției.

— Unde? întrebă ea. Când?

— Aseară, pleca din oraș pe Wavetree Road.

Încercă să-și dea seama. Wavetree Road? Ce căuta acolo? Se îndrepta oare spre M62?

— Bine, spuse ea. Și apoi: De ce am impresia că mai ai ceva să-mi spui?

— Pentru că am. Am început să ne uităm la înregistrările CCTV din zonă. Sper să aflăm mai multe, dar deja a fost văzut o dată.

— Ați văzut mașina lui Cody pe cameră?

— Mai bine decât atât. L-am văzut chiar pe el. Vrei să vezi?

— Ce? Da! Da, te rog.

— Îți trimit acum pe e-mail. Nu știu încă unde o să ducă asta, dar este un început.

— Ade, ești un star. Ai făcut atât de multe azi deja. Mulțumesc.

— Nicio problemă. O să-l găsim. Verifică e-mailul și dacă îți mai vine ceva în minte, dă-ne de știre. Ia-o încet, Megan.

Îi mulțumi din nou și închise telefonul, apoi puse mâna pe mouse-ul calculatorului și deschise e-mailul în browser. Cel mai recent mesaj avea la subiect: „DS Nathan Cody”. Era ciudat să-i vadă numele scris așa.

Deschise mesajul și apoi fișierul atașat. Rămase cu gura căscată când imaginea limpede ca cristalul

îi apăru pe ecran.

Cody.

Fotografia era cu fața mașinii, dar el se vedea la volan. Nu părea să fie nimeni altcineva în mașină. Nimeni cu un pistol la tâmpla lui sau un cuțit la gât. De fapt, avea o expresie de parcă nu avea nicio grijă pe lume.

Și atunci, ce se întâmplase?

De ce ar pleca un om din apartamentul său la o plimbare cu mașina și apoi ar dispărea într-o gaură neagră?

Webley atinse monitorul computerului cu degetul. Chipul lui Cody.

Se rugă ca aceasta să nu fie ultima imagine pe care o vedea cu el în viață.

62.

Stomacul lui Cody practic urla de cât de gol era.

Nu mâncase nimic de peste douăzeci și patru de ore. Nici nu băuse prea mult.

Copiii mâncaseră. Burgeri, cartofi prăjiți și fasole. Cody stătuse cu nasul în aer, inspirând aromele și încercând să și le imagineze cum se materializau în stomac.

Nu primise nimic. Nici măcar o boabă, la propriu, nici coaptă, nici altfel. Se întreba dacă nu cumva o să îl lase pur și simplu să moară de foame.

Nu voia să moară așa. Dacă trebuia, să moară repede. Preferabil fără durere. Nu-și imaginase sfârșitul murind încet de foame în întuneric. Mereu își imaginase ceva mai dramatic.

Un sfârșit de erou.

Dar nu voia să se gândească la sfârșituri. Nu încă. Nu cât timp mai era speranță. Reușise să-l neliniștească puțin pe Malcolm. Îi băgase în cap gânduri și temeri cărora nu le putea face față. Cody trebuia să continue să zgârme acele vechi răni. Să-l

facă pe Malcolm să se gândească să accepte situația și să capituleze.

Din nou ușa. Acele zăvoare nenorocite. De fiecare dată când erau trase, păreau să i se răsucească în stomac.

— Hei, fetelor.

Malcolm. Rahat. Cody se putea relaxa puțin când era Harriet: părea să nu o intereseze deloc ce se afla dincolo de cortină. Malcolm era altă mâncare de pește. Prea imprevizibil.

Fetele nu răspunseră. Oricum nu prea vorbeau, decât dacă una dintre ele era întrebată ceva, și chiar și atunci o făceau printr-un văl de frică.

— Cine are chef de un joc? spuse Malcolm.

Niciun răspuns nici de data asta. Cody se întrebă ce vor juca. De-a v-ați ascunselea, poate?

— Eu primul. Să vedem dacă mă bateți de data asta.

Se făcu liniște. Cody ascultă cu atenție. Și apoi auzi: trei lovituri ușoare.

Săgeți. Se joacă un joc de darts.

— E rândul tău, Daisy.

Poc… poc… zbang.

Ratase una.

— Bravo, Daisy. Hai, Poppy. Arată-ne ce știi.

Continuă așa câtva timp. Mintea lui Cody începu să rătăcească. Pentru a mia oară, încercă să se gândească la cum să iasă din situația asta.

— Să vă spun ceva, fetelor. Acum că am exersat cu toții puțin, hai să facem jocul mai interesant. Ce-ar fi să-l includem în joc pe domnul Cody?

Cody încremeni. Îl auzi pe Malcolm venind spre el și trăgând draperia.

Expresia de pe chipul lui Malcolm era un amestec de încântare și răutate care îl făcu pe Cody să se teamă și mai mult de intențiile lui.

— Chiar vrei să pui la îndoială loialitatea familiei mele? șopti Malcolm. Atunci privește și învață. Să vezi cât de bine ne jucăm împreună.

Se dădu la o parte și trase draperia până la capăt pe șină.

În fața lui Cody, cele trei fete stăteau împreună și se uitau la el.

Era prima oară când îl vedeau de când își recăpătase cunoștința. Erau transfigurate. Speriate și fascinate în același timp, ca și când ar fi observat un animal feroce la grădina zoologică.

Pentru că asta le spusese Malcolm, își aminti Cody. Asta le făcuse să creadă.

O privi în ochi pe cea mai mare. Daisy. Încercă s-o facă să înțeleagă fără să vorbească. Dacă vreuna dintre ele era capabilă să citească chipuri, ea era.

Dar ea se afla aici de trei ani. Cum îi va fi afectat asta empatia? Cine știe ce traume suferise aici și cum i-a fost afectată abilitatea de a se conecta emoțional?

Trebuia să spere. Deoarece credea că vede o scânteie în ochii ei. O deschidere în a-i oferi cel puțin șansa de a dovedi că e inocent.

„Dar aș putea să mă înșel”, se gândi el.

— Bun, deci, fetelor. Hai să-i arătăm domnului Cody cât de bine ne pricepem la asta, da?

Nimeni din grup nu se mișcă. Nu știau ce era asta, de ce se aștepta de la ele să se dea în spectacol.

— Haide, spuse Malcolm. Suntem o familie mare și fericită. Ne distrăm bine împreună. Domnul Cody nu crede. Așa mi-a zis. De aceea vrea să vă ia de aici și să vă facă lucruri groaznice. Dar n-o să-l lăsăm, nu-i așa? O să stăm aici și o să ne distrăm. Deci, haide. Cine e prima?

Când tot nu se mișcă nimeni, Malcolm veni la Daisy și o trase de lângă celelalte două fete. Cody văzu cât de îngrozită părea la atingerea lui.

— Daisy! Dezamăgești echipa. Arată-i domnului Cody cât de bine poți să lovești punctele de sus.

Daisy își mută privirea de la Cody. Se concentră la placa de darts și ridică brațul să arunce.

— Stai, stai! spuse Malcolm. Aproape că am uitat.

Se duse la perete. Luă placa de darts din cui. O întoarse cu o privire veselă pe chip.

Se îndreptă spre Cody.

Și acum Cody înțelese. Își dădu seama în sfârșit ce îi trecuse prin minte lui Malcolm în tot acest timp. Asta era dovada lui. Testul de loialitate al familiei. Demonstrația lui că, dacă trebuie să aleagă dintre noul lor tată și acest străin din mijlocul lor, fetele îl vor alege mereu pe Malcolm.

Indiferent ce ar presupune acea alegere.

Cody privi cu o groază din ce în ce mai mare cum Malcolm desfăcu o sfoară atașată de spatele plăcii. Și indiferent cât de mult se strădui Cody să se lupte și să strige, nu putu să-l împiedice pe Malcolm să-i agațe sfoara de gât.

Era neajutorat și nu putea evita să fie transformat într-o țintă umană.

63.

Placa era grea. Greutatea ei făcea ca sfoara să îi între lui Cody în pielea de pe gât. Broboane de transpirație îi apărură pe frunte în timp ce Malcolm le adună pe fete, gata să își arunce săgețile.

— Ce credeți, fetelor? spuse Malcolm. E mult mai distractiv așa, nu? Cine vrea să fie prima?

Cody se uită la fiecare fată pe rând. Vru ca ele să vadă că asta nu era în regulă și la vârstele lor fragede trebuie să știe că este greșit să facă rău altei ființe umane. Ochii se umflară de la efort.

Fetele nu se mișcară.

Malcolm rămase netulburat. Vesel, de fapt. Cel puțin momentan.

— Uite, le spuse el. Nu e diferit. O să vă arăt.

Cody știa că bărbatul nu trebuia să provoace durere. Auzise cum, mai devreme, fiecare dintre săgețile lui Malcolm lovise placa.

Îi văzuse trofeele la parter.

— Dar ca să facem lucrurile mai corecte, continuă Malcolm, o să arunc cu spatele.

Cody încercă să strige, dar se auzi doar zgomot. Asta le făcu pe fete să se înfioare de frică.

Malcolm era netulburat. Încet se întoarse cu spatele la Cody. Ținti peste umăr.

„O să facă asta, se gândi Cody. Chiar are de gând s-o facă”.

Cody mai scoase un strigăt înăbușit. Trase de legături până când acestea îi intrară adânc în carne.

Și atunci Malcolm aruncă.

Cody văzu traiectoria. Văzu că era foarte înaltă, deasupra plăcii de darts. Încercă să se aplece la stânga, dar avea atât de puțin loc de manevră și apoi o simți nimerind, înfigându-se în umărul lui drept. Strigă și apoi se uită la săgeata care i se vedea în carne. Era ca o insectă tropicală care își înfipsese acul adânc în trupul lui.

Malcolm zâmbi când evaluă aruncarea.

— Ups. Nu e un început prea grozav. Voi încerca din nou.

Încă o săgeată se îndreptă spre Cody și nimeri placa.

Malcolm păru dezamăgit.

— Doar un șase. Sunt sigur că pot mai bine de-atât.

Când Malcolm pregăti a treia săgeată și aruncă, Cody își dădu seama că traiectoria acesteia este și mai înaltă decât prima. Se îndreptă spre el, direct spre capul lui. În ultimul moment Cody se răsuci într-o parte și auzi cum săgeata îi trecu pe lângă ureche.

Malcolm se întoarse cu fața spre Cody și văzu că ultima lui săgeată se afla pe podea, în spatele lui. Păru enervat. Se duse în spatele lui Cody și o ridică. Apoi scoase a doua săgeată din placă. În

cele din urmă, o smulse pe cea din umărul lui Cody. Înainte să se retragă, îl privi pe Cody cu dispreț.

— Vedeți, fetelor? Vedeți ce ușor e? Deci, cine urmează?

Se duse lângă cele trei fete și le studie pe rând pe fiecare. Apoi privirea lui se opri la Daisy.

— Daisy, cred că ar trebui să dai un exemplu, nu-i așa? Cred că ar trebui să le arăți surorilor tale ce să facă.

Cody îi observă groaza din ochi. Simți că era conștientă de ce soartă groaznică o aștepta dacă nu se supunea.

Dar tot nu se mișcă de la locul ei.

Malcolm coborî puțin tonul vocii.

— Daisy, nu vreau să am o discuție cu tine pe tema asta. Ne jucăm un joc și e rândul tău. Sunt sigur că nu vrei să strici asta pentru toată lumea. Știi cât de mult o să mă înfurie.

Atunci Daisy întoarse puțin capul și se uită direct la Cody.

El încuviință. Înclină puțin capul și clipi. Îi dădu binecuvântarea lui. O salvă.

Ochii ei se umeziră. Decizia o sfâșie pe dinăuntru.

— Daisy, spuse Cody. E în regulă.

Știa că ea nu îi va auzi cuvintele clar, dar spera ca mesajul să ajungă la ea. Trebuia să știe că nu o va învinui pentru asta.

Și totuși nu păși în față.

— Daisy, spuse Malcolm. Nu vreau să te mai rog o dată. Sunt tatăl tău. Faci ce spun eu. Trebuie să îi demonstrezi acestui om îngrozitor că nu ne poate distruge. Suntem uniți, la bine și la greu. Ultima șansă, Daisy. Ce ai de gând?

Ea deschise gura. Buza îi tremură. „O să-l sfideze, se gândi Cody. Chiar are de gând să-i spună să se ducă naibii.

Nu, Daisy. Nu face asta. Nu pentru mine”.

Și atunci se întâmplă ceva curios. Ceva la care nu se aștepta nimeni din cameră.

Cea mică și tăcută. Ellie. Plecă de lângă celelalte. Făcu un pas spre Cody. Și apoi îndoi brațul și aruncă o săgeată.

Cody fu prea surprins să reacționeze. De-abia reuși să întoarcă puțin capul, iar săgeata îl nimeri într-o parte a feței. Îi străpunse obrazul și auzi cum vârful de metal îl zgârie și i se înfipse între dinți.

Scoase un strigăt înăbușit. Apoi, adunându-se, se uită înapoi la Ellie. Pe trăsăturile ei nu se vedea nici urmă de răutate. Expresia ei era impasibilă, iar Cody se întrebă ce îi trecea prin minte.

Aproape robotic, aruncă următoarea săgeată. Cody mulțumi cerului că aceasta se lovi de placă și ricoșă pe podea.

Stelele lui norocoase îl abandonară însă când ajunse la a treia săgeată. De data asta era prea joasă. Cody vru să strige când proiectilul se îndreptă spre zona lui inghinală. Rată însă la câțiva centimetri, înfigându-se în partea interioară a pulpei.

Iar Ellie stătea acolo, pur și simplu, cu mâinile pe lângă corp, datoria ei de fiică fiind îndeplinită.

— Iisuse, spuse Malcolm când își reveni din șoc. Ia te uită la asta! Ia te uită!

Malcolm veni spre Cody. Îi smulse săgeata din picior. O trase și pe cealaltă din obraz. Cody simți căldura sângelui care i se prelingea pe față și pe gât. Îi simți gustul în timp ce îi îmbiba vata din gură.

Malcolm îi făcu semn spre ochi cu săgețile.

— Vezi! Vezi ce vor face? Asta e pentru mine. Asta e pentru că suntem o familie.

„El chiar e mândru, se gândi Cody. Chiar crede că acest act de tortură pură este un fel de validare a iubirii pentru el.

Ce ticălos bolnav”.

Malcolm își luă placa înapoi. Nu păru interesat să se îngrijească de rănile lui Cody. Era prea

preocupat de propria lui aroganță și pur și simplu trase înapoi draperia în jurul prizonierului său.

— Bravo, fetelor, spuse Malcolm. Știam că nu mă veți dezamăgi. Suntem uniți. Asta fac familiile.

Cody își dădu seama că Malcolm părea să fi uitat că numai una dintre fete îi făcuse pe plac. Era alt semn al instabilității sale.

Și apoi Cody auzi cum se închide ușa și se trag zăvoarele la loc.

Lăsă capul pe spate și închise ochii. Îi permise durerii să îi străbată trupul, așa cum trebuie.

Și se întrebă ce îl aștepta mai departe.

64.

Restul serii Daisy stătu deoparte de celelalte fete. Nu voia să vorbească despre ce se întâmplase, despre ce văzuse.

Era prea mult pentru ea.

Nici nu își bătea capul să îi explice lucrurile lui Poppy, care evident era confuză față de tot episodul. De fiecare dată când Poppy o aborda cu o întrebare, Daisy o alunga.

Nu era sigură că înțelegea chiar ea totul.

Acel domn Cody. Ar trebui să fie un om foarte rău. Cineva care a venit să le facă rău.

Și cu toate astea…

Era privirea de pe chipul lui. Nu când o implora să-l ajute. Oricine în locul lui ar fi făcut asta, bun sau rău.

Nu, a fost mai târziu. Când i-a dat permisiunea să arunce cu săgeți în el.

Știa că nu se înșelase. Era clar. Dăduse din cap și clipise și…

„Mă ierta, se gândi ea.

Îmi spunea că e în regulă, că nu va da vina pe mine și că ar trebui s-o fac pentru că atunci Malcolm nu mă va pedepsi.

De ce ar face asta domnul Cody? Dacă chiar e așa un om groaznic, de ce nu m-ar urî pentru că i-am făcut ceva rău? De ce nu ar fi furios pe mine?

Dar nu era furios. Încerca să mă ajute, chiar dacă i se făceau niște lucruri groaznice.

Deci ce spune asta despre el?"

Daisy se gândi la aceste lucruri în sinea ei toată seara. Era recunoscătoare că Malcolm nu mai apăruse. Harriet se mai arătă o dată sau de două ori, totuși, doar ca să se asigure că se pregătesc pentru culcare. Nici nu îl pomeni pe domnul Cody. Era ca și când nu mai voia să aibă de-a face cu el.

Odată în pat și sigură că Ellie dormea, Daisy începu să plângă. Făcu asta cât de încet putu, dar în spatele ei Poppy deveni conștientă de plânsetele care îi scuturau trupul.

— Plângi? șopti ea.

— Doar puțin, răspunse Daisy.

— De ce? De ce plângi?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Te rog, Daisy. Hai să vorbim despre asta, Vreau să știu. E din cauza domnului Cody?

Daisy se gândi că ar fi fost nedrept s-o lase pe Poppy să se chinuie cu această chestiune. Se întoarse cu fața spre ea.

— Da, e din cauza domnului Cody.

— Pentru că a fost rănit? În joc?

— Da.

— Dar… Dar este un om rău. A venit să ne ia. E mai rău decât Malcolm și Harriet.

— Nu știm asta cu adevărat, nu? Și chiar dacă e rău, asta nu înseamnă că ar trebui să-i facem rău, nu?

— Dar oamenii răi ar trebui pedepsiți. Toată lumea știe asta.

— Dacă ești rău, te duci la închisoare. Asta e legea. Dacă domnul Cody este rău, atunci Malcolm ar trebui să cheme poliția.

— Dar dacă cheamă poliția, ne va găsi aici.

— Da, așa e.

Poppy tăcu. Apoi spuse:

— Ce crezi despre domnul Cody?

— La ce te referi?

— Crezi că este un om rău, așa cum spune Malcolm?

— Nu știu.

— Ce-o să-i facă? O să-l omoare?

— Nu știu.

— Nu-i dau de mâncare, să știi. Trebuie să fie flămând.

Daisy începu din nou să plângă. Ura să știe că, la doar câțiva metri de ea, era posibil ca un om să fie pe moarte. Bun sau rău, era ucis lent. Și asta nu era corect.

Poppy puse mâna pe obrazul lui Daisy și îi șterse lacrimile.

— Nu plânge. Nu e vina ta. Nu l-ai rănit tu. Mi s-a părut că ești foarte curajoasă.

— Mulțumesc, Poppy.

— Ellie a fost. *Ea* a făcut-o. O urăsc, tu nu? Mereu ne face probleme.

Daisy își trase nasul.

— Nu, Poppy. Nu înțelegi. Ellie ne-a salvat. A aruncat săgețile pentru că cineva trebuia s-o facă. Dacă nu ar fi făcut-o, Malcolm ne-ar fi pedepsit pe toate. Te rog să nu fii supărată pe ea.

Poppy tăcu din nou. Daisy își imagina cum ea se lupta cu aceste gânduri spinoase.

În cele din urmă, respirațiile deveniră din ce în ce mai lungi și mai lente pe măsură ce adormiră adânc.

Totuși, noaptea urma să fie lungă pentru Daisy. O chinuia cu sunetele de dincolo de draperie: foșnete slabe și gemetele jalnice ale unui muribund.

Și ea se întrebă dacă până dimineață nu vor înceta cu totul.

65.

Nici Webley nu putuse să doarmă.

Se întorsese și se răsucise în pat, dar cu cât încercă mai mult să fugă de conștiința sa, cu atât se agăță de ea mai mult. Mai rău, o bombarda cu scenarii imaginate care nu făcură decât să-i accentueze neliniștea. Tot vedea imagini cu cadavrul lui Cody: atârnând de o funie sau pescuit dintr-un râu și apoi întins pe o masă la morgă.

Se ridică din pat la ora șase, fără să știe dacă reușise să ațipească, dar cu o senzație de epuizare care sugera că nu o făcuse.

Încercă să-și țină ochii deschiși cu o cafea tare, urmată de un duș lung.

„Azi va fi găsit, își spuse în sinea ei. Viu. Și va avea o poveste de spus – ceva uimitor care să justifice dispariția lui de pe fața pământului – dar cel puțin se va întoarce la noi. Va fi în siguranță.

Nu, nu va fi, se gândi ea. E mort. Dacă nu vine la serviciu astăzi, atunci e mort”.

Plânse.

„Dă, Doamne, să aflu vești noi azi. Vești bune, preferabil, dar orice merge. Nu pot să suport să nu știu”. Ajunse la serviciu înaintea tuturor. Stătu acolo, holbându-se la scaunul gol al lui Cody și la documentele de pe biroul lui, încă nederanjate.

Colegii veniră pe rând. Când intrau, fiecare dintre ei se uita spre biroul lui Cody, apoi cu tristețe spre Webley. Nici măcar Blunt nu se putu abține să nu se uite în drum spre biroul ei spre locul unde ar fi trebuit să fie Cody.

Webley încercă să și-l alunge din minte și să se concentreze pe ce avea de făcut. Nu voia ca azi să fie ca ieri – să nu acorde atenția meritată fetelor răpite dar era atât de greu.

Spre prânz, Blunt apăru în sala de ședințe. Arăta serioasă, de parcă avea vești rele. Lui Webley i se făcu greață.

— O să fiu scurtă, spuse Blunt. Știți cu toții deja acum că detectivul sergent Cody a dispărut. Nu a mai fost văzut de alaltăieri. Nimeni nu știe unde

este. Nu vreau să încep să speculez ce ar putea însemna asta. Este prea devreme. Ceea ce vreau să spun este că nu putem permite ca dispariția lui Cody să ne distragă de la munca importantă pe care o facem aici.

Arătă spre fotografiile cu cele trei fete de pe una dintre table.

— Dacă aceste fete sunt vii – și aș vrea să cred că sunt –, atunci ele se bazează pe noi să le salvăm. Dacă n-o facem noi, n-o va face nimeni. Și dacă sunt moarte, atunci le datorăm lor și familiilor lor să îl găsim pe omul care le-a răpit. Cei de la Persoane Dispărute se ocupă de Cody, așa cum și trebuie. Dacă aș avea resurse nelimitate, sau dacă lucrurile ar fi liniștite pe aici, atunci v-aș trimite pe toți să-l căutați. Dar nu așa stau lucrurile. Viața nu este niciodată perfectă. Asta e tot ce am avut de spus.

Când Blunt se întoarse în biroul ei, lăsă în urmă un văl de tăcere. Detectivii se uitară unii la alții cu emoție. De undeva din spate se auzi cum cineva își trăgea nasul. Webley se întoarse și o văzu pe Grace Meade cum își acoperea fața cu o batistă.

Treptat, oamenii se întoarseră la treabă. Tastaturile începură să facă zgomot. Se dădeau și se primeau telefoane. Fișetele erau deschise și închise. Viața mergea mai departe.

Sunetul dublu de la telefonul lui Webley aproape că îi opri inima. Era un mesaj. Și când începu să caute telefonul în geantă, nu putu să-și alunge gândul că este de la el – de la Cody. În sfârșit îi răspundea la lunga serie de mesaje. Spunea că este în regulă, spunea că este…

Era de la Parker.

La mulți ani de Ziua îndrăgostiților. De-abia aștept să te văd diseară xxx

Dezamăgirea aproape că o doborî, dar știu că nu ar trebui să se simtă așa. Mesajul venea din partea bărbatului care, până recent, fusese logodnicul ei și voia să își recapete acest titlu. Bărbatul pe care

crezuse că îl iubea profund încerca din răsputeri să repare lucrurile. Nu însemna nimic?

Se simți deodată vinovată. De parcă s-ar fi surprins comparând iubiții, chiar dacă trecuse mult, mult timp de când fusese cu Cody.

Privi iar telefonul și se gândi să-l sune pe Parker. Să-i spună că nu avea cum să ajungă la întâlnire pentru că era prea ocupată.

Dar asta ar fi fost nedrept. Nu era vina lui. Nu ar fi fost corect să se descarce pe el.

Să-i dea o șansă. Poate că va face ca totul să fie bine pentru ea, ca înainte.

* * *

Două ore mai târziu se duse s-o vadă pe Blunt.

Nu avea nicio veste bună să îi dea. Niciun progres semnificativ în legătură cu fetele dispărute.

Simți nevoia să se scuze. Ieri fusese deplasată. Blunt avusese dreptate. Lucrurile trebuia făcute într-un anumit fel: protocoalele trebuiau urmate. Membrii unei unități de elită precum MIT nu pot permite sentimentelor să le stea în cale. Acum Webley își dădu seama de asta. Pe cât de mult ar vrea să renunțe la tot și să îl caute pe Cody, ar fi o anulare a îndatoririlor sale. Ar fi pur și simplu greșit.

Așa că se duse la ușa lui Blunt. Se pregăti pentru o lecție de umilință.

„Blunt va înțelege, se gândi ea. Nu era ca și când doar eu aveam un atașament special față de Cody. Și Blunt avea momentele ei”.

Ca acum, de exemplu.

Webley se opri cu pumnul în aer, pe cale să bată la ușă.

O opri sunetul dinăuntru. Sunetul de plâns înăbușit.

Ușa lui Blunt era ușor întredeschisă, iar Webley nu se putu abține să nu se uite prin crăpătură. O văzu pe Blunt cu spatele la ușă. Ținea o mână la

gură, încercând să-și curme plânsul. În mâna cealaltă ținea o fotografie.

Webley se retrase și se întoarse repede la biroul ei.

„N-ar trebui să văd asta, se gândi ea. Asta nu era menit pentru ochii mei”.

Dar imaginea nu-i ieșea din minte. I se cuibărise în creier, derutând-o și întristând-o peste măsură.

Imaginea lui DCI Blunt plângând cu fotografia sergentului ei dispărut în mână.

66.

Malcolm stătea în biroul său, cu o cutie de bere în mână și două goale în coșul de gunoi.

Nu bea prea mult în general. Îi întuneca și mai mult gândirea deja tulbure.

Dar acum bea. În miezul zilei chiar. De neconceput pentru el. Harriet s-ar înfuria dacă ar afla.

O făcea pentru amorțeala pe care i-o aducea. Fuga de iadul din creierul lui.

Încă nu știa ce să facă cu polițistul. Încă nu știa ce să creadă.

Veneau după el sau nu? Exista o bucată de hârtie undeva, o înregistrare în calculator cu numele și adresa Bensonilor care aștepta să fie observată de cineva?

Cody era aici de două nopți. În mod sigur colegii lui ar fi venit deja dacă ar fi fost să vină. Dacă vreun indiciu le arăta calea, în mod sigur unul dintre ei l-ar fi văzut, indiferent cât de proști păreau.

Și mai erau și celelalte întrebări care îi zumzăiau în cap ca o colonie de albine deranjate. Voia ca berea să le înece pe ticăloase, pentru că începeau să-l calce pe nervi.

Dădu pe gât cutia, o aruncă la coș și râgâi.

Se duse la parter și o găsi pe Harriet în bucătărie, curățând grăsimea de pe plită. Văzu o vază pe pervaz, cu florile pe care i le cumpărase de pe internet de Ziua îndrăgostiților. Îl distrugea gândul că simțea nevoia să discute despre încrederea reciprocă într-o astfel de zi.

Trase un scaun să se așeze și zgomotul o făcu pe Harriet să tresară și să se întoarcă.

— Bună, spuse ea. Vrei un ceai?

Malcolm simți cum gazul de la bere i se ridică în gât. Îl eliberă cu zgomot.

— Nu, mersi.

Harriet îl studie câteva secunde, apoi își scoase mănușile de cauciuc și veni să se așeză lângă el la masă.

— E totul în regulă?

— Nu chiar, spuse el.

Ea păru îngrijorată.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Malcolm se întrebă de unde să înceapă. Simțea atâta bâzâit în cap.

— Polițaiul. Nu-l putem ține aici la nesfârșit.

— Nu. Asta ți-am spus și eu nu?

— Da, dar… Ei bine, nu este o decizie ușoară, nu? Încă nu știu…

— Nu știi ce anume?

— Ce l-a adus aici. De ce a venit aici, Harriet?

— Duba. Ne-a spus că are o listă cu oameni cu dube.

— Știu. Asta a spus el. Dar cred că sunt mai multe la mijloc. Sunt lucruri pe care nu le spune.

— Cum ar fi?

— Asta este ceea ce nu știu.

Așteptă ca Harriet să spună ceva, dar nu o făcu. Aproape i se păru că ea nu voia să discute subiectul.

— Și apoi mai este și a doua vizită, spuse el.

— A doua vizită?

— Da. A venit aici singur și scuza aceea ridicolă despre legitimație. Nu crezi că e foarte ciudat?

— Ba da. Da, cred.

— Doar că nu ai spus prea multe despre asta. Tu ai fost aici și eu nu, dar nu mi-ai spus prea multe despre ce s-a întâmplat.

Harriet ridică umerii abia perceptibil.

— Nu mai e nimic de spus. Ți-am povestit tot ce mi-am amintit.

Malcolm își aminti conversația cu Cody. Se străduia să-și amintească cuvintele exact, dar ideea era tot acolo.

Cody vorbea despre informațiile poliției. Despre cum uneori trebuie păstrate secrete pentru că, dacă le-ar dezvălui, ar putea pune viața cuiva în pericol.

De parcă cineva ar fi spus ceva ce nu ar fi trebuit.

— Dar tot sunt intrigat, spuse el. Nu crezi că e ciudat că el a apărut la ușa noastră chiar după ce m-ai trimis după ketchup? Îi mai veni în minte un gând: *Chiar am rămas fără ketchup?*

— Ei bine, poate că a așteptat să pleci. Poate a crezut că scoate mai multe de la mine dacă nu ești aici.

— Da, spuse Malcolm. Probabil asta e.

Se uită la soția lui. Îi trecură prin minte tot felul de gânduri nedorite, transformând obiectul afecțiunii sale în cineva pe care nu-l mai recunoaște.

La naiba cu acel Cody!

Dar nu se putu abține. Trebuia să întrebe.

— Și mai e ceva ce nu pot să înțeleg, și anume de ce s-a dus la etaj și a găsit fetele. Asta chiar mă îngrijorează.

Harriet clipi, dar nu răspunse.

— Gândește-te bine, îi spuse el. Gândește-te când era aici. Ești sigură că nu ai spus sau nu ai făcut ceva? Orice l-ar fi făcut să creadă că fetele sunt la etaj?

Ea clipi repede din nou. Îi luă prea mult să răspundă.

— Nu, Malcolm. Ți-am spus. N-a fost nimic. Nu știu de ce a făcut asta.

Malcolm își linse buzele. Îi mai trebuia bere. Și apoi trebuia să mai aibă o conversație cu Cody.

Se ridică de la masă. Harriet îl studie.

— Malcolm, spuse ea, ai băut? El plecă în tăcere.

67.

Cody se întrebă dacă nu-i mai interesa.

Malcolm venise la el la prima oră a dimineții. Îl măsurase din priviri, îl lăsase să folosească toaleta, apoi plecase iar. Asta fusese în urmă cu două ore.

De atunci, ușa se deschisese și se închisese de mai multe ori. De obicei Harriet, care vedea de fete. La un moment dat o auzise pe Poppy întrebând-o pe Harriet ce se va întâmpla cu domnul Cody. Harriet îi spusese că va trebui să-l întrebe pe „tati”. Cody bănui că asta nu se va întâmpla.

Se simțea ca naiba. Fiecare centimetru din el părea să radieze durere – în mare parte de la răni, dar și de la legăturile care îi pătrundeau în încheieturile mâinilor și în glezne și din cauza lipsei de apă și hrană. Avea senzația că stomacul lui o să se stranguleze singur, iar mușchii și încheieturile îl dureau din cauza lipsei de activitate.

Și unde era poliția? Unde erau colegii lui? Știa niște detectivi al naibii de buni. Era dincolo de capacitatea lor să-l găsească?

„Mai ales, tu, Megan. Unde dracului ești? Ce te reține? Mă cunoști aproape mai bine decât oricine.

Folosește asta. Gândește cum gândesc eu. Mergi unde aș merge eu. Vino după mine”.

Își dădu seama că plângea.

Și-o imagina pe Megan cu părul ei blond platinat și gropițele din obraji și își dori să nu se fi despărțit de ea în urmă cu atâția ani. Își dori să-i fi acordat mai multă atenție ei și nu muncii.

Și atunci începu să se gândească la Devon, cealaltă iubire serioasă din viața lui. Femeia care chiar voia să-l ia de bărbat. Femeia care făcuse totul pentru a-l îngriji după trauma suferită în urma atacului. Femeia care…

Rahat.

Oprește-te, Cody. Nu mai fi un copil mucos și sentimental. Nu îți mai plânge de milă. Adună-te și găsește o cale de ieșire din situația asta.

Malcolm intră în cameră. Imediat ce Cody îl auzi vorbind cu fetele despre căștile audio, își dădu seama că urma altă discuție cu bărbatul care îi ținea viața în mâinile sale nemiloase.

* * *

Daisy luase o decizie.

Era riscant, dar trebuia să știe.

Cei doi bărbați urmau să discute lucruri în spatele ei, lucruri pe care Malcolm nu voia ca ea sau surorile ei mai tinere să le audă. De ce? Ce era atât de secret?

Sau poate că nu era deloc un secret. Poate că Malcolm încerca doar s-o protejeze, pentru că de fapt ce se întâmpla acolo era că el îi făcea rău domnului Cody, chiar mai rău decât văzuse ea.

Nu voia să asculte asta. Dacă Malcolm își ucidea prizonierul, nu voia să audă asta.

Dar dacă nu era asta? Dacă acolo se spuneau adevăruri de care ea nu știa nimic?

Dacă o va prinde, o va pedepsi. Era perfect conștientă de asta. Ar putea chiar să-și descarce furia pe domnul Cody, așa că ea risca și pentru el.

„E bine să fac asta? se întrebă ea. E în regulă să îi pun viața în pericol?

Dar, dacă nu fac nimic, el probabil va muri oricum. Și poate că ar trebui. Poate că el chiar este un om rău, așa cum a spus Malcolm că este.

Dar trebuie să aflu”.

* * *

Când Cody scuipă vata, îl alarmă faptul că era îmbibată în sânge. Pipăi obrazul rănit cu limba și se retrase când atinse acolo un cheag mare, de consistența jeleului.

Prima lui rugăminte fu aceeași ca întotdeauna.

— Te rog, pot să beau niște apă?

Știa că putea să reziste fără mâncare, în ciuda crampelor pe care le avea la stomac. Citise undeva că Ghandi stătuse odată douăzeci și una de zile fără să mănânce. Nu voia nicio favoare de la Bensoni, nu voia să îi facă să creadă că le datorează ceva.

Malcolm încuviință încet, apoi aduse un pahar de apă de la chiuvetă. Cody observă cât de nesigur părea bărbatul pe picioare azi, iar când ridică paharul la buzele lui Cody, aproape că îi rată gura. Dacă aceste indicii nu ar fi fost suficiente, izul de alcool din respirația lui Malcolm era de neconfundat.

Deci, băuse. În miezul zilei. Ce însemna asta, dacă însemna ceva?

Se simțea neobișnuit de stresat, poate din cauza faptului că detectivul se jucase cu mintea sa? Toate astea începeau să-l afecteze?

Și ce efect o să aibă asta asupra atitudinii sale? O să-l facă să-și piardă controlul mai ușor?

Cody se decise că trebuia să fie mai atent.

În timp ce bea, o bucată de sânge închegat i se desprinse din obraz. În loc să pară nerecunoscător și s-o scuipe afară, o înghiți, încercând s-o împiedice să se întoarcă.

— Mulțumesc, spuse el.

Malcolm încuviință iar, apoi se lăsă pe spătarul scaunului, studiindu-l pe Cody cu ochii pe jumătate închiși. Își coborî privirea pentru o secundă.

— Ce ai pățit la picioare?

O întrebare surprinzătoare. Primul semn de interes față de el. O ocazie pentru Cody să pară mai uman în ochii lui Malcolm.

— Am fost atacat. Mă aflam într-o operațiune sub acoperire care nu a mers cum trebuie. Mai mulți bărbați m-au legat de un scaun – cam cum sunt acum – și apoi au început să-mi taie degetele de la picioare cu un clește de grădină.

— O, spuse Malcolm. Am crezut că poate ai avut un accident cu o cositoare.

Râse apoi, un râs profund, tulburător, care îl înfioră pe Cody. Cody se forță să râdă și el.

„Uită-te la noi, se gândi el. Doi amici de pahar care se distrează de minune. El cu berile și eu cu apă cu sânge”.

Malcolm se opri brusc din râs. Ca și când ar fi închis o carte mare în mijlocul unei propoziții, o respingere violentă a ceea ce citise. Umorul, atât cât fusese, dispăruse.

— Pun pariu că a fost dureros, spuse Malcolm.

— Am supraviețuit. Acesta e cel mai important lucru, nu crezi? Cu toții trecem prin perioade dureroase în viețile noastre, dar uneori asta ne face să fim oameni mai buni.

— Pe tine cum te-a făcut mai bun?

Cody se gândi la coșmarurile sale, halucinațiile, izbucnirile violente, insomnia, despărțirea de Devon…

Da, Cody. Chiar te-a îmbunătățit, nu?

— M-a făcut să îmi dau seama că viața nu este numai despre mine. Sunt oameni în jurul nostru și tot ceea ce facem îi afectează, uneori mai mult decât ne dăm seama.

Malcolm se uită spre fete, care priveau la televizor.

— Știu la ce te referi, spuse el. Eram foarte egoist. Totul era despre mine. Atinse cu un deget cicatricile de pe cap. Am căpătat asta într-un accident la muncă. A fost nevoie de un accident să

mă facă să încep să mă gândesc mai mult la a-i face pe alții fericiți.

— Doar să te gândești la asta? Sau să faci ceva în privința asta?

— Ei bine, evident să fac ceva. Acum trebuie doar să te uiți la Harriet să vezi cât de fericită este. În cea mai mare parte a timpului…

Pierdu șirul cuvintelor, de parcă ceva la comportamentul ei recent îl deranja. Dar apoi își reveni.

— Și apoi sunt fetele, firește. Arătă spre ele. Vezi ce relaxate sunt? Nu scot niciun sunet. Asta datorită mie. Datorită lucrurilor pe care le-am făcut pentru ele.

— Și ce anume ar fi asta, Malcolm? Ce ai făcut pentru ele?

Sprâncenele lui Malcolm se ridicară a mirare, de parcă întrebarea ar fi fost inutilă.

— Le-am oferit o familie iubitoare. Le-am oferit protecție. Le-am ținut în siguranță, la căldură și hrănite. Ce altceva și-ar putea dori un copil?

— Dar să stea la soare? Să se joace pe iarbă sau la plajă? Să alerge cu prietenii lor? Să meargă la școală? Nu au aceste lucruri, Malcolm.

În timp ce vorbea, Cody se întrebă dacă nu cumva mersese prea departe – iar Malcolm era pe cale să-și piardă cumpătul din nou.

Cu toate astea, părea remarcabil de calm.

Poate că ar trebui să bea bere mai des.

— Nu au nevoie de toate astea. Uneori, în viață, trebuie să faci compromisuri. Trebuie să iei decizii dure care sunt spre binele copiilor.

— Și cum rămâne cu părinții lor? Mă refer la părinții lor naturali. Ei nu contează?

Malcolm clătină imediat din cap.

— Deloc. Nu dau doi bani pe ei. Copiii sunt fericiți, asta e cel mai important.

— Sunt fericiți, Malcolm? Ești sigur de asta?

Malcolm întoarse capul și se uită din nou la fete. Păru mai gânditor.

— Uneori eu… Alungă gândul și se întoarse înapoi spre Cody. Fac ceea ce este bine. Fetele știu asta. Mă iubesc pentru asta. De atât am nevoie.

68.

Daisy făcu mișcarea.

Știa că nu putea să ridice mâinile și să își scoată căștile de la urechi – ar fi fost prea evident. Avea alt plan în minte.

Apucă firul care ducea de la căști la splitter și începu să tragă de el.

Nu voia să îl scoată de tot. Doar cât să deconecteze semnalul audio.

Daisy continuă să tragă. Pe frunte i se formară picături de sudoare.

Nu ieșea. Dacă trăgea mai tare de fir, se putea rupe.

Își ținu respirația, rugându-se ca mișcările ei să nu fie evidente de la spate.

Dar cineva observase.

Ellie se întoarse ușor spre ea, apoi se uită în jos la degetele albe ale lui Daisy care trăgeau de cablu. Făcu ochii mari.

Daisy o privi în ochi. Clătină din cap aproape imperceptibil. Ellie se întoarse din nou cu fața înainte, dar privirea ei se îndrepta în continuare spre degetele lui Daisy.

Daisy încercă iar. Întinse firul. Îl întinse și mai tare. Și apoi…

S-a mișcat! Doar câțiva milimetri, dar suficient cât să întrerupă sunetul. Cântecele vesele și ascuțite sunt înlocuite de voci masculine joase. Malcolm și domnul Cody. Atenuate de căștile mari și bine căptușite de pe urechi, dar ceva tot reușea să treacă.

Prea speriată să se miște măcar un centimetru, Daisy închise ochii și își concentră toată atenția pe

voci.

* * *

— De ce le-ai luat, Malcolm?

— Tocmai ți-am spus.

Lui Cody conversația i se păru epuizantă. Simțea că trupul lui voia să intre în hibernare pentru a-și conserva energia prețioasă. Avea nevoie de tot efortul de care era în stare doar să rostească cuvintele. Dar știa că cele mai bune șanse de supraviețuire ale sale se aflau în a înțelege ce îl motiva pe Malcolm.

— Nu, vreau să zic de ce aceste fete în special? Ți-ai asumat niște riscuri serioase când le-ai răpit. De ce nu alți copii care ar fi putut fi mai ușor de luat?

Malcolm zâmbi.

— Deci tot nu ți-ai dat încă seama? Din toate așa-numitele tale „informații”, nu ți-ai dat seama de ce aceste fete sunt speciale pentru noi?

„Deci *este* un motiv, se gândi Cody. N-au fost alese la întâmplare”.

— Trebuie să recunosc că asta nu știm. Vrei să mă luminezi?

Malcolm evită întrebarea.

— Ce altceva nu știi? Ce altceva din ce mi-ai spus sunt minciuni sfruntate?

— Nu te îngâmfa, Malcolm. Nu știm totul, dar știm multe. Alții vor afla restul, poți fi sigur de asta.

Malcolm necheză din nou. Ridică brațele.

— Atunci unde sunt? Toți acești bărbați și femei deștepte care știu atâtea. Unde dracului sunt?

— Vor veni. Ar putea să fie în zece minute, ar putea să fie mâine, dar vor veni. Orice ai face, nu înrăutățiți lucrurile mai mult decât trebuie.

— Să le înrăutățesc? Pentru tine sau pentru mine?

— Pentru tine. Pentru Harriet. Gândește-te la ce se va întâmpla dacă tu…

— Dacă ce? Dacă te ucid?

— Da. Dacă mă ucizi. Nu e ceva ce vrei să iei în calcul, Malcolm.

— Serios? Eu nu văd așa lucrurile. Nu văd cum s-ar putea înrăutăți lucrurile pentru mine dacă sunt prins. I-ai văzut pe părinții lui Ellie, nu? Știi ce am făcut acolo?

— Da. Am văzut. Dar din ce mi-am putut da seama după probe, ei te-au atacat. Ai putea susține că ai acționat în autoapărare. Aici este diferit. Aici ar fi vorba despre uciderea cu sânge rece a unui reprezentant al legii. Înțelegi diferența, Malcolm? Asta ar fi mult mai grav. La vârsta ta, nu ai mai vedea niciodată exteriorul unei închisori.

Malcolm se uită în tavan, iar Cody speră că se gândea serios la asta. Nu era nevoie să-i spună că o să fie închis pentru multă vreme indiferent de rezultat. Partea despre autoapărare fusese doar ca să-l facă să se simtă mai bine, chiar dacă nu intrase cu forța în casa aceea cu intenția de a ucide, intrase cu o armă mortală, gata și dornic s-o folosească dacă era necesar. Știa ce făcea.

— Și în plus mai este și Harriet, spuse Cody.

Asta îl trezi pe Malcolm.

— Ce e cu ea?

— N-a fost implicată în ce le-ai făcut părinților lui Ellie. Nu a luat parte nici la răpirile propriu-zise. Dar acum este la fel de vinovată ca și tine pentru că mă ții aici împotriva voinței mele și dacă mă ucizi, și ea va fi acuzată de crimă. Vrei să se întâmple asta?

— Și ce vrei să spui? Că ar trebui să-ți dau drumul?

— Exact asta vreau să spun. Nu ai cum să eviți asta, Malcolm. Vei fi găsit și arestat pentru ce ai făcut. Asta e clar. Singurul lucru care ar trebui să te intereseze acum este limitarea daunelor – pentru tine, pentru Harriet și pentru fete.

Malcolm deveni din nou tăcut. Coborî capul și își frecă scalpul cu o mână. Cody nu îi mai văzu fața.

— S-a terminat, nu-i așa? spuse Malcolm.

— Da. S-a terminat. Trebuie să pui capăt poveștii ăsteia. Te voi ajuta.

Malcolm ridică deodată capul cu privirea aprinsă. Ochii îi ardeau.

— Vreau să spun că s-a terminat pentru tine. Prietenii tăi nu vin. Nu vor veni niciodată. Și da, ai dreptate: trebuie să pun capăt poveștii.

Se ridică și se apropie de Cody.

— Trebuie să mă trezesc. Mai ai o noapte să te rogi să fii salvat. Mâine la prima oră te duc de aici, departe de familia mea.

— Malcolm, eu…

Dar Malcolm apropie un deget de buzele lui Cody.

— Acum taci. Nu scoate un sunet. N-o să simți nimic.

69.

Nu avea chef, dar își zicea în sinea ei să fie optimistă. Avea nevoie de un prieten în seara asta. Cineva care nu era polițist. Cineva care putea să o facă să râdă, dar care îi dădea permisiunea de care avea nevoie ca să plângă.

„Deci, haide, Parker. Repară ce am avut. Spune-mi că îți pare rău. Arată-mi bărbatul pe care îl știam odată și fă-mă să te iubesc din nou”.

Când intră în restaurantul aglomerat de pe strada Dale, Parker era deja acolo. Se ridică și îi făcu semn cu mâna imediat ce o văzu, cu un zâmbet uriaș pe față. Nu părea temător și asta o făcu să se simtă ușurată. Azi i-ar prinde bine să nu mai aibă parte de drame.

Trecu pe lângă mese. Cupluri, în mare parte, care nici nu o observară cum trecea. Dar, nu-i așa, era Ziua îndrăgostiților.

„Și noi eram așa”, se gândi ea.

— Bună, spuse Parker. Arăți superb.

— Arăt ca naiba, răspunse ea. A fost o săptămână groaznică.

— Mie mi se pare că mereu arăți superb. Ia loc.

El îi trase scaunul. Când se așeză, chemă chelnerul și ceru o sticlă de Prosecco.

Webley spuse repede:

— Pentru mine doar o cola fără zahăr, vă rog.

Parker o fixă cu privirea.

— Serios? Nu vrei să te destinzi?

„Ba da, se gândi ea. Vreau să mă destind. Ceea ce nu vreau este să devin prea relaxată și să spun ceva ce aș putea regreta. Pot să scap de inhibiții mai târziu, dacă și când rezolvăm încurcătura asta”.

— Sunt bine. Cola mi-ar prinde bine.

Parker ridică din umeri spre chelner. Comandă cola fără zahăr și încă un pahar mare de Shiraz pentru el. Webley se întrebă oare câte băuse deja.

— Mă miră că ai reușit să prinzi o masă, spuse ea. Mai ales că nu mâncăm.

— Nu mâncăm?

— Parker, ți-am spus…

El zâmbi jucăuș.

— Știu, știu. Doar un pahar. E în regulă. Îl știu pe proprietarul de aici. A spus că putem să stăm la masă cât vrem.

Webley încuviință. Ca manager de hotel, Parker ajunsese să cunoască mulți oameni din industria horeca.

— Deci, spuse ea, ce mai faci?

— Bine. Sunt ocupat în timpul programului, nu așa de ocupat în viața privată. Mi-e dor de tine.

Ea ridică din sprâncene.

— Ai trecut direct la subiect, nu?

— Ei bine, îmi e dor și nu vreau să pretind altfel. Dar tu?

Ea știa ce întrebase. Întrebase dacă și ei îi fusese dor de el.

Alese să interpreteze greșit.

— Să fiu sinceră, momentan lucrurile stau destul de prost. Lucrez la cazul cu fetele dispărute.

— Uau. E un caz important. Cum i se spune acum – Flautistul Fermecat, nu?

Numele aduse imagini nedorite în creierul lui Webley. Văzu o siluetă sinistră, misterioasă care conducea copiii orașului departe, într-un șir lung în urma lui, fără să mai fie văzuți vreodată.

Acel „niciodată” o îngrijora. Era singurul rezultat de care se temea cel mai mult.

La fel și pentru Cody. Mai trecuse o zi lungă fără el. Cei de la Persoane Dispărute o asiguraseră că el era prioritatea lor. Vorbiseră cu ea, cu Blunt și cu toată lumea din divizie. Vorbiseră din nou cu membrii familiei, prieteni și vecini. Și tot nu aveau răspunsuri.

Se întrebă dacă nu cumva Flautistul Fermecat reușise cumva să îl prindă și pe el în capcană. Era oare posibil? Ar putea exista o legătură aici?

— Da, spuse ea. Flautistul Fermecat. Răspuns tipic de tabloid. Sperie pe toată lumea și mai tare, doar ca să mai vândă câteva ziare.

Parker încuviință, dar ea își dădu seama că acum nu era prea interesat de munca ei. Voia un răspuns adevărat la întrebarea lui.

Se bucură când sosiră băuturile. Folosi momentul să devieze conversația la alte câteva subiecte neînsemnate.

Dar asta nu putea să dureze la nesfârșit. În cele din urmă, Parker aduse în discuție subiectul esențial al serii.

— Megan, putem să vorbim despre noi?

„Deci asta era, se gândi ea. Direct și la obiect. Acum nu mai pot evita problema”.

— Desigur. Nu de aceea suntem aici?

— Ba da. Și vreau să încep prin a-ți cere iertare.

„Iată, se gândi Webley. Este un început neașteptat de promițător”.

— Continuă, spuse ea.

El păru surprins.

— Ei bine… asta e. Îți cer iertare. Îmi pare foarte rău. Acum, putem…

— Pentru ce anume îmi ceri iertare mai exact, Parker? Poți să fii puțin mai precis aici?

— Pentru că te-am rănit. Am devenit prea obsesiv. Acum știu asta.

— Bun. E bine. Se opri. Îmi pare rău, nu încerc să fiu o pacoste, dar nu vreau ca asta să se întoarcă și să ne bântuie mai târziu. Ca să limpezim lucrurile, recunoști că ai greșit când ai încercat să rupi prietenia mea cu Cody?

Parker luă o dușcă zdravănă de vin.

— Dacă chiar vrei să rostesc cuvintele, atunci, da, nu ar fi trebuit să fac asta.

— Nu face asta, Parker. Nu este vorba de a te face să recunoști. Vreau doar să stabilim că suntem de acord cu asta. Niciunul dintre noi nu ar trebui să încerce să rupă prieteniile celuilalt, indiferent cât de mult i-am putea urî pe prieteni.

— Nu-l urăsc pe Cody. Cred că e nebun de legat, dar nu îl urăsc. Nu despre asta a fost vorba.

— Atunci despre ce a fost vorba?

El se uită fix la ea, apoi își mută privirea.

— Of, las-o baltă, spuse el bosumflat.

Webley se strădui să își păstreze calmul, deși reținuse faptul că Parker folosise expresia „nebun de legat”.

— Nu, zise ea. Spune-mi. Suntem aici să vorbim despre asta, așa că hai să vorbim. Dar trebuie să fim sinceri unul cu celălalt.

El sorbi din nou din vin.

— Ți-am mai spus asta. Nu știu de ce trebuie să repet. Eram gelos, bine? Asta vrei să auzi?

— Dacă este adevărul, da. E drăguț că erai gelos. Arată că îți păsa. Doar că ai dus lucrurile prea departe.

Ea spera că așa se va termina, că acum puteau trece mai departe.

— Dar trebuie să vezi lucrurile și din punctul meu de vedere, spuse Parker.

— Care este?

— Ei bine, nu este tocmai o situație normală, nu? Cody nu este doar un coleg de muncă obișnuit. Este un fost iubit.

— Accent *pe fost,* Parker. Nu mai este iubitul meu.

— Cred că ar fi drăguț dacă i-ar spune și lui cineva asta.

— Ce? Despre ce vorbești?

— Are probleme, nu? Probleme mintale. Dacă mă întrebi pe mine, nu este apt să-și facă datoria. Și de unde știu asta? Pentru că el ți-a spus ție și tu mi-ai spus mie. Dintre toți oamenii din lume căruia i s-ar fi putut destăinui, te-a ales pe tine. Și apoi a fost întâmplarea aceea când ai fost ținută ostatică pe acoperiș. Cine vine alergând spre tine să te salveze ca un cavaler în armură albă pe cal? Vai, este din nou detectivul sergent Cody. Nu e ciudat? Și apoi ai fost rănită și de ce ai fost rănită? Pentru că i-ai salvat viața lui Cody, de-aia. Vezi unde vreau să ajung, Megan? Nu este o relație tocmai normală de lucru după standardele nimănui. Adaugă la asta faptul că te vedea mai mult într-o zi decât te-am văzut eu vreodată…

Lăsă fraza în aer. Se întoarse la vinul său.

Webley clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Era uimită de vehemența din cuvintele lui Parker. Monstrul cu ochi verzi părea să-l fi măcinat luni de zile. Chiar după tot timpul petrecut departe unul de celălalt, nu era dispus să lase lucrurile așa. Seara asta nu trebuia să fie despre Cody, și iată că el tot reușea să facă parte din viața ei. Era mereu acolo.

„Spre deosebire de Parker, se decise ea. Nu s-a schimbat, așa că asta nu are cum să meargă”.

— Nu trebuie să îți mai faci griji despre Cody. A dispărut, spuse ea.

— Ce vrei să spui? întrebă Parker îmbufnat.

— Exact ce am spus. A plecat. Este oficial o persoană dispărută. Nimeni nu știe unde este.

— Serios?

— Da.

— Bine, atunci… Poate că e mai bine așa.

Webley rămase cu gura căscată. Chiar spusese asta?

— Ce?

— Tot ce spun este că poate asta e un noroc pentru noi. Vreau să zic, dacă a fugit undeva, nu va mai putea să intervină între noi, așa că…

— N-a „fugit”. A pățit ceva. Ar putea să zacă mort într-un șanț undeva, sau…

— Ei, haide. N-o să fie așa. Tipul e nebun de legat. E imprevizibil. Probabil s-a ascuns undeva într-o peșteră, unde se gândește la sensul vieții.

— Parker, jumătate dintre polițiștii din oraș îl caută. Nu pari să-ți dai seama cât de serioasă este situația.

— De fapt, cred că îmi spui foarte clar cât de serioasă e situația. Pentru tine, oricum.

— Ce vrea să însemne asta?

— Ți-e dor de el, mai mult decât ți-e dor de mine. Cât timp a trecut? O zi sau două? Ne-am despărțit de Crăciun și totuși el este cel fără de care nu poți trăi.

Webley începu să se enerveze. În timp ce toată lumea din localul acesta se privea ochi în ochi cu tandrețe, Webley era pe cale să își pocnească partenerul.

— Parker, exagerezi. Relația mea cu Cody nu suferă comparație cu ce am avut noi. Este ceva cu totul diferit.

— Ei bine, știi ce? Mă bucur că a dispărut. Nu-mi pasă dacă chiar *zace* într-un șanț undeva. A provocat atâtea probleme între noi. Uită-te la noi acum: încă discutăm despre el. Călătorie sprâncenată tipului, eu asta zic.

Mai târziu, Webley analiză ce spusese în continuare. Se întrebă ce dracului o apucase. Se întrebă dacă fusese din cauza oboselii, stresului, disperării, sau pur și simplu simțise nevoia să

riposteze. Oricare ar fi fost motivul, cuvintele îi țâșniră.

— Parker, spune-mi te rog că nu știi nimic despre ce i s-a întâmplat lui Cody.

El arăta de parcă tocmai primise o palmă peste față.

— Ce?

— Te întreb despre Cody. Te întreb dacă l-ai văzut în ultimele două zile. Pentru că dacă da, trebuie să știu.

Parker rămase fără glas. Apoi își șterse gura cu un șervet, îl aruncă pe masă și se ridică, împingând scaunul cu zgomot.

— Iisuse Hristoase, Megan. Nu-mi vine să cred că tocmai m-ai întrebat asta. Nu-mi vine să cred cât de mult te manipulează Cody. Am plecat de-aici. La mulți ani de Ziua îndrăgostiților.

Și plecă. Și Webley își dădu seama că toată lumea văzuse și auzise. Toți iubiții care erau mai devreme atenți unii la alții acum își îndreptau acuzațiile și mila spre ea.

Își lăsă capul în jos ca să evite greutatea privirilor lor. Ochii i se umplură de lacrimi.

„Bravo ție, se gândi ea. Bună treabă, Megan”.

Își căută geanta și găsi în ea niște batiste de hârtie. Când le scoase, își dădu seama că probabil va trebui să achite și nota de plată.

„La naiba cu tine, Cody. Ești mereu aici. Mereu îmi provoci durere”.

Lângă ea apăru un chelner. Ea începu să își tamponeze obrajii înainte să îndrăznească să își arate machiajul stricat. El o surprinse începând să îi umple paharul cu vin alb.

— Scuze, spuse ea. Nu am comandat vin.

Chelnerul încuviință umil.

— Nu, doamnă. A fost comandat pentru dumneavoastră. Poate este un prieten de-al dumneavoastră?

Încuviință din nou, de data asta arătând spre spatele restaurantului. Webley se întoarse pe scaun

să descopere identitatea misteriosului binefăcător.

„Ei bine, aceasta este o noapte a surprizelor”, se gândi ea.

70.

Să audă cuvintele e una. Să le înțeleagă e cu totul alta.

Daisy nu avea pe cine să întrebe ce se întâmpla de fapt. Fusese adusă aici când avea doar șapte ani, când avea despre lume cunoștințele limitate pe care le au de obicei copiii de șapte ani. Și de atunci expunerea ei la noi informații fusese strict controlată.

Ce este, de exemplu, un „reprezentant al legii”?

Așa și-a spus domnul Cody: un reprezentant al legii. Nu știa ce înseamnă asta. Cea mai probabilă explicație era că este un polițist, dar de ce s-ar furișa un polițist în dormitorul lor? Și de ce nu purta uniformă? Dacă era polițist și venise să le salveze, de ce ajunsese singur și de ce nu îi dusese pe Malcolm și pe Harriet la închisoare?

Deci poate că până la urmă nu era deloc un polițist. Poate că era altceva. Singurii alți oameni despre care ea credea că ar putea fi „reprezentanți ai legii” erau judecători și toți aceia care poartă peruci în sala de tribunal, dar asta nu părea să aibă deloc sens.

Sau poate că doar mințea. Inventa lucruri doar ca să scape.

Și apoi au mai spus ceva despre alți oameni care ar putea sosi. Malcolm întrebase unde sunt toți „bărbații și femeile istețe” și domnul Cody spusese că vor veni.

Cine sunt acei oameni? Vin într-adevăr aici?

Daisy nu putu nega că acest gând o speria puțin. Nu știa dacă sunt oameni buni sau răi.

Avea o viziune cu sute de oameni răi care intrau în casă în toiul nopții.

Pentru că asta era adevărata întrebare, nu-i așa? Cine era bun și cine era rău? Ea știa că Malcolm făcea lucruri rele uneori, dar dacă domnul Cody era chiar și mai rău?

Și mai era acea informație îngrijorătoare pe care o deslușise din conversație.

Vorbiseră despre ce le-a făcut Malcolm părinților lui Ellie.

Nu au zis clar, dar felul în care vorbiseră despre a-l ucide pe domnul Cody sugera că părinții lui Ellie avuseseră aceeași soartă.

De când o văzuse pe Daisy deconectând cablul audio, Ellie îi tot arunca priviri întrebătoare. Deși încă refuza să vorbească, ochii ei păreau plini de milioane de întrebări.

Daisy își dori să aibă mai multe răspunsuri.

* * *

Webley simți că ar fi fost nepoliticos să bea vinul care fusese cumpărat pentru ea atât de amabil. Ar fi fost și mai nepoliticos să îl bea oricum și să nu își exprime recunoștința.

Așa că se ridică. Merse încordată la masa din colțul din spate.

— Mulțumesc. Nu trebuia să…

— Părea că ți-ar prinde bine, spuse inspectorul-șef Stella Blunt. Vrei să mi te alături? Arătă spre scaunul gol din fața ei. Era limpede că tocmai mâncase și acum bea o cafea și ce îi mai rămăsese din vin. Era limpede și că cinase singură.

— Ăăă, sigur. Bine. Stați să îmi aduc lucrurile.

Webley se întoarse la masa ei și își luă geanta și paharul de vin.

„Ce fac? De ce am zis da?” își zise în sinea ei.

Se întoarse la masa lui Blunt și se așeză pe scaunul gol.

Încercă să pună laolaltă niște cuvinte care să nu fie doar de umplutură.

Blunt i-o luă înainte.

— Mănânc des aici. Am uitat că e Ziua îndrăgostiților, totuși, altfel nu m-aș fi deranjat să stau aici să pară că am fost lăsată baltă. Oricum, acum ești aici cu mine, oricine ar intra va crede probabil că suntem lesbiene.

Webley râse nervos. Nu era sigură cât timp va mai putea păstra aparența că își dorește să fie aici.

— Acela era tipul tău, nu? întrebă Blunt. Cel cu numele amuzant.

— Parker.

— Da, Parker. Mereu am impresia că îi spui pe numele de familie. La fel ca și lui Cody.

Blunt își sorbi cafeaua, prefăcându-se că remarca ei fusese complet inocentă. Dar Webley știa mai bine. Conectarea celor două nume așa nu fusese doar un comentariu gratuit.

— Bănuiesc că… Presupun că ați văzut ce s-a întâmplat între mine și Parker mai devreme?

— Am prins ideea. Vrei să vorbești despre asta?

Webley clipi. Brusc femeia din fața ei se transformase din șefa ei în mătușa sfătoasă. Blunt nu se oferise niciodată să discute cu ea probleme personale.

— Nu cred că sunt multe de spus. Probabil a fost la fel de mult vina mea cât a fost a lui.

— Mă îndoiesc, spuse Blunt.

„Ce e asta? se gândi Webley. Să îmi sară așa în apărare. Ce se întâmplă?”

Luă o înghițitură zdravănă de vin.

— De fapt, aveți dreptate. Nu e vina mea. Parker a fost un ticălos absolut în seara asta. N-a avut niciun drept să mă umilească așa.

Blunt schiță un zâmbet. Lăsă jos cafeaua și ridică paharul de vin.

— Cin-cin, spuse ea.

— Noroc, doamnă.

— Suntem în afara programului, Megan. Poți să-mi spui Stella.

— Ăăă, bine, spuse Webley.

Nu avea nicio intenție să îi spună lui Blunt pe numele mic. Mai degrabă ar evita să îi spună în vreun fel decât să devină atât de stânjenitor de familiară.

— Ce săptămână, nu? spuse Blunt.

Webley încuviință.

— Una dintre cele mai rele. Aș putea să dau pe gât o sticlă întreagă din vinul acesta chiar acum.

— Bea, atunci. Mai comand.

— Nu, n-am vrut să zic…

— Megan, e în ordine. Bea nenorocitul de vin și lasă grijile la o parte puțin.

Blunt făcu semn unui chelner și comandă. Webley admiră încrederea în sine a acestei femei și siguranța ei absolută.

— Dar asta e problema, spuse Webley. Ușurarea este doar temporară. Stresul se va întoarce la loc mâine.

— Așa și trebuie.

— Doamnă? Adică… Ce vrei să spui?

— Ne stresăm pentru că ne pasă, Megan. Aș fi îngrijorată dacă nu ai fi stresată. Mai ales cu ce se întâmplă cu tânărul Cody.

„Iar face asta, se gândi Webley. Îl strecoară pe Cody în conversație. Dar de fapt nu mă pricep deloc să ascund cât de important este în viața mea. Ar putea la fel de bine să-mi scrie mare și roșu «Cody» pe frunte”.

— Da, spuse ea. Să explic asta… Nu știu dacă știi, dar Cody și cu mine eram… ei bine, am fost împreună. Ea adăugă repede: Cu mult timp în urmă. Nu recent.

Zâmbetul lui Blunt era mai pronunțat de data asta.

— Nu mai spune, zise ea.

— Știi despre asta, deci?

Blunt se aplecă conspirativ în față.

— Megan, știam asta încă dinainte să te aduc în echipă.

Webley se simți de parcă tocmai primise un pumn în bărbie.

— Ai… Ai știut? Și tot m-ai vrut?

Blunt clătină capul uimită.

— Voi mă faceți să râd. Aveți impresia că nu fac decât să tropăi toată ziua, scot flăcări, citez regulamente și rup capete, Îți vine sau nu să crezi, depun și mult efort în a scoate tot ce e mai bun din echipa mea. Și când iau un nou membru, fac cercetări. Oamenii cred că nu știu ce se întâmplă, dar știu. Știu lucruri despre tine și știu lucruri despre Cody, chiar dacă el crede că nimeni nu poate să vadă prin masca lui. Dar nu dau doi bani pe ce ați făcut tu și Cody într-o viață anterioară. Pentru mine nu contează decât să faceți treabă bună. Până acum cred că mi-ați dovedit că am luat o decizie bună.

— Chiar și după ziua de ieri?

— Ieri?

— Ți-am dat bătaie de cap în biroul tău. Despre Cody.

— Erai supărată. Erai îngrijorată. Înțeleg asta, Megan. Și eu sunt o ființă umană, să știi. Am sentimente uneori.

Webley începu să-și dea seama cât de adevărat era. Bău niște vin și începu să îi simtă efectele. Începu să simtă senzația de furnicături în timp ce îi dispărură inhibițiile.

— Am venit să te văd iar azi, spuse ea.

Blunt se uită mirată.

— Când?

— Nu am intrat. Am dat să bat la ușă, dar… erai ocupată.

— Continuă.

— Te uitai la o fotografie. O poză cu Cody.

Blunt se uită la trandafirul roșu din vaza îngustă de pe masă.

— Înțeleg.

— Erai… ei bine, păreai destul de supărată. Deci presupun că nu sunt singura căreia îi e dor de

Cody.

Blunt tăcu multă vreme. Continuă să se uite la trandafir.

— Rahat, îmi pare rău, spuse Webley. N-ar fi trebuit să spun asta. Nu e treaba mea. Încercam doar să spun… încercam să împărtășesc…

„La dracu', se gândi Webley. N-ar fi trebuit să mă ating de nenorocitul de vin. N-ar fi trebuit să ies în seara asta deloc. Ce zi de rahat".

Blunt se întinse să-și ia geanta care atârna de spătarul scaunului. Webley crezu că se pregătește să plece și începu să se gândească la noi insulte pentru sine.

— Doamnă, eu…

— O secundă, spuse Blunt. Băgă mâna într-un buzunar din geantă. Scoase o fotografie. Cred că asta e poza la care ai văzut că mă uitam azi.

I-o dădu. Webley o luă și se uită la ea.

Nu era Cody.

Arăta ca el, în mod sigur. De la distanță ar fi putut fi confundat cu ușurință. Păr asemănător și un zâmbet pieziș. Dar în mod sigur nu era el.

— Cine este? Dacă pot să întreb.

— Evan. Fiul meu.

Încă o surpriză și încă una mare. Webley aproape căzu de pe scaun.

— N-am știut că ai un fiu.

— Majoritatea oamenilor nu știu. Nu mai e prin preajmă.

— A… a murit?

— A dispărut. Cam cu zece ani în urmă. Nu la multă vreme după ce a fost făcută poza asta. Tocmai împlinise optsprezece ani.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu cu adevărat. Tatăl lui și cu mine am divorțat, iar el a devenit un adolescent ursuz. Ne certam des. Și apoi într-o zi a plecat pur și simplu. Am primit un mesaj de la el în care spunea că e bine și să nu îl caut și asta a fost tot.

— Ai încercat să-l găsești? Ai raportat cazul?

— Da, ambele. Niciun rezultat. Răspunsul oficial a fost că era un adult liber să se ducă unde vrea dacă asta e alegerea sa. Fără sprijin, n-am avut nicio șansă să-l găsesc.

Pentru Webley totul începu brusc să capete sens. Dacă era încă viu, Evan ar fi avut vârsta lui Cody. De aceea Blunt era atât de maternă cu Cody: îl vedea în el pe fiul dispărut. Explica și de ce fusese atât de afectată de răpirea fetelor. Copiii care dispar trebuie să fie cel mai mare coșmar al ei.

Webley continuă să se uite la fotografie, dar acum nu o vedea cu adevărat. Se gândea la femeia care stătea vizavi de ea. Se gândea la cum, în mare parte, ea era doar Șefa, cea căreia îi spun doamnă, cea care acționează resorturile echipei sale în fiecare zi și îi pornește la treabă.

Dar acum era cu mult mai mult. Ce spusese mai devreme despre a fi o ființă umană părea o subestimare. Chiar prin ceața alcoolului, Webley vedea temerile și emoțiile lui Blunt cu claritate.

Lui Webley îi veni să plângă în acest moment intens. Și mai târziu știu că o va face.

— Megan, nu ai voie să spui nimănui despre asta, spuse Blunt.

Webley dădu din cap.

— Nu. Nu, nu voi spune… Stella.

71.

Noaptea clovnii îl vizitară pe Cody.

Îi aștepta – era surprinzător că veniseră așa târziu – dar asta nu le făcu apariția mai puțin înspăimântătoare.

Chiar dacă nu pusese geană pe geană, nu știa cât e ceasul. Se părea că fetele se duseseră la culcare cu câteva ore în urmă, dar concepția lui despre timp era distorsionată. Erau prea multe forțe care

trăgeau de creierul și de trupul lui și îl târau departe de aici și acum.

Durerea era peste tot. Capul, trunchiul și membrele era toate în flăcări. Foamea îi măcina măruntaiele. Setea părea să îi micșoreze și să îi usuce fiecare celulă.

Și apoi mai erau presiunile mentale – a ceea ce fusese și ce urma. Dacă îl credea pe Malcolm, viața lui se va sfârși în curând. Aceasta era ultima lui noapte pe pământ. Era o realizare uimitor de profundă. Ar mai avea câteva ore, poate chiar minute. Data viitoare când se vor trage zăvoarele de la ușa aceea și va intra lumina, va însemna anihilarea lui.

Speranța este chestia cu penele.

„Prea optimistă Emily Dickinson, se gândi el. Pasărea mea a ajuns o bilă de pene strivită acum”.

Clovnii auzeau asta. Îi ascultau disperarea, durerea, amărăciunea care îi atrăgeau. Erau încântați de astfel de ocazii, când puterea și moralul lui se aflau la cel mai mic nivel.

Totul începea cu foșniturile.

Mici zgomote în întuneric. Ca mișcările iuți, furișate ale șobolanilor. Mintea lui aflată în derivă sări să facă legături, iar el văzu o linie lungă, șerpuitoare a dușmanilor cu mustăți care se adunau în urma Flautistului Fermecat îmbrăcat colorat. Doar că, în versiunea lui Cody, Flautistul avea chipul zâmbitor, putrezit, cu dungi de sânge, al unui clovn diabolic.

Și apoi pași. Moi pe covor, dar trădați de ocazionala scârțâitură a podelei.

Cody știa că încercau să se furișeze pe lângă el. Îndepărtarea de realitate îl lăsa fără îndoieli în privința asta. Clovnii erau aici, în camera asta și îl căutau. Îi simțeau mirosul în aer, dar nu îl vedeau. Momentan, draperia îl apăra de privirea lor.

Aveau cuțite. Era sigur și de asta. Lame lungi, ascuțite, gata să îi desprindă carnea de oase, felie după felie agonizantă.

„Nu trebuie să mă mișc, gândi el. Nu trebuie să scot niciun sunet”.

Dar era atât de greu. Durerea. Teama. Nu pot să-mi țin respirația. Nu pot să-mi opresc inima să nu mai bată ca o tobă.

Și apoi veni lumina.

Trebuie să fie lumina care semnala execuția lui. Dar nu era lumina strălucitoare a luminii din tavan. Era atât de slabă, încât de-abia proiecta o umbră.

Și nu se auzise sunetul ușii descuiate și deschise.

Dar erau aici. Știa că sunt aici. Ușile nu erau bariere pentru clovni. Și ei își creau propria lumină mortală.

Îl înconjurau acum. Atingeau cealaltă parte a draperiei. Le simțea respirația fetidă care se scurgea prin bumbacul subțire.

Mișcare.

Era sigur că vedea draperia mișcându-se. Îl găsiseră.

Se apropiau.

Scoase un geamăt. Acum nu mai conta. Nu se putea salva.

Apăru o mână. Îi văzu culoarea galbenă a morților, cu unghii lungi, murdare de țărână. Degetele apucară pânza și începură să o tragă deoparte cu o lentoare chinuitoare. Zgomotul șinei metalice a draperiei era ca sunetul unor unghii lungi zgâriind o tablă de scris.

Cody mai scoase un geamăt. Respirația lui se transformă în gâfâit.

Trase de legături și se legănă pe scaunul fixat.

Și apoi în crăpătură apăru o figură.

Era doar o siluetă – o gaură făcută în întuneric. Dar mintea lui Cody umplu acel spațiu cu forma chinuitoare, înarmată cu un cuțit, a celui mai urât coșmar al lui. Gemetele lui se transformară în strigăte înăbușite după ajutor. Își aruncă toată greutatea dintr-o parte în alta într-o încercare

disperată de a dărâma scaunul care îl strângea atât de tare în îmbrățișarea sa.

Dar clovnul se apropie mai mult și mai mult. Deschise gura arătându-și dinții ascuțiți, zimțați, de pe care curgea salivă sângerie.

Și cere să știe. Insistă să afle.

— De ce ai venit aici? îi șopti.

Și el nu avea niciun răspuns. Nu știa ce răspuns ar putea satisface acest demon. Nu înțelegea complet întrebarea. Voia doar să se termine totul.

„Dacă e să mor, să mor acum”.

Și apoi clovnul întinse mâna spre el. Îl atinse cu degetele sale reci ca gheața și îi vorbi din nou.

— E în regulă. Nu-ți voi face rău.

Pătrunse vidul. Un interval în timp ce imaginarul făcu schimb de locuri cu realul. Un moment de ușurare de nesuportat în timp ce arsura se reduse și frica trecu.

Pentru că aceasta nu era vocea unui monstru.

Era vocea unui copil.

Un copil pe nume Daisy.

72.

Ea aprinsese televizorul. Nu era conectat la o antenă și nu avea niciun DVD, singurul lucru pe care îl afișa era o bucată de text care sărea pe ecran și care spunea „Lipsă semnal”.

Dar cel mai important lucru era că emana lumină. Nu multă, dar suficient cât să vadă pe unde mergea. Nu destul de puternică încât să le trezească pe celelalte sau să se strecoare pe sub ușă și să-i alerteze pe Malcolm sau Harriet dacă ar trece pe lângă cameră.

Daisy nu adormise încă. Stătuse acolo ore întregi până când fusese sigură că cele mici dormeau foarte adânc.

Dar acum putea să afle.

Domnul Cody părea speriat – mai speriat decât era ea de el. Poate pur și simplu pentru că știa că va muri în curând. Poate că toată lumea se sperie atât de tare când se confruntă cu certitudinea morții.

Și cu toate astea bănuia că erau mai multe la mijloc. Domnul Cody nu părea cineva care s-ar teme de moarte. Nu era laș. Uite cum i-a dat permisiunea să îl rănească pentru ca ea să nu fie rănită la rândul ei.

Nu, altceva îl deranja pe omul acesta. Ceva groaznic. Strigătele lui înăbușite și gemetele erau ca acelea ale unui animal rănit. Avea nevoie de ajutor.

Nu se gândise niciodată că ar îndrăzni să se apropie de el, dar iat-o acum. Se apropie de el. Îl atinse. Îi spuse că nu îl va răni.

El deveni mai puțin agitat. Respirația lui începu să încetinească. Clipi, de parcă s-ar fi străduit să o vadă cum trebuie în întunericul neclar.

Și apoi el îi frânse inima.

I-o frânse cu lacrimile lui. Îi curgeau liber pe obraji și peste banda care îi acoperea gura. Capul i se lăsă în jos, iar umerii îi tremurau de plâns. O singură lacrimă fierbinte o stropi pe mână.

— Te rog, șopti ea. Nu plânge. Vreau doar să te întreb ceva. El ridică iar bărbia. O privi direct în ochi. Încuviință.

Se gândise să scoată călușul, dar Malcolm și-ar putea da seama că fusese deranjat.

Nici nu era prea sigură că voia să riște cu domnul Cody. El părea atât de convingător, dar dacă era lupul cel mare și rău așa cum pretindea Malcolm? Sau dacă pur și simplu vorbea prea tare și îi trezea pe toți? N-ar trebui să facă asta. Malcolm ar pedepsi-o aspru dacă ar ști.

— Ai spus că ești un reprezentant al legii, începu ea. Este adevărat?

El încuviință. Da.

— Este același lucru cu un polițist?

Da.

— Ești un polițist?

Da.

— De ce ai venit aici? Adică, ai venit să ne iei de aici?

Da.

Răspunsul o alarmă. Malcolm le spusese că domnul Cody voia să le ia de aici. Dar apoi își dădu seama că trebuia să fie mai precisă.

— Să ne faci rău? Vrei să ne duci de aici să ne faci rău?

Un clătinat din cap intens. Nu.

— Atunci de ce? Ai venit să ne ajuți?

Da.

— Să ne salvezi?

Da.

— Atunci de ce nu ai făcut-o? De ce i-ai lăsat să-ți facă asta? Unde sunt prietenii tăi, ceilalți polițiști?

El păru confuz, iar ea își dădu seama că îl bombardase cu prea multe întrebări, dintre care niciuneia nu putea răspunde printr-o mișcare din cap.

Încercă din nou.

— Ai spus că vor veni alți oameni. Te refereai la alți polițiști?

Da.

— Atunci unde sunt? Vin după noi?

Domnul Cody se gândi atent la asta. Răspunsul lui veni târziu. Era un clătinat trist din cap.

„Nu. Nu vin. Nu vine nimeni să ne ajute”.

Răspunsul lui o surprinse. Era invers față de ce îi spusese lui Malcolm.

Ar fi putut cu ușurință să își mențină povestea și cu toate astea n-o făcuse.

Asta însemna oare că era sincer cu ea? Însemna că numai ei îi era încredințat adevărul? Sau era doar o păcăleală ca să fie de partea lui, s-o facă să creadă că este de încredere?

Se întristă. Dacă ce spunea era adevărat, atunci nu exista scăpare pentru nimeni. Bărbatul de pe scaun era deja condamnat. Chiar dacă ar putea să se elibereze cumva, era prea slăbit să facă ceva. Malcolm l-ar strivi ca pe o insectă.

— Malcolm o să te omoare? întrebă ea.

Altă pauză. Apoi un da.

— Te temi de el?

Da.

Ezită.

— Mai vreau să te întreb ceva.

El încuviință.

— Mama și tatăl lui Ellie. Malcolm i-a omorât?

Da.

— Ea a fost acolo? A văzut asta?

Da.

Daisy stătu acolo o vreme, procesând ce auzise, încercând să își dea seama ce era adevărat și ce nu. Încercând și să-și dea seama cu ce ar ajuta informațiile.

Se mai uită o dată lung la domnul Cody. Căută în ochii lui sinceritate, decență, bunătate.

— Trebuie să plec acum, spune ea. Malcolm…

Așteptă ca domnul Cody să protesteze. Așteptă ca el să țipe la ea să-l ajute.

Dar nu o făcu. Doar dădu din cap, ca și când ar fi înțeles. De parcă îi era recunoscător pentru că îndrăznise să îi ofere câteva momente scurte în compania ei.

Daisy se întoarse și se strecură pe după draperie.

Când văzu silueta care stătea acolo ca o fantomă, aproape că țipă.

Ellie se uita la ea, palidă și mută. Daisy se întrebă de cât timp era acolo, cât auzise, cât văzuse.

— Înapoi în pat, Ellie, șopti ea. Haide, înainte să intrăm în belele.

O însoți pe Ellie în pat și o înveli. Apoi opri televizorul și se sui și ea în pat.

Se cuibări lângă Ellie și îi mângâie părul ca s-o consoleze.

Și apoi încercă să se hotărască în privința domnului Cody.

73.

Dimineţile aici erau instantanee. Nu exista o luminare treptată a camerei când răsărea soarele și pătrundea prin ferestrele cu perdele. Nu erau încurajări blânde care să alunge somnul și să te trezească. În schimb, într-o clipă era întuneric și în alta o lumină orbitoare. Ziua era proclamată cu o aprindere de întrerupător.

Cody speră ca moartea lui să fie la fel de rapidă. Speră ca Malcolm să nu gândească precum clovnii, care ar vrea ca ultimele lui momente să fie cât de lungi și dureroase posibil.

Vocea veselă a lui Malcolm păru extrem de nepotrivită cu ce urma să se întâmple aici în dimineața asta.

— Veşti bune, fetelor! spuse el. Azi o să vă primiți dormitorul înapoi. Am găsit alt loc pentru domnul Cody.

Urmă un moment de tăcere, iar apoi Daisy întrebă:

— Unde? Unde va merge?

— O să îi fac un loc în garaj.

Cody nu se îndoi că va ajunge în garaj, dar numai pentru câteva ore. Cel mai probabil, cadavrul său va fi aruncat în spatele unuia dintre vehiculele de acolo, gata să fie transportat la lăsarea întunericului. Evident Malcolm găsise o cale de a scăpa de cadavru.

— În garaj? spuse Daisy. O să locuiască în garaj?

„Atenție, Daisy, se gândi Cody. Nu te da de gol. Nu intra în bucluc din cauza mea”.

Vocea îi trădă iritarea lui Malcolm.

— Da, Daisy. În garaj. Acum vrei să nu-mi mai pui întrebări prostești și să asculți ce urmează să spun?

Nu se auzi niciun răspuns.

— Bun, spuse Malcolm. După cum spuneam, domnul Cody pleacă de aici în această dimineață. O să îi dau ceva să adoarmă și apoi o să-l mut. Nu va trebui să vă mai faceți griji în privința lui. Cum vi se pare?

Din nou, niciun răspuns.

— Bun. Știam că veți fi încântate. Bine atunci, îmbrăcați-vă. După micul dejun, mămica vrea să vă citească o poveste.

„Asta e, se gândi Cody. Asta e tot ce primesc copiii. În curând voi dispărea, iar ele vor uita că am fost aici vreodată. Se vor întoarce la propria lor normalitate. O existență invariabilă, care le va amorți mintea, într-o cameră fără ferestre și fără suflet”.

Înainte să plece, Malcolm băgă capul prin draperie.

— Nu mai durează mult, spuse.

* * *

Toată lumea lipsește.

Webley de-abia dacă adormise. Vinul o adormise câteva ore, dar apoi se trezise într-o sudoare rece.

De atunci se tot foise în patul ei, dar nu putuse să se gândească decât la oamenii care dispăruseră.

Fetele. Cody. Fiul lui Blunt.

Se hotărî să facă ceva în privința tragediei lui Blunt. După întâlnirea revelatoare cu șefa ei de noaptea trecută se hotărâse să-l găsească pe fiul lui Blunt, mort sau viu.

Dar asta, altă dată.

Acum erau alte priorități. Fetele, desigur, dar și Cody. Se hotărî să nu mai lase asta pe seama celor de la Persoane Dispărute. Trebuia să aibă și ea un rol. Chiar dacă asta însemna fiecare minut liber în

afara programului, trebuia să facă ceva să ajute. Se va urî pentru totdeauna dacă nici măcar nu încerca.

Și, că veni vorba, Parker poate să se ducă dracului.

Aruncă la o parte păturile și se dădu jos din pat. Făcu duș gândindu-se la Cody. Se îmbrăcă gândindu-se la Cody. Mâncă un castron cu cereale gândindu-se la Cody.

Se uită la ceas. Era încă devreme. Prea devreme să se ducă la secție.

„Ar trebui să fac ceva în timpul ăsta, se gândi ea. Ceva productiv. Deci… ce să fac?

Bun, pune-te în mintea lui Cody.

Tocmai ai petrecut ridicol de mult timp verificând dube albe. Te duci acasă. Intri în clădirea de pe strada Rodney. Ești disperat după o cană de ceai, așa că faci una. Scoți toate prostiile din buzunare. Îți dai jos sacoul și cravata și le pui pe spătarul scaunului. Și apoi…”

Ce?

Ceva se întâmplă.

Da, dar ce?

Nu este un telefon. Cineva la ușă, poate?

Poate.

Îi deschizi și intră. Nu sunt oameni drăguți așa cum credeai. Totul merge prost…

Nu, nu se potrivește.

Nu e niciun semn de luptă. Nu ești genul de tip care ar ceda fără o luptă. Și pe imaginile CCTV nu era niciun semn cum că mai era cineva în mașina ta.

Și atunci, ce? Ce s-ar fi putut întâmpla să te facă să lași totul, să te sui în mașină și să pleci?

Este atât de important, încât nu-ți termini de băut ceaiul. Nu intenționezi să fii plecat mult timp, pentru că nici măcar nu îți iei portofelul, banii sau telefonul mobil cu tine. Tot ce ai sunt cheile…

Stai, stai, stai.

Ceva e în neregulă aici.

Ce este? Ce lipsește?

Uită-te din nou. Privește cu ochii minții. Portofel, telefon, bani, șervețele, caiet, pixuri…

Dar lipsește legitimația.

Ești sigură? Da. Absolut.

Legitimația lui Cody nu era pe bufetul din bucătărie.

Deci a luat-o cu el. Ceea ce sugerează că a plecat într-o misiune de poliție.

Dar stai puțin. Ce era atât de brusc de urgent, încât nimeni altcineva din echipă să nu știe? Cody era un polițist experimentat. Ar fi sunat, ar fi înregistrat misiunea. Și și-ar fi luat și telefonul mobil cu el.

Tot nu are sens.

Asta dacă nu cumva…

Legitimația lui nu era acolo de la bun început.

Bine, mai încet acum. Gândește-te la asta.

Îți golești buzunarele. Îți dai seama că legitimația ta nu se află printre obiecte. Te panichezi. Unde dracului ai lăsat-o? Și apoi îți aduci aminte. Știi că vei avea nevoie de ea mâine și va dura numai câteva minute s-o recuperezi.

Daaa!

Sau nu.

Aceasta ar putea fi cea mai subțire, cea mai ridicol de fabricată explicație vreodată.

Deci, continuă procesul de gândire, Megan. Ai fost cu Cody mare parte din zi. Unde și-ar fi putut pierde legitimația? Când l-ai văzut cu ea ultima oară?

Verificați dube. El o avea cu el atunci, pentru că și-o afișa de fiecare dată când băteam la uși.

Cu excepția ultimului apel. Cum se numea acel cuplu ciudat? Familia Benson, asta e. Domnul Benson i-a luat legitimația lui Cody ca să se uite mai bine la ea înăuntru.

Daaa!

Sau poate că nu. S-ar putea să i-o fi dat-o înapoi. Webley nu era sigură.

Dar era o posibilitate. Mașina lui fusese văzută pe Wavetree Road, care s-ar potrivi cu un drum de pe strada Rodney la casa familiei Benson din Childwall. Poate că a sunat acolo și poate că le-a spus unde urma să se ducă mai departe.

Poate. Un mare *poate.*

Dar tot e ceva. Chiar dacă nu face decât să elimine o posibilitate, tot e ceva.

Se uită iar la ceas. Tot era prea devreme să meargă să bată la ușa cuiva, mai ales pe baza unei simple bănuieli.

Se decise să mai aștepte puțin.

Probabil nu va conta prea mult.

74.

Daisy, Daisy, dă-mi răspunsul tău.

Nu avea niciun răspuns. Nu știa ce să creadă, în cine să se încreadă.

Ceea ce *nu* credea era că Malcolm o să îi ofere o casă nouă și bună în garaj domnului Cody. Ci că plănuise să-l omoare.

Nu știa ce să creadă.

Dacă ar putea fi sigură că domnul Cody a venit aici să îi facă rău ei și lui Poppy și lui Ellie, atunci Malcolm ar trebui să facă ce trebuia să facă.

Dar dacă domnul Cody a venit aici să le salveze, atunci e diferit.

Sau nu? Pentru că, oricum, ce poate ea să facă în privința asta? Domnul Cody deja spusese că nu vine nimeni după el, deci cum putea fi prevenită moartea lui? Nu se putea aștepta ca ea să oprească un bărbat mare și puternic precum Malcolm. L-ar ucide pe domnul Cody și apoi ar ucide-o și pe ea. Chiar dacă ar fi dispusă să își asume riscul de a-l elibera pe domnul Cody, nu avea cum să îi taie legăturile.

A spus că este polițist. Dar nu arată ca unul. Pare prea tânăr și nici nu este îmbrăcat ca unul. Nu s-a purtat ca un polițist când a venit aici, când s-a furișat așa în dormitorul lor.

Deci toate sunt minciuni? Încearcă doar să se salveze?

„Dar a fost amabil cu mine, se gândi ea. A încercat să mă salveze la jocul de darts.

Nici măcar nu mi-a cerut să-l ajut când am venit să-l văd noaptea trecută”.

Și a plâns.

Nu mai văzuse niciodată un bărbat plângând. Nici măcar pe tatăl ei. A fost unul dintre cele mai triste lucruri pe care le văzuse vreodată.

Ar fi bine să nu devină prea sensibilă în privința asta. Nu contează ce ar prefera ea să se întâmple, domnul Cody va muri și asta e. N-avea rost să plângă după laptele vărsat. Sau sânge vărsat, de fapt. Dă-l uitării.

Doar că nu credea că va uita. Nu credea că îl va uita vreodată pe domnul Cody.

* * *

Greu de crezut, dar asta e. Acesta este finalul vieții sale scurte și tumultuoase.

Se trezi umplându-și ultimele momente cu despărțiri. Față de Devon, de Webley, de familia sa, de colegii săi, de toți oamenii pe care îi cunoscuse și iubise vreodată, de cele trei fete din camera aceasta. Se scuză și față de fete. Regretă că nu făcuse mai multe pentru ele. Singura lui speranță era ca într-o zi cineva să îndrepte acest lucru.

Și când termină, își dori să nu mai fie lăsat să aștepte. Nu voia să aibă timp ca teama să se strecoare în el, ca autocompătimirea să înceapă să-l roadă.

„Haide, Malcolm, să vedem ce poți”, se gândi el.

Iar Malcolm răspunse.

Trase draperia cu un gest larg, aproape ceremonial. În mâna liberă avea o seringă hipodermică plină și o foarfecă – de data asta mai mare și mai puternică, pentru a tăia legăturile. Nu mai aducea vată sau bandă adezivă – nu mai avea nevoie de ele.

Se uită peste umăr la copilele care stăteau ghemuite împreună pe pat.

— Acum o să-i dau doar ceva să doarmă, le spuse el. Ca să nu se lupte când îl mut.

Cody știa că lucrurile stăteau altfel. Știa că de data asta cel mai probabil injecția era cu ceva mai puternic. Letal, de fapt. Un somn din care nu se va trezi. Va muri, aici, în scaunul acesta, iar fetele nu vor ști nimic.

Malcolm se apropie. Puse foarfecă pe raft. Îi ridică mâneca lui Cody mai sus pe braț.

Nu mai spuse nimic. Voia doar să-și termine treaba.

Ridică seringa și se uită cu atenție la conținutul său mortal.

Și apoi atinse vârful acului de carnea lui Cody, iar Cody își ținu respirația, pregătindu-se pentru neant.

75.

La naiba!

Dintre toate momentele posibile, de ce trebuia să fie acum?

Malcolm îngheță. Începu să numere. Dacă ajungea la zece, va presupune că a plecat.

Dar nu. Se auzi iar. De data asta soneria sună insistent, urmată de o bătaie în ușă.

Va trebui să răspundă la ușă. Va trebui să rezolve problema. Doar că nu avea încredere în Harriet să facă asta. Nu după cum se purtase în ultima vreme.

Îl privi pe Cody în ochi.

— Mă întorc imediat, promise el.

Lăsă seringa hipodermică pe raft, lângă foarfecă.

Și apoi părăsi camera, încuind ușa în urma lui.

* * *

Daisy se dădu jos de pe pat.

— Daisy, spuse Poppy. Ce faci? Nu trebuie.

Daisy o ignoră. Se duse direct la Cody.

— Daisy! Nu! O să ai probleme.

Se opri la câțiva centimetri distanță de Cody. Îl privi în ochi. Și el se uită la ea.

Și acum ea începu să plângă.

— Nu știu ce să fac, spuse ea. Nu știu ce e bine.

Cody își mută privirea. Ea o urmă și văzu că se îndrepta spre seringă.

Apoi el privi spre brațul său expus.

— Nu, spuse ea. Nu vrei asta. Vrei să se întâmple asta?

El respiră greu prin nările lărgite. Întoarse din nou capul spre raft. Dădu din cap. Spuse ceva.

Ea se mai uită o dată.

Foarfecă.

Vrea ca eu să folosesc foarfecă. Și acum se uită la brațul lui. Legăturile de la braț.

Făcu un pas în spate.

— Nu pot. Îmi pare rău. Nu pot. Malcolm o să mă omoare. O să ne omoare pe toate.

Cody se uită la ea. Și apoi încuviință, închise ochii și lăsă capul în jos.

* * *

Malcolm o recunoscu imediat ce deschise ușa.

Era femeia detectiv. Cea care venise aici cu Cody.

Simți cum inima îi bătea să-i sară din piept. Era singură? Erau pe cale să dea buzna?

— Bună ziua, spuse ea, arătându-și legitimația. Detectiv Webley. Nu știu dacă vă amintiți de mine, dar am fost aici acum două zile, cu detectivul Cody.

— Da, îmi aduc aminte, spuse el. Ceva în legătură cu dubele.

— Așa este. Nu vă faceți griji, nu e nimic alarmant, dar vreau doar să vă întreb dacă de atunci colegul meu s-a întors aici?

Malcolm râse forțat.

— N-ar fi mai simplu să îl întrebați?

Webley zâmbi.

— Așa ați crede, nu? Problema este că nu suntem tocmai siguri unde este.

— Cum adică, vreți să spuneți că a dispărut?

— Ăăă, da. Așa se pare.

— A dispărut un polițist?

— Da.

— Ei bine, acum le-am auzit pe toate. Și credeți că ar fi putut să vină aici? De ce ar fi făcut asta?

— Încercăm doar să eliminăm toate posibilitățile acum. Am crezut că detectivul Cody și-a lăsat aici din greșeală legitimația când am venit. Seamănă puțin cu aceasta? Ea arată spre legitimația ei.

Malcolm clătină din cap.

— Deci nu ați văzut-o?

— Nu. V-aș fi telefonat dacă aș fi găsit așa ceva.

— Și detectivul Cody n-a venit aici să întrebe același lucru?

— Nu. Îmi pare rău.

Văzu cum ea își lăsă umerii în jos și aproape zâmbi.

— Bine, spuse ea. Mulțumesc oricum.

Și apoi plecă, iar Malcolm închise ușa și lăsă zâmbetul să i se întindă pe toată fața.

Polițai proști.

Se întoarse la etaj. Descuie ușa. Intră în dormitor.

Fetele erau tot pe pat, tot nesigure. Daisy mai ales părea îngrozită.

Cody era tot pe scaunul lui, tot legat și cu căluș la gură. Foarfeca și seringa erau acolo unde le lăsase Malcolm.

Totul era bine.

Traversă camera și se așeză în fața lui Cody, iar apoi se aplecă.

— Am crezut că ar trebui să știi, spuse el. La ușă era prietena ta. Webley. Acum a plecat. Nu se va mai întoarce.

Privi în ochii lui Cody să vadă o reacție. Latura sa sadică voia să vadă durerea abandonului în ochii lui.

Dar nu o găsi.

Era ceva în neregulă aici. Foarte în neregulă.

Și apoi văzu că legăturile din jurul încheieturilor lui Cody erau mult mai slăbite decât ar fi trebuit să fie.

Fuseseră tăiate.

76.

Știe, își dădu Cody seama. Malcolm știe.

Profită de ocazie, pentru că era singura pe care o va avea.

Nu fu ca în filme. Într-un film, el ar fi demonstrat puterea binelui de a învinge răul găsind resurse bruște de a câștiga, iar apoi doborându-l pe tipul cel rău la pământ cu abilitățile sale superioare de luptă. Fiecare lovitură ar fi fost o izbitură răsunătoare în numele binelui.

Acum nu era așa.

În această versiune, brațele și picioarele lui Cody erau slabe și ineficiente după mai multe zile de inactivitate. Ce ar fi trebuit să fie un salt în acțiune se transformă mai mult într-o cădere, iar ploaia de pumni deveni o serie de plesnituri jalnice respinse cu ușurință.

Atunci deveni complicat. Cei doi bărbați se luptau, străduindu-se să iasă în avantaj în timp ce se roteau prin cameră, lovindu-se de pereți și

dărâmând mobila. Televizorul căzu și se sparse. Cărți și jucării căzură pe podea în jurul lor.

Cody simți forța lui Malcolm. Își dădu seama că putea pierde lupta.

Înțelese asta foarte bine când Malcolm profită de ocazie și îi dădu lui Cody un croșeu în obraz și îl făcu să se dea înapoi ametit.

Cody se lovi de un perete, iar Malcolm veni din nou spre el. Încercă să riposteze cu o lovitură, încercă să facă ceva, orice, să oprească buldozerul. Dar brațul îi fu îndepărtat și Malcolm reuși să-l lovească din nou, de data asta în stomacul gol. Lovitura fusese atât de puternică, încât păru să îi străpungă abdomenul și să ajungă la șira spinării, iar Cody se prăbuși în genunchi și încercă să respire, chiar dacă era încă legat la gură, încercă să găsească energia, voința, norocul și orice l-ar ajuta să supraviețuiască acestui atac.

Dar Malcolm nu terminase. Malcolm se hotărâse deja. Cody va muri și așa va fi, prin injecție, sau făcut bucăți. Pentru el era același lucru.

Ajunse deasupra lui Cody, strângându-l de gât cu brațul. Îi strivi traheea și îi răsuci capul până când simți că îi va rupe gâtul ca o crenguță.

Acum Cody se concentra pe țipetele fetelor. Pentru că știa că le dezamăgise. Mai rău, le pusese în pericol. Malcolm îl va ucide, iar apoi își va îndrepta furia spre ele. Așa era el.

Apoi țipetele începură să cedeze și se așeză o ceață întunecată.

* * *

— Oprește-te! Oprește-te!

Strigătele lui Daisy trecură neauzite. Și Poppy strigă lângă ea, dar fără rezultat.

Privi cum Malcolm îl lovea pe domnul Cody. „O să-l omoare, se gândi ea. Și apoi o să ne omoare și pe noi. Și e numai vina mea. Eu sunt cea care trebuie învinuită. N-ar fi trebuit să mă amestec. Ar fi trebuit să stau deoparte”.

Le privi pe celelalte fete. Erau speriate de moarte. Chiar și de obicei impasibila Ellie arăta îngrozită.

„Nu merită să moară, se gândi ea. Te rog, Doamne, să mă pedepsească pe mine, dar nu pe restul. Ele nu au greșit cu nimic. Am fost eu, doar eu!”

Malcolm îl strângea de gât pe domnul Cody, așa cum făcuse la început cu Poppy. Reușise să-l oprească atunci, reușise să-l facă să asculte de vorbă bună. Dar asta nu va funcționa acum. El nu o va mai asculta niciodată.

Și, brusc, se mișcă.

O auzi pe Poppy cum țipa la ea, dar nu se opri. Trebuia să facă ceva.

Apucă foarfecă. O deschise. Se lansă spre spatele lui Malcolm.

Lama intră adânc. Malcolm urlă și îi dădu drumul lui Cody, care se prăbuși la podea ca un sac de oase.

Malcolm se întinse în spate, mai întâi în jurul taliei și apoi peste umăr, dar nu ajunsese la foarfecă înfiptă între omoplați.

Se întoarse. Chipul îi era o mască de furie și ură acoperită de salivă, ochii îi ardeau cu patimă, dorind moarte și distrugere. Veni spre ea. Daisy fugi spre ușă și o deschise.

Pe partea cealaltă o văzu pe Harriet, care ținea în mână un sucitor și țipa la ea ca o nebună.

Daisy fugi înapoi în cameră, dar această mișcare o costă. Malcolm o apucă de părul lung cu o mână și trânti ușa cu cealaltă. Trase tare, învârtind-o pe Daisy și lovind-o de perete. O apucă de sub gât de rochie, o strânse în mână și începu să o ridice pe perete până când picioarele nu mai atinseră pământul. Ridică cealaltă mână și strânse degetele în cel mai mare pumn pe care îl văzuse Daisy vreodată – un baros care îi va strivi craniul și îi va împrăștia creierii pe perete.

Daisy închise ochii și așteptă inevitabilul.

Care nu veni.

Deschise iar ochii. Văzu confuzia de pe chipul lui Malcolm.

O lăsă în jos aproape tandru. Apoi se întoarse și coborî privirea.

Daisy se uită dincolo de el și văzu la ce se uita el.

Silueta mică, palidă, ca a unui copil vagabond a lui Ellie.

Malcolm făcu un pas spre ea, dar Ellie rămase pe poziții. El mai făcu un pas.

Lui Daisy nu-i veni să creadă ce vedea. Nici nu putea înțelege.

Dar apoi privirea i se mută la Malcolm. Foarfecă era încă înfiptă între umerii lui, dar, mai jos, ieșindu-i din picior, era seringa hipodermică.

Și era goală.

Ellie injectase tot conținutul seringii în piciorul lui Malcolm.

Malcolm mai făcu un pas și apoi genunchii îi cedară. Căzu pe covor. Întinse o mână spre Ellie, care se uita la el calmă. Rămase în acea poziție îngenuncheată câteva secunde, apoi căzu cu fața la pământ, iar nasul lui făcu zgomot când fața i se izbi de podea la doar câțiva milimetri de picioarele lui Ellie.

77.

Cody se ridică în picioare cu greu. În jurul lui părea să fie un câmp de luptă – cei morți, cei răniți și cei pierduți printre rămășițe.

Apucă banda adezivă care îi acoperea fața. O smulse de pe gură, lăsând-o să atârne de un obraz. Respiră iar, tuși, se bâlbâi.

Fetele se uitară la el, așteptând indicații. Regele era mort, trăiască regele.

— Așteptați aici, fetelor.

Se îndreptă spre ușă, dar înainte să ajungă la ea, se deschise larg și Harriet năvăli înăuntru – prea îngrozită să intre mai devreme, dar acum mânuind sucitorul și scoțând un strigăt suficient de ascuțit cât să spargă sticla.

Cody o apucă de braț, îi luă arma din mâini și o trânti de perete.

— Taci dracului, îi spuse el. Apoi trase banda adezivă de pe obrazul lui și o lipi pe gura lui Harriet.

Atunci ea privi în jur. Își văzu soțul întins pe podea, foarfecă și seringa înfipte adânc în el de parcă ar fi fost transformat într-una dintre plăcile lui de darts. Harriet pierdu și cea din urmă picătură de energie, se prăbuși și începu să plângă în strânsoarea lui Cody.

— Plecați, le spuse el fetelor. Bateți la ușile vecinilor. Spuneți-le să cheme poliția. Spuneți-le că un ofițer de poliție are nevoie urgent de ajutor. Haide!

* * *

Pentru Daisy era destul de greu să iasă din dormitor. Nu mai făcuse asta niciodată. Nu mai pășise dincolo de acest prag. Poppy trebui s-o apuce de mână și să o conducă.

Se duseră la parter. Lui Daisy i se părea atât de ciudat că locuise în această casă timp de trei ani întregi și nu văzuse niciodată holul, scările, pozele de pe pereți, covoarele.

Și apoi ajunseră la ușa de la intrare. Ieșirea din închisoarea asta.

— Haide! strigă Poppy. Trebuie să chemăm ajutoare.

Daisy rămase încremenită. Nu se putea mișca.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse Poppy. Deschise ușa și fugi afară, ținând-o de mână pe Ellie.

Daisy le lăsă să plece. Știa că nu se vor îndepărta. Vor încerca la ușa de alături și dacă

acolo nu răspundea nimeni, vor încerca fiecare ușă după aceea până când vor găsi pe cineva.

Daisy avea alte lucruri în minte.

Stătea în pragul ușii, pe linia dintre aici și acolo, între închisoare și libertate, între mic și mare.

Și uite cât de mare e lumea asta! E enormă! E gigantică. E raiul.

Văzu iarba adevărată, mișcându-se ca valurile. Văzu degetele țepoase și scheletice ale copacilor, dezgoliți de frunze. Văzu tufișuri sculptate, într-o mie de nuanțe de verde. Dincolo de gardul viu tuns perfect geometric, văzu mașini parcate, felinare, un drum și gunoaie. La un geam de peste drum văzu o pisică gri, care se uita curioasă la străina de pe teritoriul său. Cât de dor îi era să mângâie o pisică sau un câine.

Și, mai presus de toate, cerul. Acum de culoarea cositorului, dar tot o făcu să clipească atunci când se uită la el. Și iată! Un avion! Îi arătă cât de nelimitate sunt granițele ei acum.

Toată această mișcare. Toată această viață.

Trase aer adânc în piept. Făcu un pas înainte.

O briză îi trecu prin păr, îi mișcă rochia și îi mângâie obrazul și picioarele. Și o făcu să vrea să râdă și să plângă în același timp.

Era liberă, iar lumea o primea înapoi.

78.

Asta face să merite totul, se gândi Oxo. Nu se întâmpla des, dar când se întâmpla, era magic.

De obicei putea cel mult să spere ca agresorul să fie adus în fața justiției. Ucigașul cuiva drag era găsit și arestat. Asta putea aduce puțină alinare, încheiere, dar nu putea niciodată să aducă înapoi morții. Nu poate repara niciodată inimile frânte.

Dar asta – asta era aproape o înviere. Trebuie să fie cea mai bună veste dintotdeauna.

Și el avea ocazia să o dea.

Sună la ușă, răspunse Maria Devlin. Avea expresia cuiva care ajunsese să se aștepte cel mult la promisiuni, nicicum la chestii palpabile. O pistă posibilă, o informație nouă și promițătoare, dar nu copilul ei în pragul ușii. Ar însemna să spere prea mult.

Îl lăsă să intre fără să i se ceară. Devenise un ritual pentru ea. Lăsa polițistul să intre, îi oferea ceai și un biscuit, asculta veștile și îl trimitea din nou la plimbare. Și apoi același lucru.

Oxo nu-i mai necăji. Nu era ca și cum ar fi anunțat câștigătorul unei emisiuni de talente. Ar fi fost nedrept din partea lui să-i lase să aștepte. Dezvălui vestea imediat ce Maria și Craig se aflară în fața lui.

— Probabil că v-ați săturat de mine să vă spun că avem vești noi, dar de data asta așa este. Am găsit-o pe Poppy, e vie și sănătoasă.

Gata. Asta fusese. Nici măcar nu se oprise după „Am găsit-o pe Poppy” pentru că știa că și-ar fi imaginat-o moartă.

Maria își acoperi gura cu mâna. Craig își atinse tâmplele cu degete tremurătoare.

— Ce? spuse Craig. E vie? Poppy a noastră? E vie?

Oxo dădu din cap și zâmbi și apoi nu-și mai putu împiedica lacrimile. Toți săriră de pe scaune, se îmbrățișară, se sărutară, dansând și plângând și strigând și camera se învârtea, lumea accelera, iar lumina se întorcea la loc.

Și apoi veniră întrebările. Cine, de ce, unde, când? Oxo se strădui să le răspundă cât mai bine, ocolind ce nu putea să spună, dar acum acest lucru era mai puțin important. Cei doi erau mai toleranți ca oricând atâta vreme cât însemna că își vor recupera fiica.

— Și când o putem vedea? întrebă Maria fără suflu. Când o putem recupera pe Poppy?

— În curând, spuse Oxo. Trebuie să le verificăm pe fete, să ne asigurăm că sunt bine, atât fizic, cât și psihic. Și apoi trebuie să vorbim cu ele. Le vom intervieva separat, folosind ofițeri pregătiți special să vorbească cu copii mici.

Maria încuviință.

— Înțeleg. Zâmbi spre Craig. Ce mai contează câteva ore, după atâta timp?

* * *

Așteptă cu ei. Stătu de vorbă cu ei, bău ceai cu ei, se bucură de moment. Ascultă bucuria pură din vocile lor când își sunaseră prietenii și familia. Era un moment care trebuia savurat și ținut minte.

Când îi sună telefonul mobil, văzu cum cei doi se aplecară pe marginile scaunelor.

— Oxburgh, spuse el.

— Oxo, Megan sunt. Sunt în fața casei. Vrei să vii aici câteva minute?

Se miră, dar încercă să nu arate asta părinților.

— Vin acum.

Încheie apelul. Maria și Craig aproape căzură de pe scaune de nerăbdare.

— Vin imediat, spuse el. Trebuie doar să confirm câteva lucruri cu unul dintre ceilalți detectivi.

Ei încuviințară, dar vedea cât de frustrați erau. Voiau doar să termine cu birocrația care îi despărțea de fiica de care le era atât de dor.

Se ridică de pe scaun și ieși din casă. Când plecă, le zâmbi încurajator. Pentru că era îngrijorat. Ceva era în neregulă.

Merse pe alee, spre locul în care Webley îl aștepta pe stradă. Părea serioasă și asta îi dădea o senzație de nod în stomac.

„Te rog, nu strica asta, se gândi el. Te rog, nu spulbera fericirea pe care tocmai le-am adus-o”.

Webley nu era singură. Footlong Ferguson stătea la volanul mașinii de poliție fără însemne. Când se uită la Oxo, doar ridică sprâncenele în semn de salut. Niciun zâmbet.

— Probleme? o întrebă pe Webley.

— Da. Una mare.

— Ce s-a întâmplat?

Ea îi spuse. Pe măsură ce ea vorbea, el nu se putu abține să nu privească o dată sau de două ori spre casă. Și era sigur că Maria îl privea pe geam. Era sigur că ea încerca să le citească pe buze, să le observe expresiile, limbajul corpului.

Își dori să îi poată trimite un semn – ceva care să o consoleze. Pentru că acum știa că fața trăda ce auzea. Simți cum dispoziția i se întunecă. Devenise la fel de cenușie ca și norii.

Și brusc momentul lui – momentul lui glorios – se duse dracului.

Văzu mașinile de poliție venind pe stradă și oprind în spatele lui Footlong. Ofițerii de poliție în uniformă coborâră, iar Ferguson merse să-i întâmpine. Se uită la Webley, ea făcu un semn din cap, iar Ferguson intră cu polițiștii pe alee.

Oxo privi siluetele întunecate cum se mișcau la fereastră și îi veni să plângă. Simți mâna lui Webley care îi mângâia brațul, iar asta nu făcu decât să înrăutățească lucrurile.

„Prea sensibil, se gândi el. Sunt prea sensibil pentru nenorocita asta de slujbă”.

Ceilalți ieșiră din casă. Rapizi și eficienți. Adevărata muncă va începe la secție. Acolo vor avea loc incriminările, acuzațiile. Acolo vor fi vărsate noi lacrimi când viețile vor fi sfâșiate din nou, atât de curând după ce au fost devastate ultima oară.

Și unul dintre lucrurile care îl vor bântui pe Oxo pentru totdeauna va fi privirea mirată a Mariei când fusese scoasă afară în urma soțului ei. Era dincolo de puterea ei de înțelegere. Uimirea ei absolută față de cum universul o putea trata atât de dur, de injust.

Atunci Oxo își dădu seama. Acolo și atunci îl copleși. Își aduse aminte de conversația de la masa din bucătărie. Își aduse aminte cu o rușine

arzătoare cum se lăsase atras în ea. Se trezi că face un pas înainte, incapabil să își controleze acțiunile.

— Ticălosule! îi strigă el lui Craig Devlin. Ticălos nenorocit ce ești!

Ceilalți reușiră să îl tragă pe Oxo înainte să-l atingă pe Craig, iar el își dori să nu fi reușit. Își dori să îl și lăsat să se descarce.

Pentru că acum totul va rămâne acolo, strâns înăuntru.

79.

Lui Webley i se păru că arăta palid și slab și zdrobit, chiar dacă nu trecuseră decât câteva zile. O durea inima când se uita la el cum privea pe fereastra spitalului și se străduia să găsească energia să îl înveselească.

— Iar te dai rănit, colega? spuse ea.

Cody se întoarse când îi auzi vocea.

— Megan!

El zâmbi și brusc păru că nu mai era așa pierdut. Deschise larg brațele. Ea îl îmbrățișă cu ambele mâini – cu blândețe, de teamă să nu-i provoace durere.

Rămase acolo probabil puțin prea mult și când se despărțiră în cele din urmă, ea simți cum îi ard obrajii.

— La naiba, ce cald e aici, se scuză ea.

— Mereu e prea cald în rezervele de spital. Sunt tentat să mă dezbrac complet.

— Bleah. Nu face asta. Ține minte că sunt pacienți cu probleme cardiace pe aici.

El arătă cu bărbia spre punga de hârtie pe care o adusese cu ea.

— E pentru mine?

— Ce? Nu. Mi-am adus o gustare pentru mai târziu. Tăcu. Sigur că e pentru tine, fraiere. Ține.

Ea îi aruncă punga și el dădu s-o deschidă.

— Dacă sunt struguri, voi pune la îndoială pentru totdeauna abilitatea ta de a-ți folosi imaginația.

Dar apoi se uită înăuntru și văzu dulciurile.

— Arahide în ciocolată! Ador arahidele în ciocolată.

— Știu, copil mare ce ești. Bucură-te de ele. Dacă ai voie, adică.

— N-o să spun dacă tu nu spui.

Cody deschise un sertar de lângă pat și băgă punga înăuntru.

— Deci, spuse Webley. Pentru ce te-au internat?

— Tot. Diverse răni, inclusiv loviturile la cap. Arătă spre bandajul de pe cap. Deshidratare. De aici și ținuta. Arătă din nou, de data asta la perfuzia din braț. Înfometare, epuizare și stres sever.

— Iisuse, ce mai colecție. Dar… ești bine, nu?

Nu-și putu ascunde îngrijorarea, dar nu îi păsa. El ar trebui să știe că oamenii și-au făcut griji din cauza lui.

— Sunt bine. Vor să mă țină aici sub observație, dar spun că voi supraviețui. Poți să-i zici lui Blunt că nu va trebui să caute un sergent nou încă.

— A fost supărată, să știi. Blunt, adică. Cu toții am fost. Am crezut… noi am crezut…

„Rahat, se gândi ea. Uită-te la mine. Mi-am promis că n-o să-mi pierd cumpătul și îl pierd”.

Cody întinse o mână. O prinse pe a ei pentru scurt timp și apoi îi dădu drumul.

— Sunt bine. O să ies de aici repede.

Ea se uită în altă parte în timp ce se șterse la ochi și apoi dădu din cap.

— Poți să vorbești despre asta? Despre ce ți-au făcut?

— Sigur. Cât timp ai la dispoziție?

— Cât e nevoie. De când am refuzat să îți ascult problemele?

Așa că el îi povesti totul, de la început la sfârșit.

Ei bine, nu totul, simți ea. Întâmplările, da. Succesiunea evenimentelor. Dar nu ce îi trecuse

prin cap în timpul petrecut în casa aceea. Nu lucrurile foarte intime – lucrurile care i-ar putea expune vulnerabilitatea și adevărata amploare a daunelor provocate.

Dar cu toate astea, era dramatic și, la finalul poveștii, Webley era uluită.

— La naiba, chiar s-au dezlănțuit asupra ta, nu?

— Am trecut prin lucruri și mai rele, spuse el.

Ceea ce era adevărat, dar asta nu îmbunătățea lucrurile. Ea se întrebă cât putea îndura un om. Cody nu fusese perfect sănătos înainte să fie prins. În ce stadiu va fi acum?

— Cum sunt fetele? întrebă el.

— Sunt bine, dar au trecut prin multe. Vor avea nevoie de consiliere. Mai ales Ellie.

Cody dădu din cap.

— Dar celelalte două? S-au întors la părinții lor?

Webley ezită.

— Cu privire la asta…

— Ce? Ce vrei să spui?

Și acum era rândul lui Webley să spună o poveste. Povestea pe care o auzise de la Harriet Benson în camera de interogatoriu. Cea pe care i-o spusese mai departe lui Jason Oxburgh în fața casei familiei Devlin.

Era o poveste care începuse cu mai bine de trei ani în urmă, când doi indivizi tulburați aveau nevoie cu disperare de ceva care să le completeze viețile disfuncționale. În căutarea comorii din poveste, Malcolm intrase pe internet. Petrecuse acolo oră după oră în fiecare zi, căutând în locuri în care majoritatea oamenilor nici nu s-ar gândi să caute.

Găsise acolo o fetiță pe nume Daisy Agnew.

Făcuse mai multe cercetări, mare parte din ele pe internet, dar multe și în viața reală. Aflase totul despre familia ei, școala ei, hobby-urile ei, prietenii ei, programul de vacanță. O urmărise, făcuse poze cu ea. Făcuse planuri despre cum s-o răpească.

Și apoi îi explicase lui Harriet.

La început ea fusese îngrozită. Era prea periculos. Vor fi prinși și vor ajunge la închisoare.

Dar el îi risipise temerile. Îi spusese că se gândise la toate detaliile. Nu putea să meargă nimic prost. Vor avea familia pe care și-o doriseră dintotdeauna.

Pe deasupra, îi spusese el, era lucrul corect de făcut. Era mai bine pentru Daisy.

— Nu înțeleg, spuse Cody. De ce erau atât de convinși că acțiunile lor erau justificate?

Webley trase aer adânc în piept.

— Malcolm nu a găsit-o pe Daisy într-un loc precum Facebook sau Twitter sau Snapchat. A fost o zonă de dark web.

— Of, rahat, spuse Cody. Te rog, nu-mi spune…

— Mă tem că da. Este un website de pornografie infantilă. Dar Malcolm nu se ducea acolo să se excite. Se ducea acolo pentru că îl înfuria faptul că oamenii le pot face asta copiilor. A vrut să facă ceva să-i ajute pe acei copii.

Cody mârâi de disperare.

— Cum a ajuns Daisy acolo?

— Noul prieten al mamei sale. Website-ul funcționează astfel încât pentru a putea să descarci chestii, trebuie să încarci și tu imagini. Organizatorii site-ului îți spun cum s-o faci ca să fie nedetectabil dacă cineva îți percheziționează computerul mai târziu. Nu știu cât de adevărat este – poate că cei de la GCHQ[10] sau cineva ca Grace ar putea să afle dar tehnicienii sigur nu au găsit nimic pe computerul familiei Devlin. Să fim sinceri, niciunul dintre noi nu a avut vreun motiv să creadă că ar putea conține așa ceva, mai ales odată ce au fost eliminați ca suspecți.

— Deci i s-a întâmplat și lui Poppy? Și lui Ellie?

— Da.

— Cât de rău? Adică, avem vreo idee prin ce au trecut fetele astea?

— Sperăm că nu este nimic prea traumatizant. De atunci au trecut prin destule. Potrivit lui Harriet, videoclipul cu Daisy o arăta cum se juca în piscina gonflabilă, în grădina din curte. Perfect inocent pentru majoritatea dintre noi, știu, dar pe lume sunt și ticăloși bolnavi. Oricum, așa i-a dat Malcolm de urmă. În unele dintre imagini era un semn cu „de vânzare” în fața casei vecinilor, care indica numele și telefonul agentului imobiliar local. Harriet a spus că au auzit-o și pe Daisy menționând numele școlii ei primare. După o căutare rapidă a site-ului agentului imobiliar și-au dat repede seama unde locuiau. Bănuiesc că în videoclipurile cu Poppy și Ellie erau indicii similare.

Cody își lăsă capul în mâini și gemu din nou.

— Ce?

El se uită la ea.

— Nu e niciodată simplu, nu? Niciodată nu e alb și negru. Am ieșit azi din casa aia urând familia Benson. M-am bucurat că Malcolm e mort. Aș fi putut foarte ușor s-o las lată pe Harriet cu un pumn. Dar acum? Într-un fel, înțeleg ce au făcut, încercau să ajute copiii. Malcolm mi-a spus asta. Mi-a spus că făceau ce trebuia făcut, să protejeze fetele.

Webley încuviințează.

— Bănuiesc că Flautistul Fermecat a fost numele perfect pentru Malcolm. În capul lui, nu lua copiii să le facă rău, ci să-i pedepsească pe părinții răi.

— Exact. Evident că abordarea lor era complet distorsionată, dar sunt ei oare monștrii pe care i-am crezut a fi? Nu mai sunt așa de sigur.

Webley ridică din umeri.

— Dă-mi de știre când înțelegi ce îi face pe oameni s-o ia razna. Nici măcar nu știu cum funcționezi *tu.*

El zâmbi.

— Îmi place să fiu misterios.

— Da, sigur. Se uită la ceas. Uite, ar trebui să plec, să te las să te odihnești.

— Bine. Dar înainte să pleci…

— Ce?

— Vreau să îți mulțumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că mi-ai salvat viața. Din nou.

— Despre ce vorbești?

Cody păru stânjenit și nu doar din cauza rănilor.

— Da, s-ar putea să fi omis un detaliu minor. Malcolm era pe cale să mă injecteze cu seringa. Vârful acului îmi atingea brațul chiar. Și atunci ai sunat tu la ușă. Am fost, la propriu, salvat de clopoțel. *Tu* m-ai salvat. Pentru a doua oară de când te-ai alăturat echipei.

Dezvăluirea o impresionă pe Webley. Credea că nu contribuise cu mult, credea că ar fi trebuit să încerce mult mai mult.

Dar dacă…?

Dacă nu și-ar fi petrecut atâta vreme gândindu-se și îngrijorându-se în privința lui Cody? Dacă nu și-ar fi dat seama ce lipsea din apartamentul lui? Dacă nu ar fi apărut la ușa familiei Benson când o făcuse?

Asta îi spunea ceva important, dar nu era sigură ce anume. Sunt puțini oameni a căror viață o putem salva o dată, cu atât mai mult de două ori. Îi sugera o legătură cu mult peste genul obișnuit, fizic.

Sugera…

„Ei bine, nu contează ce sugerează”, se gândi ea.

— Cu plăcere, spuse ea, reducând importanța momentului.

Se ridică, gata să plece.

— Că veni vorba, spuse Cody, cum a fost la întâlnirea ta? Cu Parker?

Se gândi să îi spună. Despre rolul lui esențial mai ales în acea întâlnire. Și despre rezultat.

— Da, spuse ea. A fost bine.

Pentru că acum acesta părea cel mai sigur răspuns.

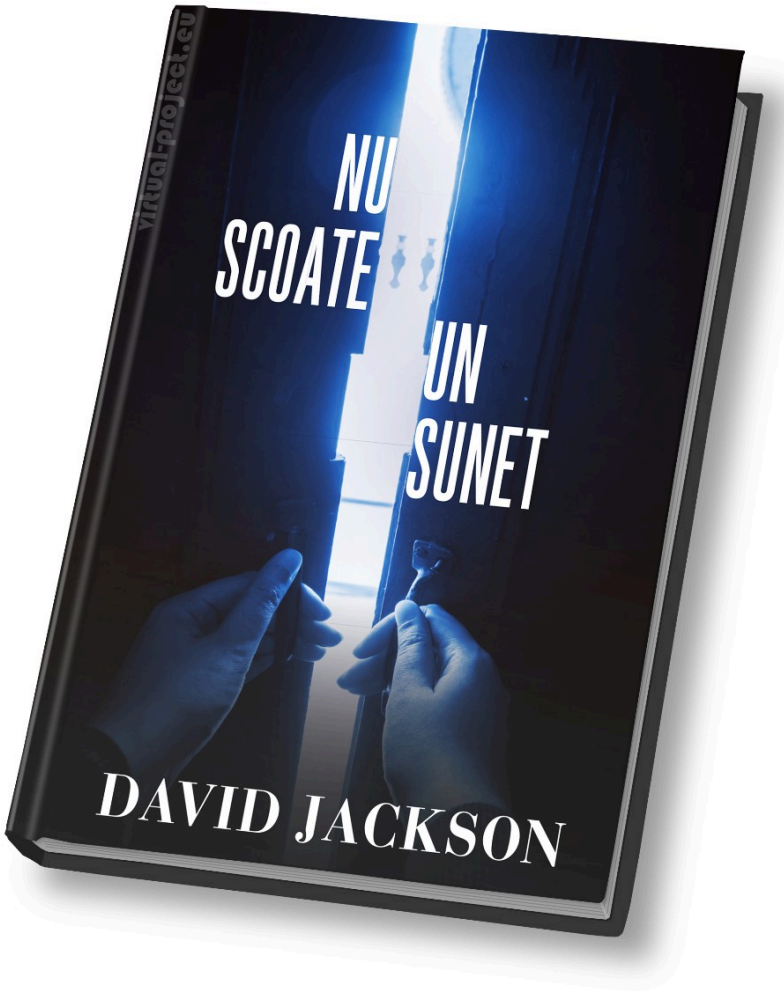

virtual-project.eu

violin

{1} UC (Under Cover) – sub acoperire.

{2} CHIS (Covert Human Intelligence Source) – Sursă Umană de Informații sub Acoperire.

{3} FLO (Family Liaison Offlcer) – Ofițer de Legătură cu Familia.

{4} HCU (Hate Crime Unit) – Unitatea de combatere a infracțiunilor săvârșite din ură.

{5} MIT (Major Investigation Team) – Departamentul de Investigații Criminale.

{6} ANPR (Automatic Number Plate Recognition) – Sistem de recunoaștere a numerelor de înmatriculare.

{7} DOGGY – cățel (lb. engl.).

{8} DVLA (Driver and Vehicle Licensing Agency) – Serviciul pentru Permise de Conducere și Înmatricularea Vehiculelor.

{9} Misper (missing person) – persoană dispărută (lb. engl.).

{10} GCHQ (Government Communications Headquarters) – Centrul Guvernamental de Comunicații.

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
PARTEA A DOUA
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34.
35.

36.
37.
38.
39.
40.
41.
42.
43.
PARTEA A TREIA
44.
45.
46.
47.
48.
49.
50.
51.
52.
53.
54.
55.
56.
57.
58.
59.
60.
61.
62.
63.
64.
65.
66.
67.
68.
69.
70.
71.
72.
73.
74.

75.
76.
77.
78.
79.

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI 2
1. 2
2. 9
3. 15
4. 18
5. 22
6. 26
7. 28
8. 33
9. 40
10. 46
11. 50
12. 55
13. 58
14. 65
15. 72
16. 80
17. 84
18. 87
PARTEA A DOUA 92
19. 92
20. 94
21. 100
22. 103
23. 106
24. 109
25. 115
26. 118
27. 122
28. 129
29. 131

30. 136
31. 139
32. 143
33. 146
34. 155
35. 159
36. 163
37. 165
38. 170
39. 173
40. 177
41. 179
42. 181
43. 184
PARTEA A TREIA 191
44. 191
45. 195
46. 199
47. 201
48. 206
49. 209
50. 213
51. 217
52. 221
53. 225
54. 227
55. 230
56. 233
57. 239
58. 241
59. 245
60. 248
61. 255
62. 259

63. 262
64. 266
65. 268
66. 272
67. 275
68. 280
69. 283
70. 290
71. 296
72. 299
73. 303
74. 307
75. 309
76. 312
77. 315
78. 317
79. 321